

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

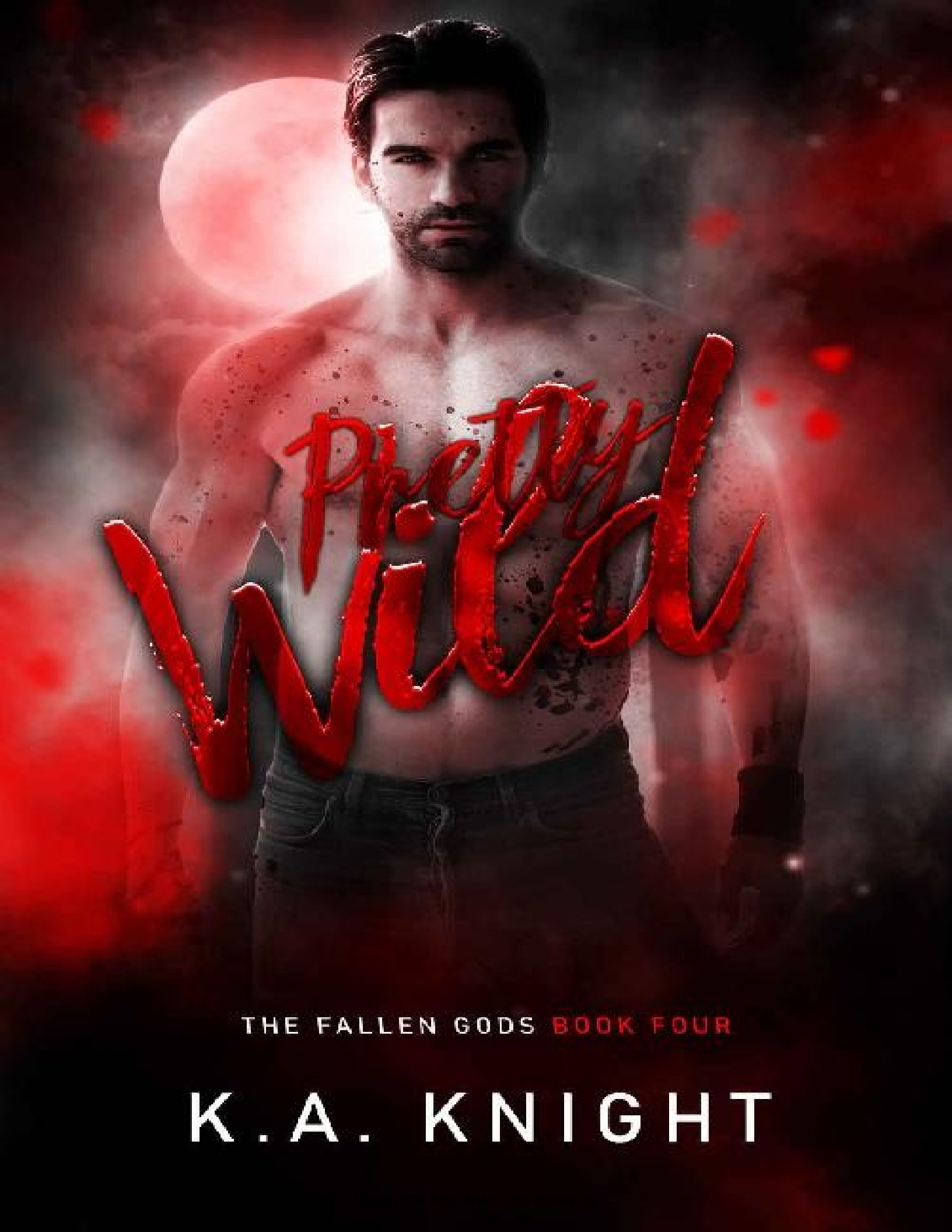
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pretty Boy Wild

THE FALLEN GODS **BOOK FOUR**

K.A. KNIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İÇ.A. BM İG HT

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[YazanAyrıca : K.A](#)

[Knight](#)

OceanofPDF.com

Oldukça Vahşi (Düşmüş Tanrılar Dördüncü Kitap).

**Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Telif hakkı© 2020 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.**

**K.A. Knight tarafından yazıldı: Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından
düzenlenmiştir.**

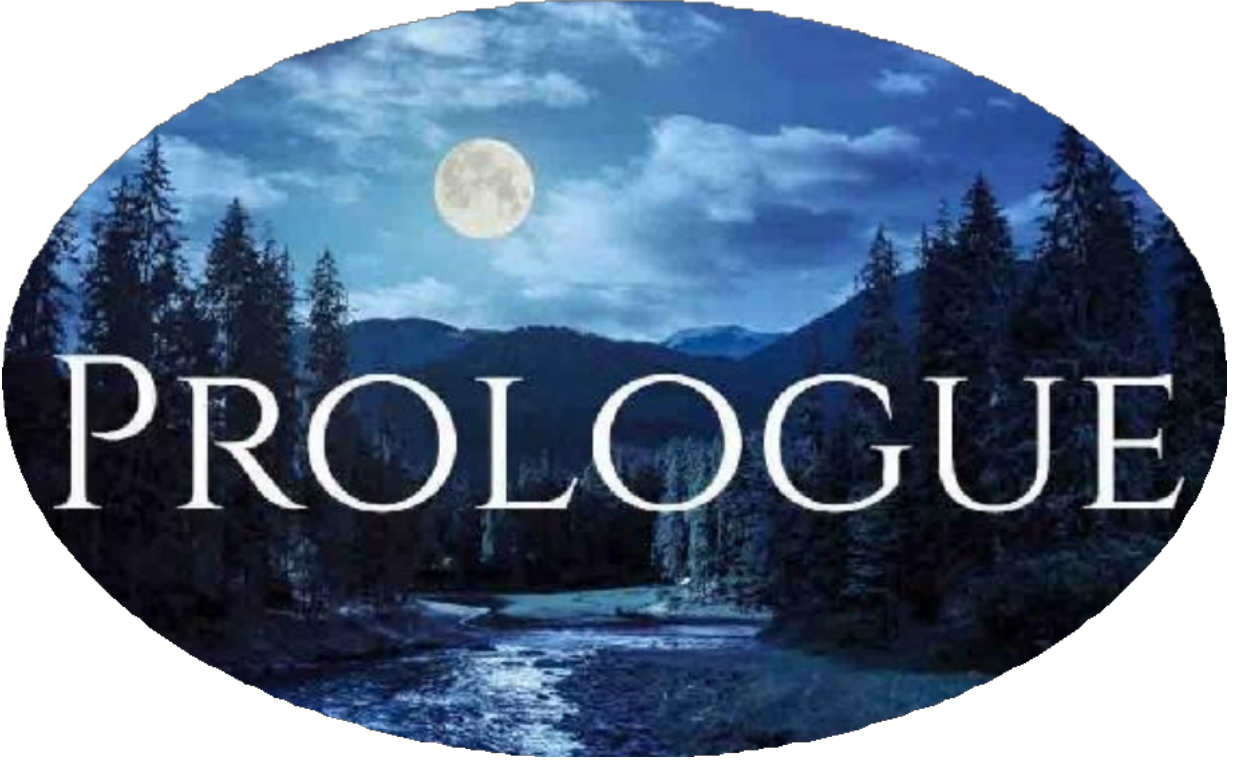
**Kaila Duff tarafından biçimlendirilmiştir.
Kapak tasarımı Temptation Creations tarafından yapılmıştır.**

OceanofPDF.com

"Yalnızlıktan zevk alan kişi ya vahşi bir hayvandır ya da bir tanrı."

Aristoteles

OceanofPDF.com

YETMİŞ YIL ÖNCE.

Tpençeleri bana uzanıyor ve beyaz ceketli adam siyah kurda yaklaşırken bir uluma odayı dolduruyor. Bir an için, o yeşil Gözleri benimkilerle çarpışıyor, çaresizlik ve korku içinde bana kilitleniyor. Küçük ellerimle ona uzanıyorum, yardım etmek istiyorum ama ona tam olarak dokunamıyorum.

Artık çok geç.

Beyaz ceketli adam onu yakalıyor, kurdun kışına bir şey saplıyor ve ıslak beton zemine yuvarlanıp kasılırken boğazından çığlık ve uluma karışımı bir ses çıkıyor. Siyah kürkü titriyor ve altın rengi derisini ortaya çıkarmak için geri çekiliyor, ardından kürkü tekrar üzerine yuvarlanıyor. Tekrar ve tekrar, bir zamanlar kurt olan leke çalkalanır ve durulana kadar değişir. O bir kez daha bir kurttur ve o yeşim gözleri açıldığında, bu kez yabanidirler.

Havaya sıçrayıp çenesini bana doğru kırarken boğazımdan bir çığlık kaçıyor.

Rüya aniden değişiyor. Artık rüyamda sürekli gördüğüm kurtla birlikte değilim, ama bu sefer yıkık bir kalenin dibinde duruyorum. Kulelerin yarısı yıkılmış, kapısı kırılmış ve unutulmuş, etrafındaki orman ise aşırı büyümüş ve karanlık. Hava puslu ve neredeyse siyah ve boş saraya bakarken korkunç bir hisse kapılıyorum.

Ama sonra boş olmadığını fark ettim.

Kalenin önünde, onları görmediğim kadar hareketsiz duran insanlar var. Hayır... insanlar değil.

Bir şekilde yanışlar. Gözleri çok boş, vücutları çok hareketsiz ve solgun, neredeyse mavimsi. Bakışlarımı toplanan kitlenin üzerinde gezdirdikçe daha da anormal görünüyorlar. Saçları öbek öbek dökülüyor, vücutları neredeyse eriyekmiş gibi orantısız ve bazıları kurumuş kanla kaplı. Diğerlerinin gözleri, burunları ve uzuvları eksik.

Çürüyor.

Çürüyorlar.

Neymiş onlar?

Çürüyen insanlar tek bir kişinin etrafında toplandığında, dikkat çekmek istemediğim için bir ağaca yaslanıp sessiz kalıyorum. Bir kadın korkusuzca, başı arkaya eğik bir şekilde aralarından geçip gidiyor. Uzun siyah saçları çıplak vücudunun etrafında sevgiyle kıvrılıyor. O da kanla kaplı, taze kıpkırmızı kan, neredeyse bir elbise gibi giymiş. Dudakları siyaha boyanmış ve kalabalığın önünde durup ormana baktığında kırmızı gözleri ağaçları tarıyor.

Kırmızı. Parlak kırmızı, giydiği kan gibi.

Üzerimde durdular.

Bir çığlıkla sarsılarak uyanıyorum, göğsüm kabarırken panik boğazımı tırmalıyor. Rahatlamak için annemin odasına gitmeyi tartışırken gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı süzülüyor, ama bu mümkün değil.

Genç yaşımda bile kabuslar ve sarılmak için çok yaşlı olduğumu, sertleşmem, daha güçlü olmam gerektiğini söylüyor. Titreyen küçük bir elimi kaldırıp kısa gümüş saçlarımı geriye tarıyorum. Bu rüyaları en az iki yıldır görüyorum, yedi yaşımdan beri. Çocukluğuma dair hatırladığım tek şey onlar.

Gerçi her gece aynı, ama bu gece... bu gece, bir şeyler büyük ölçüde değişti. Kurt hiç ısırıyor, beni hiç görmüyor ve yanında hiç kimse yok. Bazen ormanda oluyor ama son bir yıldır o odada tek başına.

Artık değil.

Peki ya o kale? Onu gördüm ama hep boş, terk edilmiş ve unutulmuştu. Kimdi o ve yanındaki çürüyen insanlar kimdi?

Tekrar uyuyamayacağımı bildiğim için gnlğm alıp gördüklerimi yazmaya başlıyorum ve bir gün beni rahatsız eden bu rüyalara bir anlam verebileceğimi umuyorum.

BUGÜN...

AY DOLU, ben koşarken ağaçların arasından kırılıyor, dört patim mesafeyi hızla tüketiyor. Öfke dolu ulumam geceyi dolduruyor ve diğerlerini uzaklaştırıyor - zaten buralarda yaşama eğiliminde değiller. Dünyanın bu kısmı, ben ve yüzlerce mil uzakta olan Fae'ler dışında bomboş.

Tam da sevdiğim
gibi. Yalnız
olmak.

Ama daha önce bir şey hissettim, her geçen gün daha fazla kontrolü ele geçiren hayvani tarafımdan gelen bir şey. Sıkıntı. şimdi tekrar hissediyorum ve geri dönmem gerektiğini bilsem de, nedense yapamıyorum, bu yüzden koşuyorum. Ona doğru koşuyorum ve kütüklerin üzerinden ve ağaçların etrafından dolanırken zihnimden görüntüler akıyor. Bana ait olmayan anılar düşüncelerime çarpıyor ve neredeyse tökezliyorum. Duygular hissediliyor, benimkileri büküyor ve çarpıtıyor.

Korku, fke ve ihanet. Kanla kaplı yaprakların parıltılarını görüyorum ve salar yabancı bir yüzün etrafında fısıldarken nefes alış verişlerini duyuyorum.

Bir görüntü beni ele geçirdiğinde duruyorum, sanki ryalarımıdaki gibi başıma gelen kişi benmişim gibi beni kavırıyor.

Ciğerlerim ığlık atıyor, diz çöküp nehrin karanlık suyuna bakıyorum. Eğer onu takip edersem, kaçabileceğimi biliyorum. Beni takip edemeyecekler, büyüleri bile işe yaramayacak. Ne de olsa doğanın çamaşır makinesi. Saf bir büyü kaynağı ve insanlar... beni avlayan insanların beni masmavi sularda kaybedecek. Sadece yeterince uzaklaşmam gerek.

Uzun, buz rengi saçlarımı tutarak, omzumun üzerinden bakarken bana çarpmasını önlemek için bir dalla hızlıca arkaya sabitliyorum.

kat ettiğim mesafe. Geldiklerini duyabiliyorum, yakalamaya çalıştıkları vahşi hayvanların gürültüsü kilometrelerce öteden geliyor, avın kornaları çalıyor.

Bir protesto çığlığıyla kendimi nehre atıyorum ve nehrin beni alıp götürmesine izin veriyorum...

Görüntü duruyor ve başımı kaldırıp zihnimdeki ani yalnızlık karşısında tekrar feryat ediyorum. Kim o... kim beni çağırıyor?

Bunca yıldan sonra neden şimdi?

Daha da önemlisi, bu da başka bir tuzak mı?

Emin olamıyorum ama bilmek zorundayım, bu yüzden koşmaya başlıyorum. Bölgemden geçen nehre ulaşana kadar mesafeyi bir kez daha kat ediyorum, sonra onu takip ediyorum. Nehrin yanında koşuyor ve herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum.

Kilometrelerce koşuyorum ve onu gördüğümde umudumu kaybetmeye başlıyorum. Onu değil, onu. Bir kafa suda sallanıyor, solgun, neredeyse ışıldayan kolları akıntı onu hırpalarken tutunmak için bir dalın üzerine atılmış. Gözleri kapalı, buz gibi saçları ıslak, boynuna ve yüzüne yapışmış. Suyu girerek, onu yırtık, zümrüt rengi elbisesinden tutup kıyıya sürüklemeyi başarırken gücümün dışarı sızmasına izin veriyorum.

Ayakları çıplak, kir ve kanla kaplı, soluk teni de bu kanla benek benek. Arkama yaslanıp onu hafifçe kokluyorum, toprak kokuları etrafımı sarıyor ve sıkıyor gibi görünüyor. Saçları bir kez daha yüzünü kapatıyor ve kendimi eğilip ağzımla saçlarını iterken buluyorum. Başı yana düşüyor ve yüzünü ortaya çıkarıyor, tam o sırada parlak, gümüş gözler açılıp bana kilitleniyor.

Kalbim göğsümde çılgınca çarparken ve boğazımdan bir feryat kaçarken geriye doğru savruluyorum.

Dostum!

OceanofPDF.com

Bir ay önce.

ALEJANDRA

"**M**" diye mırıldanıyorum, sivri gümüş tırnaklarım çay fincanını okşarken ona takılıyor. Mis kokulu bitki çayının kokusu bahçeyi dolduruyor

Konuya bir kez daha nasıl nazikçe yaklaşacağımı tartışırken yemek yiyoruz. Açıkça inkâr etmek sadece bir derse neden olur. Hayır, kelimelerimi dikkatle seçmeli ve annemin deyiimiyle konuşma yeteneğimi onu ikna etmek için kullanmalıyım. "Lütfen bunu yapmayın."

"Neyi?" diye soruyor, çenesini kibirli bir şekilde dik tutarak.

Bize hizmet eden brownie onun sesinden ürküyor ve onu suçlayamam. Sert bir azar işitmeyecek olsam ben de öyle yapardım. Aleguin Bloomer karşı gelinecek bir kadın değildir, bilirim. Onun deyiimiyle 'kabahatlerim' yüzünden karşılaştığım cezalar, seksen yıllık kısa hayatımda çok fazla oldu. Onun beş yüz, babamın ise sekiz yıllık ömrüne kıyasla ben sadece bir bebeğim.

yüz. Benim doğumumdan önceki zamanlarını, çocuk sahibi olmamak ve inancımıza geri vermek sosyal olarak uygunsuz görülene kadar isimlerini ilerletmek ve güçlerini artırmak için harcadılar.

Ben bir görevdim, bir seçim değil.

Sarı saçları sıkı bir düğümle geriye doğru toplanmış, tek bir saç teli bile kaçmaya cesaret edemiyor ve ortasında kırmızı bir mücevher bulunan altın bir başlık alnından aşağıya doğru akıyor. İnce, uzun, asil formu kırmızı mücevherlerle örülmüş yeşil bir elbiseyle kaplıdır. Her haliyle asil bir hanımefendi gibi görünüyor. Sivri kulakları gururla sergileniyor ve onun bir yarım kan değil, tam kan olduğunu ilan ediyor.

Yerimi biliyorum, görevimi biliyorum ve hatta saraydaki yılanlara karşı nasıl davranacağımı da biliyorum. Doğduğumdan beri bana öğretilen dikkatli bir oyun bu. Şu anda bile onun bakışları altında daha dik oturuyorum, soylu birinin yapması gerektiği gibi başım dik. Bu konuyu bu kadar çabuk açarak risk alıyorum, çünkü son tartışma sadece birkaç hafta önceydi. Ama zaman tükeniyor ve onun anlamasına ihtiyacım var.

Bir kez olsun hayatıma karar vermeme izin vermek için.

"Mutfak hizmetçilerine kulak misafiri oldum. Benim için talipleri kabul ediyorsun." Uzun, dalgalı gümüş saçlarımı geriye doğru taramadan önce gözlerimi kısıyorum - omuzlarımin etrafında serbest olması onun seçirmesine neden oluyor. Yüksek doğumlu bir fae'nin vahşi olması kabul edilebilir bir şey değil. Görgüsüzlük. Her zaman mükemmel ve prezentabl olmalıyız.

Mükemmel bir hanımefendi.

Kusursuz olmak ulaşılamaz bir şey, bunu yıllar önce öğrendim ama öyleymiş gibi davranmak beni sürekli nasihatlerden kurtarıyor.

Bir barış teklifi olarak saçımı kulağımın arkasına tarıyorum, sivri ucunu ve kulağımın yanından tepesine doğru akan gümüş, mücevherli kulak manşetini gösteriyorum. Dallar mükemmel bir şekilde sarılmış ve saraydaki en iyi kuyumcu tarafından yapılmış. Güneşte parıldıyor, taktığım gümüş başlığa ve mücevherli kolyeye uyuyor.

Gümüş... asil ama bekar için.

Ne giyeceğim bile benim için seçiliyor, statümü dünyaya, dünyamıza gösteriyorum, gücümüzü ve toplumdaki yerimizi göstermek için. Kaleye yakın bir konumda bulunan malikânemizde şehrin gürültüsü çok uzakta, kuleler bahçemizin köşelerini gölgeleyecek kadar yakın.

Babam da bir soylu ve kraliçenin danışmanı, bu yüzden annem evlilik için akıllıca bir seçimdi.

Akıllica.

Para ve güç için, toplumdaki yerleri için evlendiler, aşk için değil ve şimdi benim de aynısını yapmamı istiyor - aile mirasımızı sürdürmemi, bir soyluyla evlenmemi ve soylu bebekler doğurmamı. Rolüme sadık kalacağım, sessiz, mükemmel ve bakılacak bir şey olacağım ama asla... asla açık sözlü olmayacağım. Bu kraliçe ve danışmanları için. Ben sadece bir soyluyum, bir düşünür değil.

Bir işçi.

Her zaman mükemmel olmak zorunda olmak çok can sıkıcı bir durum. Bazen melezleri ve esmerleri, hatta ormanda saklanan Dönüşenleri bile kıskanıyorum. Onların özgürlüğü var. Paraya ya da güce ihtiyaçları yok, sadece olabiliyorlar... Kahkahalarını kilometrelerce öteden duyabiliyorum ve hayatları çok dolu geliyor, etrafımızı saran çiçekler gibi açıyorlar.

"Alejandra," diye başlıyor, çay fincanını özenle yere bırakarak. Hoşnutsuzluğunun tek işareti, hafifçe kısılmış zümrüt gözlerinin arasında oluşan kıvrıklık. "Ailemize ve halkımıza karşı görevimiz bu. Evleneceksin. Kendi bağlantılarını ve seçimlerini yapmak için çok uzun yılların oldu ve sen bunu heba ettin. Karar çoktan verildi, baban şu anda genç asilzade ile görüşüyor. Mükemmel bir seçim ve şimdiden danışman olma yolunda ilerliyor. Zeki, güçlü ve soylu biri. Onunla evleneceksin." Sanki her şey çoktan olmuş bitmiş gibi elini kolunu sallayarak uzaklaşıyor ve hiçbir şey yapmadan oturmaya devam ediyor.

Bir çiçekçi olarak, ona dedikleri gibi, bu sarayı bu kadar mükemmel yapan çiçeklerin ve bitkilerin yaratıcısıdır, bu nedenle anneme bazı ayrıcalıklar tanınmıştır. Gerekmedikçe çalışmamak gibi.

Keşke herkes çalışsa ve sarayımızın yükünü paylaştıkça, çünkü o zaman insanların açlıktan ölmesine gerek kalmazdı. Ancak bu, bana birden fazla kez hatırlatıldığı üzere, kendime saklamam gereken bir görüş.

"Yorgun görünüyorsun," diyerek iç çekmeme neden oluyor.

Cevap vermekten, ona bir kez daha gördüğüm rüyaları, kâbusları anlatmaktan daha iyisini biliyorum. Ben çocukken umursamıyordum, şimdi de umursamayacak. Hayal gücümü suçlayacaktır ama bu rüyalarla ilgili bir şey çok gerçekçi geliyor.

Ve önemli.

Dişlerimi gıcırdatarak zarifçe ayağa kalkıyorum ve elbisemin üzerimde kırışmadığından emin oluyorum. Kırışıklık fakirler içindir, der hep. Başımı eğerek sandalyeme oturuyorum, brownie arkamı toplamak için acele etmeye başlamış bile. "İzninizle anne, yapmam gereken işler var. Çay için teşekkür ederim."

Dönüp süzülerek uzaklaşıyorum, giymek kaldığım topuklularla bile uzun adımlar atıyorum. Gümüş elbisem, babamın altın tenini göstermek için kalçamdan aşağıya doğru iniyor. Annemin arkamdan seslendiğini duyuyorum ama bir kez olsun doğru olanı yapmıyorum, yürümeye devam ediyorum. Kulaklarımı örtmek için saçlarımı öne doğru çekştirerek malikânenin arka kapısından geçip mutfağa giriyorum.

"Hanımefendi." Hepsi bana başını sallıyor, ben de başımı sallayarak yan taraftaki kaseden bir elma alıyorum, Cook homurdanıyor ve dönüp beni yakalarken kaşığıyla bana vuruyor.

"Bu tatlı için, gümüş olan!" Burnunu kıvrarak kıkırdıyor. Bir melez olarak, kesilmiş saçlarından güdük kulakları görünür ve tam kanlı fae'lerden daha koyu ve daha küçüktür. Hepimiz uzun boylu ve zayıfız... yani benim . Ben kıvrımlıyım, bu gerçek ne annemin tiksintili dudak büküşünden kaçıyor ne de kötü terbiyeyle suçlanabiliyor. Hayır, bu sadece benim, anormal olan.

Saraydaki hayatı zorlaştırıyor, çünkü göze çarpıyorum. Sanki güçlerim ve renklerim bunu zaten yapmıyormuş gibi. Hakkımdaki fısıltıları duyuyorum ve onun istediği gibi bir koca seçmememin nedenlerinden biri de bu. Kimse beni istemiyor... Aslında bu doğru değil, beni isteyenler sadece ismim için benimle evlenmek istiyor.

Aşk değil.

Aptalca bir kavram, biliyorum ama nedense bu fikirden bir türlü vazgeçemiyorum.

Göz kırpıyorum ve eğilip sert yanağından öpüyorum, annemin şoktan bayılmasına neden olacak bir şey. Bu yapılmaz, bizden aşağı olanlarla sohbet etmeyiz ama Cook iyidir. Bana karşı her zaman iyidir. Tombul gövdesi gözyaşlarımı kabul etmemiz gerekenden daha sık taşır, kolları beni annemin asla yapmadığı gibi sarar.

"Oh hayır, bir elma, nasıl yaşayacağız?" Geri çekilip göz kırparak ısırırken nefes nefese kalıyorum. "Ben çıkıyorum. Seni kötü fae efendisiyle baş başa bırakıyorum."

Tekrar gülüyor ve havluyla kalçama vuruyor. "Uh-huh, eminim başını daha fazla belaya sokacaksın?" Hazırladığı akşam yemeğini karıştırmak için dönüyor. "Bir gün Alej, başını kaldıramayacağın kadar çok belaya sokacaksın ve gümüş dilin bile seni kurtaramayacak."

"Ah, benim, bir soylunun başı dertte mi?" Sahte şok. "Duyulmamış bir şey, ben sadece görevini yapan iyi bir kızım."

Lewin'in koridordan gelen adımlarını duyduğumuzda yerinden sıçrar. Evin yöneticisi olarak tüm personeli kontrol eder ve çok kabadır.

beni anneme şikayet etmekte tereddüt etmeyecektir. Aslında, yılan buna bayılır.

Tekrar göz kırpıp parmağımı dudaklarıma bastırarak yan kapıdan çıkıyorum ve ağzımı parmaklarımin tersiyle silerek elmayı bitiriyorum. Karanlık hizmetkârlar geçidinde dolaşırken ellerimdeki dövmeler parlıyor, bu da beni tüm o meraklı gözlerden kaçabileceğim evin yan tarafına götürüyor.

Cook haklıydı. Başım belaya girecek.

Eğer bu hafta bitmeden ailemin seçtiği bir adama bağlanacaksam, yapabiliyorken hayatımın tadını çıkaracağım.

Keşke geri kalanını nasıl yaşayacağıma dair bir seçeneğim olsaydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KAYRAK

L Saçaklar çıtırdıyor ve dallar patilerimin altında kırılıyor, kuşlar ve böcekler ben onların arasında dolaşırken sessizleşiyor. Güneş üzerimde yanarken yalnız dolaşmak.

Her zaman yalnız.

Sevdiklerimi ve bu dünyadaki masumları korumak için öyle olmalıyım. Her geçen gün içimdeki hayvani tarafı, avlamak ve öldürmek isteyen vahşi kurdu bastırmak daha da zorlaşıyor. İnsanları görmeyi bırakıp onun yerine avı gördüğümde buraya çekildim. Bu çok uzun yıllar önceydi, şimdi hatırlayamıyorum bile. Günler, haftalar ve aylar bulanıklaşıyor, bu dünyada kurdum olarak yürürken bazılarını hatırlamak zor.

Artık kurt benim.

Bir şeyin kokusunu alıyorum, kokladıkça burnum kalkıyor. Bir ulumayla geyiğin peşinden koşmaya başlıyorum. Kaçmaya çalışıyor ama ben çok hızlıyım ve birkaç dakika içinde pençelerimi hayvanın etrafına dolayıp boynunu kırıyorum.

Ağzımdan kan damlarken arkama et için şükranlarımı sunarak aya doğru uluyorum ve sonra onu inime doğru sürüklemeye başlıyorum.

Başka bir gece. Başka bir av.
Bu sonsuza kadar benim
hayatım mı olacak?

Döndüğümde içimde ani bir hayvani öfke patlaması yaşanıyor ve saldırgan karşısında tüylerim diken diken oluyor. Bu küçük vahşi bir kurt ve bana bir bakışıyla karnının üstüne düşüyor. Daha yüksek sesle hırlayarak, hareketlerimi kontrol edemeyerek, başımı eğerek yaklaşıyorum. Kurt sızlanıp ters dönerek karnını açığa çıkarıyor ve kendini savunmasız hale getiriyor.

Öfkeyle arkamı dönüyorum ve geyiği tekrar sürüklemeye başlıyorum. Yavaşça kendime geliyorum, insani düşüncelerim vahşi zihnimi istila ediyor.

Her geçen gün kendimi kaybediyorum, bunu hissedebiliyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Nihayet geyiği geri aldığımda, etini sıyırmaya başlıyorum, ihtiyacım olanı yiyorum ve diğer parçaları daha sonrası için saklıyorum. Kış yakında gelecek ve avlanmayı zorlaştıracak.

Burada uzun yıllar hayatta kaldım ve her birinden bunu nasıl kolaylaştıracağımı öğrendim... Artık nasıl erkek olunacağını bile bilebilir miyim bilmiyorum.

Neye benzediğimi ya da iki ayak üzerinde yürümenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum. Sürekli öfke ve ilkel açlık dışında hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Bunun asla olmaması gerekiyordu, bana değil ve bunu bana yapan bilim insanı bile dönüşeceğim şeyin bu olduğunu bilmiyordu.

Ancak bunun üzerinde durmanın anlamı yok, çünkü tek yaptığı bir daha asla sahip olamayacağım şeylerin özlemini uyandırmak, bu yüzden gönüllü olarak zihnimde hiçbir şeyin var olmadığı karanlık yere çekiliyorum.

Hayvanın kontrolü ele almasına izin vermek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALEJANDRA

T O krallık önümde uzanıyor.

Avlunun tepesinden her şeyi görebiliyorum. Evler uzayıp gidiyor ve yavaş yavaş aşağı fae'lerin, buçuklukların, browni'lerin ve changeling'lerin barakalarına ve konutlarına dönüşüyor. Sokaklar burada altından yapılmış olsa da, aşağıda çiftliklerin ve gıda üretiminin yaygın olduğu yerlerde toprak. Yoksulluk da öyle.

Burada her şey parıldıyor.

Aşağıda, böylesi bir acı karşısında bile işe yarayan tek şey onların mutluluğudur.

Konutların ötesinde, avlumuzdaki çürüme kadar siyah olan ağaçlar, hiçbir insanın bizi bulamayacağı kadar yüksek gökyüzüne uzanıyor.

Yasak Orman.

Bizi tuzağa düşürmek ve güvende tutmak için büyülü yaratıklar ve canavarlarla dolu. Kraliçemiz bin yıl önce, türümüzden pek çok kişi avlanıp öldürüldükten sonra insanların bizi bulmasını engellemek ve bizim de oradan ayrılmamızı önlemek için büyülerimizin en iğrençlerini o ormana saldı.

Başımı hastalıklı ve hainlik sınırındaki düşüncelerimden kurtararak, yüzümü ve gümüş saçlarımı gizlemek için pelerininin kapüşonunu yukarı çekiyorum, hiçbir soylunun ya da askerin yanlarından gizlice geçtiğimi görmesini istemiyorum. Onlar için varoş dedikleri yerlere gitme riskini göze alamayacak kadar önemliyim.

Ama aşağıda kendimi en rahat hissettiğim yer orası. Yardım edebileceğim yer. Gençken, Cailean ve ben günlerimizi orada geçirir, yiyecek ve çalıntı mücevherler dağıtırdık. Ben onları iyileştirirken o da evlerini inşa etmelerine ve ekinlerine bakmalarına yardım ederdi.

Sonra öldü ve beni yalnız bıraktı.

Güvendiğim tek kişi... Sevdiğim tek kişi.

Şimdi, arkadaşları görmek ve kilit altına alınıp mükemmel bir hanımefendi gibi davranmaya zorlanmadan önce elimden geldiğince yardım etmek için orayı ziyaret etmeye devam ediyorum. Onlara elimden geldiğince yardım etmek zorundayım, bu benim görevim, bana bu güçlerin verilmesinin bir nedeni var.

Hayat kurtarmak için.

Neden yüksek fae'lere saklansın ki? Neden herhangi birine soyuna, ten rengine ya da gücüne göre farklı davranalım? Herkes aynı hakları hak ediyor.

Annem bunu aptalca bir düşünce olarak görüyor ama ben gerçeği biliyorum. Dünyamız içten dışa çürüyor, fakirler ölüyor ve zenginler daha da zenginleşiyor. Soyumuz daha güçlü, güçlü ve asil çocuklar yaratabilecek olanlardan asla uzaklaşmıyoruz. Sonunda, parlayan sarayı parlak tutmak için melezleşeceğiz.

Başımı eğmem ya da adımlarımı hızlandırmam, ikisi de dikkatleri üzerime çeker. Hayır, en iyi yol ortama uyum sağlamak. Çenem havada duruyor ve kimsenin gözleriyle karşılaşmıyorum çünkü onlar benden aşağıda. Adımlarım ölçülü ve yavaş, mevkiimi ve gücümü göstermek için mükemmel bir yürüyüş. Kimse bana dokunamaz, kimse benden üstün değildir. Bana böyle yürümem öğretildi, çocukluğumdan beri içime işlendi. Şimdi de öyle yapıyorum ve ısıltılı altın zırhları içindeki askerler parlak sokaklarda devriye gezerken bana aldırış etmiyorlar. Sanki burada kraliçenin burnunun dibinde herhangi bir suç işlenecekmiş gibi. Tek suçlar kapalı kapılar ardında işlenenler; zina, hırsızlık ve cinayet. Parıltı böyle bir karanlığı gizliyor.

Ayaklarımın altındaki sokak sonunda toprağa dönüşüyor ve şimdi taktığım parıldayan gümüş takıları saklamak için başımı eğiyorum. Kimsenin sanmıyorum, burada tanınıyorum ama asla çok dikkatli olamam. Onlar

Biz soylulardan nefret ediyorlar ve bunun iyi bir sebebi var. Çaresizler. Annemin kayıp mücevherleri fark etmeyeceğini düşünseydim, onları memnuniyetle verirdim.

Tanıdık bir ara sokağa sapıp, geriye doğru sayarken bir kapının altından eğilip devriyeyi bekliyorum. Askerler buraya daha seyrek geliyor ama yine de saatte bir. Onlar geçerken, büyülerimle onlara çelme takmayı düşünüyorum ama bunun küçük düşürmeye değmeyeceğine karar veriyorum. Onlar gittikten sonra tekrar dışarı çıkıyorum ve aceleyle sokaklardan aşağıya, avlumuzun en ucundaki tarlalara doğru ilerliyorum.

Öğle vakti, yani çalışıyor olacaklar. Güçleri çoğunlukla yetiştirme, toprak ve doğa ile ilgilidir. Statülerini yükseltecek kadar güçlü değiller ama faydalı olacak kadar güçlüler.

Gücü olmayanlar Yasak Orman'a atılır, halkımız için işe yaramaz kabul edilir ve ölüme terk edilir. İçinde gizlenen canavarlar tarafından yenip tüketilmek üzere. Canavarlar böyle bir sarayda tutulamayacak kadar güçlü ve aşağılık sayılırlar.

İğrenç, arkaik bir uygulama.

Güneş üzerime vurduğunda ve sokaklar tarlalara doğru genişlediğinde kapüşonumu geri çekip omuzlarımı gevşetiyorum. Çoğu gömleksiz, alınları ter içinde tarlalarda çalışmaya başlamışlar bile. Kadınlar erkeklerle birlikte çalışırken daracık etekler ve üstler giyiyorlar.

Çocuklardan bazıları beni görene kadar bir süre onları izliyorum. Burada okula gitmiyorlar, onun yerine küçük yaşta bile olsa bir iş bulmaları isteniyor. Bazıları ulak, tarla işçisi ya da mutfaklarda, dükkanlarda ya da yapabilecekleri herhangi bir işte yardımcı olarak. Ancak çok genç olanlar, büyüleri test edilip kendilerine bir görev verilene kadar başıboş bırakılıyor.

Şimdi olduğu gibi, bana doğru çılgınca koşuyorlar, gülüyorlar ve dikkatimi çekmek için bağıyorlar. Diz çökerken sırtıyorum, elbisemin toprağa sürünmesini umursamıyorum. Eğer onu yırtıp atabilseydim ve daha rahat edebilseydim, yapardım ama bu uygunsuz olurdu.

Neredeyse beni yere yıkacaklar, en az altısı bana sarılıyor ve ben onlarla gülerken üzerime tırmanıyor. Yetişkinlerden bazıları durup gözlerini siper ederek gülümsüyor ve bana el sallıyor. Ayağa kalkmadan önce ben de el sallıyorum ve iki elim de anında minik ellerle doluyor.

Beni çeğiştiriyorlar, hepsi aynı anda konuşuyor. Bana ormanda bir canavar gördüklerine, bir çiçeği açtırdıklarına dair hikayeler anlatıyorlar. Hepsi hafifçe sakinleşene kadar doğru yerlerde ooh ve ahh yapıyorum.

"Bayan Alej," diye sesleniyor içlerinden biri, döndüğümde küçük bir kız görüyorum. Ateşli saçları gevşek omuzlarının etrafında, dalgalı ve evcilleşmemiş.

Uyumsuz kahverengi ve altın rengi gözleri sinirden irileşmiş ve küçük dudakları neredeyse titriyor. Yuvarlak kulaklarından yarı insan olduğunu anlayabiliyorum. Giysileri neredeyse paçavradan farksız, ayakları çıplak ve toz içinde, bacakları da öyle.

O bir Dönüşen.

Yarı insan yarı fae, biri ya da diğeri olarak doğarlar ve olgunlaşıp büyüdükçe yavaşça değişirler. Ormana atılmamalarının tek nedeni ya saklanmış olmaları ya da bir gün fae'ye dönüşecek kadar güçlü görülmeleridir.

"Sorun nedir, tatlım?" Önünde çömelerek soruyorum. Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri gümüş rengi gözlerime kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor ve minik elini kaldırıp kulağına dokundururken kulaklarıma gidiyor.

"Hiç sivri kulaklarım olacak mı?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum. Her şey mümkün," dediğimde biraz neşelendi.

"Peki ya gümüş gözler? Seninkilere bayılıyorum!" diye fişkırıyor.

Dizlerime ve kucağıma tırmanıp saçlarımı döndürmeye ve yüzüme dokunmaya başladığında kıkırdıyorum. Ona izin verdim. "Bir gün yapabilirsin." Gülüyorum. "Ama ben seninkileri seviyorum, çok güzeller."

Ben ayağa kalkarken kıkırdıyor, kollarım onu sabit tutmak için etrafını sarıyor. Kulaklarımla ve saçlarımla oynamaya devam ederken bacakları belime dolanıyor. "Şimdi ufaklık, söyle bana, yaralanan var mı?"

Yaklaşmadan önce saçlarımı karıştırırken dudaklarını büzüyor. "Söylememem gerekiyor."

"Biliyorum tatlım, ama onlara zarar vermeyeceğim, onlara yardım etmek istiyorum. Diğerlerine yardım ettiğimi hatırlıyor musun?" Başını sallıyor ve ben de saçlarını okşayıp sırtını ovuyorum. "Hepsine yardım etmek istiyorum."

Kıkırdıyor. "Tamam, sana güveniyorum. Babam yaşlı Iloch'un hasta olduğunu söylüyor... ama annem de öyle, ikisine de yardım edebilir misin?"

"Annen hasta mı?" Diğer çocuklar beklemekten yorulup oynamak için tarlaya koşarken ben soruyorum.

Başını sallıyor, gözlerinde yaşlar var şimdi. "Yataktan çıkmadı. Babam endişelenmemesini, geçeceğini söyledi..."

"Ama?" Saçlarını kulağının arkasına iterek bastırıyorum. "Ama annem iyi görünmüyor."

"Tamam tatlım, bana nerede yaşadığını gösterebilir misin?"

Onu ayağa kaldırıyorum ve tereddüt ediyor, bakışlarımla buluşmadan önce etrafına bakınıyor. "Anneme yardım edeceğine söz verir misin? Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, , ona zarar vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Ciddi bir şekilde başını sallıyor, yaşına göre olması gerekenden daha yaşlı davranıyor -burada nasıl yaşadıklarının kanıtı- eli dışarı fırlamadan önce, açık ve bekliyor, çok güvenle. Benim türüm onunkini incitmiş olsa da, sözüne güveniyor. Elimi onunkine koyuyorum ve beni tarlaların yanından geçirip ormana en yakın kulübelere götürmeye başladığında güven verici bir şekilde küçük elini sıkıyorum.

Oradaki büyü toprağa bulaşmış. Burada yaşayanlar ve çalışanlar için pek çok hastalığa yol açıyor. Ancak yok edilmiş ve tedavisi kolay olan normal virüsler de yaygındır, ancak kraliçe onları tedavi edilmeye layık görmez, bu yüzden basit bir virüs yüzünden ölüme terk edilirler. Kazalar, kırık kemikler ve yaralanmalar düzenli olarak meydana geliyor, ancak hiçbir şifacı onlara yardım etmek için buraya gelmiyor.

Acı çekmeye terk edilirler.

Ortada bir kulübede duruyoruz, hasır kapısı esintiyi içeri almak için açık. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, havasız olabiliyorlar. Karanlık, tek yatak odalı kulübenin içine adım attığımda kadını hemen fark ediyorum.

Sol tarafta, ocağın önünde el yapımı bir masa bulunan mutfakları var. Onun arkasında çift kişilik bir yatak ve giysiler için bir sandık var. Yukarıda, bir merdivenle çıkılan, muhtemelen genç kıza ait bir yatak daha var.

Anne çift kişilik yatakta terliyor, kızıl saçları yağlı ve başının üzerinde savruluyor. Gözleri bulanık, insan gözleri. İlginç. Kraliçe ve soylular bundan nefret etse de, bir insan ormanda kaybolduğunda ya da bize çekildiğinde böyle şeyler olur. Ya da tam tersi. Burada yaşayanların bazıları insan, kraliçenin canını çok sıkıyor. Arada sırada onları yakalamak için baskınlar düzenliyor, ancak genellikle görünüşlerini ve insan gözlerini gizleyen küçük bir tılsım veya büyü kaynağına sahipler.

Beni gördüğünde yüzünü buruşturuyor ama karşı koymuyor ya da ayağa kalkmıyor, muhtemelen gücü yok. "Bu günün geleceğini hep biliyordum. Lütfen çocuğuma zarar vermeyin" diye yalvarıyor.

"Buraya kimseyi incitmeye gelmedim," diyorum ona. "Ben Alejandra, yardım etmek istiyorum."

"Adınızı duymuştum," diye fısıldıyor, öksürmeden önce sesi zayıf. Ses yüksek ve çatırtılı, zayıf bedenini sarsıyor. Kadın çok hasta. Çocuk hemen yanına koşuyor, ona bir bardak su uzatıyor, o da yudumluyor

Arkasına yaslanmadan önce başını çevirip gözlerime baktı. "Neden? Neden yardım etmek istiyorsun? Sen onlardan birisin, bir soylusun. Senin türünün bizim hakkımızda ne düşündüğünü biliyorum."

"Hepimiz adına konuşmuyorlar," diye cevap veriyorum, içeri girip pelerininin bağını çözüp bir sandalyenin arkasına atarken. "Soylu olmayan pek çok arkadaşım var ve onlar bu ışıltılı kalabalığın içinde yaşayan herkesten daha iyi arkadaşlar."

"Arkadaş mı?" Acı acı gülüyor. "Arkadaşlarınız var, bu yüzden mi yardım ediyorsunuz? Bize yardım ederek hayatlarımızı riske atıyorsun, kendi hayatını değil, asla kendi hayatını değil. Sen dokunulmazsın. Bahse girerim bu sadece ailene karşı bir isyandır. Bir gün bizi unutacak ve oradaki mükemmel hayatına devam edeceksin."

"Ya da yanılıyor olabilirsin." Yanında diz çöküp gözlerine bakıyorum. "Herkes kötü değildir. Ben halkıma karşı görevimi yapıyorum, tüm halkıma. Sen de onlardan birisin, lütfen seni iyileştirmeme izin ver."

Gözlerime bir kez daha bakıyor, şimdi daha uyanık. "Prensle birlikte bütün gün tarlalarda koşturan gümüş saçlı ve gümüş gözlü bir kız hatırlıyorum."

Bakışlarımı kaçırarak irkildim. "Evet. O benim arkadaşımdı."

"O iyi bir çocuktı ve büyük bir lider olabilirdi. İnsanları, tüm insanları önemserdi."

"Öyle yaptı," diye fısıldadım, kraliçenin tiksintisi karşısında gösterdiği gücü hatırlayarak. Soylular bunun alt tabakanın oyunu almak için bir oyun olduğunu düşünüyordu ama ben gerçeği biliyordum. Hiçbir zaman prens olmak istememişti ama bulunduğu konum sayesinde bir şeyleri değiştirebileceğini biliyordu. O zamanlar bile, büyürken, başkalarının çektiği acıları görmezden gelmedi. Bunu değiştirmek ve elinden geldiğince yardım etmek için planlar yaptı. Bir gün iyi bir kral olacaktı ve belki de onun yönetimi altında halkımız refaha kavuşacaktı.

Ölmeden önce.

"O iyi bir dost, iyi bir insandı. Beni buraya ilk getiren, bana ışıltılı vadinin ardındaki gerçeği gösteren oydu. Bize gerçekten ihtiyacı olan insanlara gözlerimi açan oydu. Kozmetik ya da küçük iyileştirmeler için değil, gerçek iyileştirme için. Güçlerimiz yardım etmek içindir, pazarlık kozu olarak kullanılmak için değil," diyorum ona.

Küçük bir tebessüm ediyor. "Yani bunu onun için mi yapıyorsun? Onun anısı için mi?" "Hayır, bunu senin için yapıyorum. Ve dışarıda benim yardımına ihtiyacı olan herkes için."

Yardım edin. Ben bir yetenekle doğdum, bu paylaşılmalı ve doğru kullanılmalı. Bunu yapıyorum çünkü onun kanı sokaklarda akarken, sizin insanlarınız

yardım etmek için. Soylular durup izlediler ve bunun politik olarak ne anlama geldiğini merak ettiler. Sizin halkınız dışında kimse yardım etmedi."

Başını sallıyor, uzanıp elimi sıkıyor. "O günü hatırlıyorum. Kaybınız için üzgünüm."

Gözlerimi indiriyorum, gözyaşlarımı korumak için gözlerimi kırıştırıyorum. Bir hanımefendi ağlamaz, bu bir zayıflıktır, ama ilk kez biri bunu söyledi, benim de onu kaybettiğimi kabul etti. Onu her gün özlüyorum. Her zaman büyüdüğümüzde evleneceğimizi söylerdi.

Bu mahkemeyi yönetecek ve daha iyiye doğru değiştireceğiz.

Bu çocukça bir hayaldi, asla gerçekleşmeyecek sıcak bir duyguydu. Annesi, kraliçe, buna asla izin vermezdi. Ama onun ölümü... onu daha da kötüleştirdi ve şimdi sarayımız daha da acı çekiyor. Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, yaparım.

"Lütfen seni iyileştirmeme izin ver," diye yalvarıyorum, gözyaşlarımı yutarken ve birleşmiş ellerimizi kaldırırken. Onun tırnakları kısa, güdük ve kirli; benimkiler soluk ve uzun, lekesiz ve el değmemişken onun parmakları tıknaz, yara izleri ve nasırlarla kaplı. Farklılıklarımız açık ve net, ama o çekinmiyor. Elimi daha sıkı sıkıyor, türlerimizden birbirinden nefret etmesi gerektiği halde beni ve yardımımı kabul ediyor.

"Eğer istersen," diye kabul ediyor, ama ses tonundan yapabileceğime ya da yapacağıma inanmadığını anlayabiliyorum. Yeterince uzun süre ezildiğinizde, sonunda ait olduğunuz yerin orası olduğuna inanmaya başlarsınız.

Diğer elimle onun elini kapatarak gözlerimi kapatıyorum ve içimde dünyaya kaçmak için yanıp tutuşan o güç kaynağına odaklanıyorum. İyileşmek, yaratmak, büyümek için. Bu kadar güçlü olmanın istenmeyen dikkatleri üzerime çekeceğini bildiğim için gerçek gücümü gizliyorum. Herkesin bildiği kadarıyla ben bir şifacıyım.

Fae soylularının sadece tek bir gerçek görevi vardır.

Çiçek açmak, iyileştirmek ve demirci olmak... Sadece kraliçelerin birden fazlası vardır. Ben kraliçe değilim, bu yüzden birden fazla kraliçem olduğunu söylemem bana güvenmemelerine neden olur. Ya bir yalancı ya da taç için bir tehlike olurum. Bunu biliyorum.

Çocukken güçlerimi göstermezdim, neyse ki sadece burada, tarlalarda gösterirdim ve buna şahit olan insanlar tek kelime etmedi ve bilen tek soylu da öldü. Eskiden neden ben, neden bu güçlere sahibim diye merak ederdim ama merak etmek beni hiçbir yere götürmüyor. Onlara sahibim ve şimdi onlarla yaşamamın ve kendimi hayatta tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Şimdi akmasına izin veriyorum, sadece bir kısmının. Gümüş tellerin benden kaçtığını ve onun tenine batmadan önce birleşmiş ellerimizin etrafını sardığını görebiliyorum,

damarlarında dolaşıyor ve sorunu arıyordu.

İçine daha fazla itiyorum, vücuduna yayıyorum. Hissettikçe nefesi kesiliyor ama ben gözlerimi kapalı tutup elimdeki işe odaklanıyorum.

Onu kurtarmak.

Organlarını ve kemiklerini hissediyor, sorunu arıyor... Buluyorum. Kalbinin üzerinde karanlık bir nokta var. Tıbbi olarak değil ama büyüsel olarak. Ya karanlık bir yaratık tarafından ısırılmış ya da vahşi büyü onu istila etmiş, ki Yasak Orman'a yakın olduğunu düşünürsek bu şaşırtıcı değil.

Büyümü dikkatlice etrafına sarıyorum, böylece benimkine bulaşmıyor. Gümüş bir baloncunun içinde tutarak yavaşça vücudundan çıkarıyorum. Kalbinin atışını hissediyorum, ben onu çıkarırken nefes alış veriş i ağırlaşıyor. Küçük bir çığlık atıyor ama ben gözlerimi sıkarak o topa odaklanıyorum. Eğer gitmesine izin verirsem, hepimiz ölürüz.

Vücudundan kurtulduktan sonra ellerini bırakıp kendi ellerime koyuyorum. Gözlerimi açıp avuçlarımın içine bakıyorum ve hızla ayağa kalkıp kulübenin arkasından dışarı fırlıyorum. Ormanın kenarına çömelip avuçlarımı açıyorum.

Kara büyü topu dönüyor ve değişiyor, saldırmıyor çünkü ona zarar vermek istemiyorum ve son bir dönüşle elimden fırlayıp ağaçlara geri dönüyor. Onu öldürebilirdim, söndürebilirdim ama o doğanın bir gücü.

Doğanın hayatta kalmak için hem karanlığa hem de aydınlığa ihtiyacı vardır.

Ayağa kalkıp ellerimi fırçalıyorum ve kadının çocuğuna sarıldığı kulübeye geri dönüyorum. Beni görünce yataktan fırladı.

"Teşekkür ederim," diye ağlıyor ve kollarını bana doluyor. İçimde dolaşan sıcaklığa alışık olmadığım için sarılmanın altında donup kalıyorum. Bu soylular arasında tamamen uygunsuz bir davranış. Biz dokunmayız, şefkat göstermeyiz, bu bir zayıflıktır. Yine de bu insan, sadece yardım aldığım için bunu çok isteyerek sunuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve hem güçlerimi kullanmanın hem de tek bir kişiyi kurtarabildiğim için içime dolan sıcaklık ve mutluluğu içime çekiyorum.

Her seferinde bir kişi, işte böyle başlar Alej. Bir kişi denerse dünyayı değiştirebilir. Sadece yeterince güçlü olmalılar.

Cail haklıydı ve ben bir şeyin farkına vardım. Dünyamızı daha iyi bir hale getirmeye, bu insanlara yardım etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Onları kurtarmak için.

Hayatıma mal olsa bile.

OceanofPDF.com

KAYRAK

T Buradaki büyü genellikle beni yalnız bırakır, onlardan biri olduğumu kabul eder, ama bu gece havada dönüp duruyor. Bir terslik var. Ormanda olmaması gereken biri var. Eğer duyduklarım doğruysa, birden fazla kişi. Çizmeli ayakları gürültülü ve kalp atışlarını buradan duyabiliyor, sinirlerinin ve terlerinin kokusunu alabiliyorum.

Avcılar.

İnsan ama aynı büyülü. Onun avcıları.

Beni bir kurt olarak yaşamam için lanetleyen, yıllar önce beni yakalayan, bana işkence eden kişi...

"Eğer sana söylediklerimi yaparsan, tüm bunlar senin için daha kolay olur."

Çenemi dudaklarımdan kaçmak isteyen çığlığa karşı kilitliyorum, çünkü o bir şişe kan daha alıyor, beni kurutuyor, beyaz ceketi kanla lekeleniyor. Altın rengi saçları geriye itilmiş ve kanatları gizlenmiş. Buraya ilk getirildiğimde onların insan olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. İnsanları ve bizim türümüzü aynı şekilde kullanıyor.

Deneme, ama ne için?

Neden bana, bir tanrıya ihtiyacı var? Beni nasıl buldu ki?

"Senin kanın da kardeşlerinin kanı gibi eşsizdir Kurt Tanrı. Genlerimizin kilidini açmanın, daha güçlü ve daha iyi yaratıklar yaratmanın anahtarıdır. Ama kan tek yol değildir." Kıza bakıyor ve iç geçiriyor, insan kıza.

Kurdum sayesinde parçalara ayrıldı.

Ona zar zor bakabiliyorum, iğreniyorum ve kendimden nefret ediyorum. Bunu ben yaptım, hayvanım. Beni vahşileştiren o yakıcı ilaçları bana enjekte etmiş olabilir ama ben bir tanrıyım! Bunu durdurabilmeliydim. Daha önce kurdumu kontrol etmekte hiç sorun yaşamamıştım, biz biriz, ama damarlarıma o şeyi enjekte etmeye başladığından beri bir engel var.

Kurt onu öldürdü.

Kalbini yedi.

Hala dilimde onun kanının tadını alabiliyorum ve savaşmaya çalışırken attığı çığlıkları duyabiliyorum. Ağzımda bıraktığı turnak izlerini hissedebiliyorum.

Ben bir canavarım.

Kendimi kaybediyorum.

"Eğer onunla çiftleşmiş olsaydın, bu çok daha kolay olurdu. Belli ki isteksizsiniz, hayvanınız getirdiğim her dişiye karşı çıkıyor. Bu muhtemelen çiftleşme içgüdülerinden kaynaklanıyor, çünkü kurtlar bunu diğer türlerden çok daha fazla hissediyor." Sanki ben burada değilmişim, bir deneymişim gibi konuşuyor, ki sanırım öyleyim. "Ama bu onu vahşi yapmaz... Tabii zaten bir eşin yoksa. Bu, kurdunuzun ona ve bağınıza tehdit olarak gördüğü herkese saldırmasına neden olur."

Ben cevap vermiyorum, o hiç dinlemiyor. Benim bir eşim yok... Bizim bir eşimiz yok. Biz tanrıyız, onları alamayız. Hayatımız boyunca yalnız kalmaya mahkumuz.

Gabriel tekrar iç geçirir. "Boş , artık işime yaramadığına göre seni başka bir şey için kullanabilirim. İhtiyacım olan tüm kana sahibim ama değişimi kontrol etmemi sağlayacak formülün kilidini açmam gerekiyor..." Sonra yukarı baktı, o melek gözleri bana kilitlendi. Soğuk ve şeytani. "Anahtar sensin."

Anıları silkeleyip atıyorum. Sonunda benim için geldiler. Bunun olacağını biliyordum. Hâlâ bana ihtiyacı vardı, kanıma ihtiyacı vardı ama kendi kibri benim kaçışım oldu. Beni daha güçlü, daha sert ve daha kuvvetli yaptı. İğne benim güçlü kanımla birleşti, ta ki onun yarattığı hiçbir hapisane beni tutamayınca kadar ve ben kaçtım.

Ve koşabildiğim kadar uzağa koştum.

Zorlukla geri dönebileceğimi fark ettiğimde - ellerim pençe, gözlerim kurdumunkiyle aynı parlak yeşil, öfkem ve açlığım aynı - buraya geldim.

Ve şimdi, onlar da öyle.

Ama beni geri götürmeyecekler. Ya onlar burada ölecek ya da ben.

Ormanda sinsice dolaşıp avcılarını avlıyorum. Beni yakalayabileceklerini sanıyorlar ama sesleri çok çıkıyor ve güçsüzler. Ağaçlar beni koruyor, kuşlar bana yerlerini bildiriyor ve diğer kurtlar konumlarını söylüyor.

Yaklaştığımda karnıma kadar inip onları izliyorum. On kişiler, yeterli değil. Boyunlarında aynı parlayan büyü sarkacını taşıyorlar ve onlarla bile yine de yeterli olmayacak. Kaşlarında boncuk boncuk ter ve gözlerinde korku var. Ne avlamak için burada olduklarını biliyorlar.

Muhtemelen öleceklerini biliyorlar.

Onlarda bunun tadını alabiliyorum ve parçalanmış bedenlerinden kanları ağzıma sıçradığında, ben de onların ölümlerinin tadını alacağım. Ağaçların arasından geçip açıklığa çıkıyorlar ve bir an duruyorlar. Bazıları ormana bakıyor, silahları sertçe tutulmuş, ateş etmeye hazır.

Diğerleri su içiyor ve nefes almak için yere oturuyor. Ben saldırıyorum.

Ateş ediyorlar ama onlar gölgeye ateş ediyor, ben çok hızlı hareket ediyorum. Birinin üzerine atlıyorum ve diğerinin boynunu kırıyorum, sonra diğerinin üzerine atlayıp pençelerimle kalbini söküyorum.

İşim bittiğinde sadece üçü kaldı. Başımı eğip onları uyarırcasına hırladığımda silahlarına davranıyorlar ve beni izlerken hareketsiz kalıyorlar. Kaçma dürtüsüyle savaşırken gözleri irileşiyor ve damarları şişiyor.

Biri seğirdi ve anında üzerine atıldım. Boğazını parçalıyorum, kan ağzıma doluyor ve onu diğer ikisinin üzerine fırlatıp yere düşürüyorum. Ön pençelerimi üstlerindeki adamın bastırarak dehşete düşmüş yüzlerine eğiliyor, onları öldürecek parçalayacak ve içlerini kurtlara bırakacak canavarı görmelerini sağlıyorum.

"Lütfen, lütfen yapma," diye yalvarıyor içlerinden biri, gözlerimi ona çevirerek.

Bir an sonra klik sesini duydum. Diğerinin silahını alabilmesi için dikkatimi dağıttı. Omzuma isabet eden kurşunla uluyarak başımı çevirdim. Silahı elinden çekip alarak elini koparıyorum ve fırlatıp atıyorum. Bayıldı, ben de diğerine dönüp pençelerimi geçirmeden önce

karnını deşip yaralardan ölmeye bırakacağım. Geri adım atarak ormanda parlayan gözleri fark ettim ve onlara başımı salladım.

Burada saklanan diğer kurtlar ve canavarlar karanlıktan fırlayıp cesetlerle ve ölmekte olan adamlarla ziyafet çekiyorlar. Dönüp onları yalnız bırakıyorum, omzumdan damlayan kanı hissederken hafifçe topallıyorum. Kurşun bir zehirle gömülü olmalı. Çıkaramıyorum.

Onun etrafında iyileşeceğim ve hayatımın geri kalanında beni zehirleyecek. Lanet olsun.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALEJANDRA

I Tarla işçileriyle yemek yedikten sonra çocuklarla oynarken askerler geldi. Saklanmaya çalıştım ama beni çoktan fark etmişlerdi. Buraya özellikle benim için geliyorlardı.

Altın zırhları güneşte parlıyor, girdaplı girintiler onların saray askerleri olduğunu ilan ediyor. Miğferleri yüzlerinin çoğunu kapatır, sadece gözleri görünür ve tepelerindeki parlak altın tüyler gökyüzüne doğru uzanır. Kılıçları kınından çıkarılmış halde kalkanlarını yanlarında tutarlar, gerektiğinde büyülerini kullanmaya hazırdırlar.

Onlar etrafımı sararken dik durarak çenemi kaldırıyorum. Bazıları sorgulayan işçileri uzaklaştırmak için kalkanlarını kullanıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Bunu yapmayın," diyorum, her iyi soylu gibi ses tonuma elimden geldiğince kibir katarak ve şaşırarak beni dinliyorlar. Tüm gözler bana odaklanıyor. Önümde dizilirken zırhlarının şangırtısı duyuluyor.

." Öndeki belinden eğilerek başını sallıyor.

Kaptana hafifçe reverans yapıyorum, mevkisi göz önüne alındığında doğru miktar.

Kaptan neden burada? "Kaptan, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nasıl yardım edebileceğimi sormak saygısızlık sayılırdı. Gözleri elbisemde geziniyor ve oradaki çamura dikkat ediyor. Özür dilemeyi reddediyorum, sadece bir fae'den özür dilenmeyeceği için değil, ben bir asil olduğum için. Burnumun ucuyla ona bakıyorum ve gözleri saygıyla çeneme düşüyor.

"Sizi bulmam istendi leydim. Bu gece bir balo var. Katılmanız gerekiyor."

Nefes alıyorum. Top mu? Neden? Bu saatte, iyi bir şey olamaz. Kraliçe bunu en son yaptığında, insanlarla ilişkiye girip saraya ihanet ettikleri için dört haini idam etmişti. Tedirginliğimi kontrol edene kadar saklamak için başımı eğiyorum, sonra gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Çok iyi, teşekkür ederim. Birazdan geliyorum."

"," diye araya giriyor, yaklaşarak. "Hazırlanmanız için size eşlik etmem konusunda ısrar etmeliyim." Bunu kibarca söylüyor ama alttan alta çelik akıntısını duyuyorum. Bu bir rica değil, bir emir. Bunu reddetmek sadakatimin sorgulanmasına neden olur, ailemi küçük düşürür. Bir hanımefendi kendini göstermez.

Kolunu uzatırken, "Elbette Yüzbaşı, ne kadar nazıksınız," diye cevap veriyorum. Parmaklarımı dirseğinin kıvrımına yerleştiriyorum ve diğer elimle elbisemin kenarını , o beni seyircilerin arasından geçirirken omurgam dik duruyor. Beni izleyen anne ve çocuğunu görüyorum ve yanlarından geçerken onlara göz kırparak gülümsemelerini sağlıyorum.

Muhafızlar arkamızdan geliyor, yürürken botlarının sesi duyuluyor. Yüzbaşı beni gecekondlu mahallelerinden geçirip şehrimizin ısıltılı kenarlarına ve doğruca ana meydana götürüyor. İnsanlar durup bakıyor ve fısıldaşılıyor. Sanki her yere bir kraliyet mensubu gibi götürülecekmişim gibi burnumu dik tutuyorum.

Bırakın ne yapacaklarsa yapsınlar.

Annemin yapacağını biliyorum. Bahse girerim korumaları en başta uyaran oydu.

Beni doğruca kapıma götürüyor, ben daha yaklaşmadan kapı açılıyor. Annem orada telaşlı bir şekilde duruyor ve beni gördüğünde gözleri hafifçe kısılıyor, ardından yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırıyor ve başını eğerek kaptana dönüyor. "Kaptan."

Bu ona teşekkür etme şekli.

Onlar konuşmaya devam ederken kolunu bırakıp eve giriyorum ve doğruca üst kata çıkıyorum, yıkanmam ve mümkünse lekeleri gizlemek için bu elbiseden soyunmam gerektiğini biliyorum. Ama hiç şansım yok. Beni merdivenlerde yakalıyor, sesi soğuk evin içinde yüksek sesle çınılıyor.

"Görmeyeceğimi mi sandın?" Merdivende donup kaldım, elim tırabzanda.

"Neyi gördün anne?" Sakince sesleniyorum.

"Yine o yaratıklarla birlikteydin! Güçlerin onlar için harcanamayacak kadar büyük!" diye bağıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Peki benim güçlerimi kimin hak ettiğine kim karar veriyor anne? Zenginler mi? Fakirler acı çekerken ve gerçekten buna ihtiyaç duyarken?" Yüzü kızarıyor ve ben de başımı eğiyorum. "Düşündüğüm gibi, şimdi izin verirsiniz, hazırlanmam gereken bir balo var."

"Bu gece evleneceğin adam geliyor, en iyi şekilde görüneceksin. Çekici ve kibar olacaksın, mükemmel bir hanımefendi olacaksın, ya da bana yardım et, Alejan-"

"Ne?" Dönüyorum, merdivenlerden aşağı ona doğru adım atıyorum, ne yaptığını anlayıp sakinleşmeden önce şok içinde geri çekilmesine neden oluyorum. "Ne yapacaksın anne? Beni kilit altına mı alacaksın? Beni politik bir evliliğe mi zorlayacaksın? Seçimlerimi ve özgürlüğümü elimden mi alacaksın?" Alaycı bir tavırla başımı eğiyorum. "Görünüşe göre bunların hepsini zaten yapmışsın."

"Bir gün Alej, yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu anlayacaksın," diye fısıldıyor, ben acı acı gülerken. "Benden nefret edebilirsin, bunu biliyorum, sen hayatta ve güvende olduğun sürece nefretine tahammül edebilirim."

"Ama güvende olmak gerçekten kendimi kaybetmeye değer mi? Asla gerçekten yaşamamaya, asla hayal ettiğim şeyi yapmamaya?" O zaman alay ediyorum, ki bu hiç de hanımefendice değil. "Özgürlükten, bu sarayda bize sunulan büyük fırsatlardan bahsediyorsun, ancak geri kalanımız acı çekerken tek gördüğüm mükemmel yerlerinde mükemmel bebekler. Yozlaşmışız, içten içe çürüyoruz ve siz bunu ya görüyor ve görmezden geliyorsunuz ya da hiç görmüyorsunuz. Hangisi daha kötü bilmiyorum."

Bununla birlikte dönüp sert ve öfkeli adımlarla üst kata çıkıyorum. Odama ulaştığımda öfke ve panik içinde nefes alıyorum. Bu gece evleneceğim adamla tanışacağım - ya ondan da nefret edersem? Ya kibirli bir soyluysa? Hayatımın geri kalanını gerçekten dilimi ısırarak yaşayabilir miyim?

Yutkunarak pelerininimden sıyrılıyorum, tam o sırada kapı arkamdan açılıyor ve iki kadın hizmetçi aceleyle içeri giriyor. Aceleyle banyoyu hazırlarken onlara başımla selam veriyorum. Tuvalet masama dönerek takılarımı çıkarıyorum ve gümüş kutuma özenle yerleştiriyorum, parmağım takmak istediğim tek parçaya takılıyor...

Kalp tılsımı narin bir gümüş zincir üzerinde, sade... ve en iyi arkadaşım olan presten. Ölüm töreninden beri takmadım, çünkü kraliçe onu gördü ve onun marifetini bilip kızdı.

Gözlerimi kısıarak onu alıyorum ve boynuma geçirip tokasını kilitliyorum, elimde tutuyorum. Bu, kraliçenin yüzüne karşı bir meydan okuma eylemi. Eğer bu gece özgürlüğümü ve hayatımı kaybedeceksem, bunu kendim olarak yapacağım.

Sonuçlarına lanet olsun. Kim olmak istediğime karar vermenin zamanı geldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KAYRAK

T Kurşun bacağıımı kemiriyor ve acı dolu bir sisin içinde inime zar zor dönene kadar daha da topallamama neden oluyor. Bacağıımı kemiriyorum ama işe yaramıyor,

Ben de pençelerimi soktum ama açi iyi değildi ve ona ulaşamadım.

Kurşunu çıkarabilmek için değişimi insan olmaya zorlamaya çalışırken işe yaramaz bir uluma salıyorum. Denerken karıncalanmayı hissediyorum ama neredeyse yüz yıldır onu bastıran aynı şey bunu imkânsız kılıyor.

Aksine, beni sakat bırakıyor.

Acı içimde dalgalanıyor ve yanıma kıvrılırken bacaklarım altıma çöküyor, vücudumdan akarken inliyorum. Acı boğazımdaki sesleri kesiyor ve konuşamıyor, göremiyor ya da duyamıyorum. Saldırmak için zayıfım.

İçine doğru itiyorum, derinlere gömülü insan yarımı yakalamaya çalışıyorum, ama duman gibi, tekrar tekrar elimden kaçıyor. Acıdan geri çekilirken dişlerimi gıcırdatarak yeri kemiriyorum.

Öfke kükremem hem zihnimde hem de gerçek hayatta yankılanıyor ve dışarıdaki vahşi yaşam, aralarındaki canavardan korkarak sessizleşiyor.

Büyük siyah kurt.

Mortgo.

Ölüm Yiyen.

Ve. Ben. Yapamam. Kurtaramıyorum. Kendimi.

Yere yığılıyorum, karnım çırpınan nefeslerimle şişiyor, değişmeye çalışmaktan kaynaklanan acı artık onu zorlamayı bıraktığım için geri çekiliyor.

Bir gün yeniden insan gibi yürümek, kardeşlerimi kucaklamak, gülümsemek ve kahkaha atmak istiyorum... ama bu asla olmayacak. Bunu kabul ettiğimi sanıyordum ama bu bana kabul etmediğimi gösterdi. Kurdum korumacı bir şekilde etrafımı sarıyor.

Türümün ilk örneği olarak hep birlikteydik. Ben onunla birlikte doğdum. Bir zamanlar ayrı bir ismi bile vardı. Her zaman biraz vahşiydi, neredeyse yabaniydi, etrafta koşuşturur ve insanları ısırırdı - ne de olsa bu şekilde şekil değiştirdik - ama ben her zaman eski halime dönebilirdim.

Şimdi, iğnelerden sonra, daha çok bir gibiyiz, ama yine de çok farklıyız, iki beyin birbirine karışıyor. Onun adı artık fısıldanmıyor, ikimiz de Slate'iz. Tekrar insana dönüşebilsem bile, aynı olacağımı sanmıyorum.

Ben bir hayvan olurdum.

Bundan sonraki hayatım bu mu? Avlanmak, uyumak ve ormanı keşfetmekle geçen yıllar mı? Hiç özgür olamayacak, ailemi hiç göremeyecek, hiç sevmeyecek miyim?

O kadar uzun süre yalnız yürüdüm ki, bu benim doğam haline geldi, ancak bu yalnızlıkta bir gün birlikte yürüyecek birini bulma umudum vardı.

Artık asla yapmayacağım.

Kurşunun etrafındaki bölge iyileştikçe uyuşmaya başlıyor, bacağım işe yaramaz hale geliyor. Çok geçmeden, her hareket zorlaşana kadar tüm vücuduma yayılacak ve yakında beni öldürmeye, kalbimi durdurmaya ve ciğerlerimi dondurmaya çalışacak. Ama iyileşeceğim. Bu sonsuz bir döngü.

Acı çok fazla gelene ve kendim bitirene kadar.

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

IÇekilmiş banyoya giriyorum, çiçekler ve süt rengi yatıştırıcı bir sihirle birleşerek cildimi ve saçlarımı gençleştiriyor. Hizmetçiler etrafta koşuşturup her şeyi hazırlıyorlar ve kapı çalındığında anlıyorum ki gelen Bu gecenin elbisesi.

Fısıldaştıklarını duyuyorum, baloyu ve muhafızlardan ne tür dedikodular koparabileceklerini merak ediyorlar.

Onları görmezden gelerek, hiçbir şey duymayana kadar kendimi sütlü suyun altına daldırıyorum, büyüm sıcak bir kucaklama gibi içimde kıvrılırken gözlerim açılıyor. Beni rahatlatmaya çalışıyor ama aynı zamanda dışarı çıkmak istiyor. Her şeyi açıklayalı çok uzun zaman oldu, bunu yapmak tehlikeli. Eğer biri görürse...

Ciğerlerim hava almak için çılgınlık attığında, suyun yüzeyini kırıyorum ve ıslak saçlarımı geriye iterek küvete yaslanıyorum, ılık sıvının gergin kaslarımı yıkamasına izin veriyorum, ama bu akşamın getireceklerine dair endişelerime dokunamıyorum.

Kraliçenin sağı solu belli olmaz, oğlunun ölümünden beri öyle, bu yüzden korkunç bir akşam olacak - müstakbel kocamla tanışmamdan bahsetmiyorum bile.

Hizmetçilerimden biri kapıdan kafasını uzatıyor ve beni görünce yaklaşip saçlarımı yıkamaya başlıyor. Konuşmak istememe rağmen konuşmuyorum. Annem duyarsa nasıl bir ceza alacağımı biliyorum. Cook'un beni asla ispiyonlamayacağına güveniyorum ama hizmetçiler çok iyi insanlar olsalar bile dedikoducu olarak biliniyorlar.

"Duyduğuma göre bugün tarlaların yakınındaymışsınız hanımefendi," diye mırıldanıyor saçlarımı yıkarken. Adı Benfor, büyü ve küçük dozda iyileştirme yeteneğine sahip. Annesi ve babasının o daha küçükken öldüğünü biliyorum. Hatta yakın zamanda kalbinin kırıldığını bile biliyorum. Büyüsüne rağmen bir gün kırmızı gözleri ve tıkalı burnuyla çıkageldi. Sorduğumda omzumda ağladı.

Ama konuşmam onu tehlikeye atıyor.

Daha yakına eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Teşekkür ederim. Orada yardım ettiğiniz pek çok arkadaşım var. Sadece sizi gördüğümüzü bilmenizi istedim."

Gözlerini kırıştırıp ona bakıyorum, usulca gülümsüyor ve diğer hizmetçi içeri girerken arkama yaslanıyorum. "Elbiseniz hazır hanımefendi."

Yutkunuyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkür ederim," diyorum her ikisine de, az önce söylediklerinin hiçbir şeyin yapamayacağını düşündüğüm bir günde beni daha iyi hissettirdiğini göstererek.

Saçlarım yıkandıktan sonra, daha önce görmedikleri bir şey olmadığı için önlerindeki çıplak bedenimi umursamadan banyodan çıkıyorum. Saygıyla gözlerini indiriyorlar ve onlar beni büyüleriyle yıkayıp saçlarımı ve vücudumu anında kuruturken ayağa kalkıyorum. Bir bornoz alıp içine giriyorum ve odama gidip beni hazırlamaları için otururken gevşekçe bağliyorum.

Konuşan kişi yüzümde makyaj yapmaya başlarken - makyajla değil - diğeri saçlarımı sihriyle sarmaya ve kıvırmaya başlıyor. Gümüş buklelerimin yüzümü çevreleyen dallarıyla saçlarımı sıkı bir topuz haline getiriyor.

Her şey boyunca dimdik ve sessiz oturuyorum. Zihnim olacaklar için bana bağlıyor ama kimse kalbimin içten içe kırıldığını fark etmiyor.

Asla sahip olamayacağım aşk ve asla yaşayamayacağım hayat için.

İşleri bittiğinde, gümüş renkli dudaklarım ve gözlerime uyması için beni mücevherlerle ve ışıltılı taşlarla dolu büyük, sarkan bir başlıkla süslemelerine izin veriyorum. Süslü kulak manşetleri ve sarkan mücevherler ekliyorlar, ancak boynuma bir kolye takmaya gittiklerinde onları durduruyorum. Tereddüt ediyorlar ama ayağa kalkıp bornozu bırakırken sorun olmayacağına dair onları temin ediyorum.

Beni hızlıca giydirdiler, elbisenin içine sokmadan önce bir jupon ve korse taktılar. Gerçekten bir şaheser. Gümüş kumaş, odanın ışığını yakalayan ve parıldayan ışıltılı bir mücevher gibi görünüyor. Sevgiliye benzeyen korsaj göğüslerimi neredeyse serbest kalana kadar yukarı itiyor ve bel kısmı, kumaş geniş, şeffaf ve birçok katmandan oluşan bir eteğe dönüşmeden önce kıvrılıyor. Korse boyunca uzanan ve eteğin üzerine akan gerçek, hoş kokulu çiçekler bir şelale gibi çağlıyor ve ben hareket ettikçe neredeyse canlanıyorlar.

Dönerek eteğin uçuşmasını izliyorum. Elbise ağır ve nefes almamı kısıtlıyor ama annemin dediği gibi, güzellik acıdır. Hizmetçiler diz çöküyor ve ezilmiş elmaslardan yapılmış ışıltılı gümüş topuklu ayakkabıları ayaklarıma geçiriyorlar. İşleri bittiğinde ayağa kalkıyorlar ve yanaklarımdaki doğal parlaklığa uyması için göğsüme sim sürüyorlar.

Bir hanımefendi, gerçek bir asil gibi görünüyorum ama kendimi hiç bu kadar az kendim gibi hissetmemiştim.

Başımla teşekkür ediyorum ve beni bir süreliğine yalnız bırakıyorlar. Gözlerim yaşlarla doluyor ama yas tutarken bile düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Hayatımda olabilecekler için yas tutuyorum. Bu günün geleceğini, evlendirileceğimi hep biliyordum ama aptallık ettim ve annemin fikrini değiştirebileceğimi düşündüm.

"Alejandra!" diye sesleniyor annem ve ardından kahkahalar geliyor. İşte geldi. Müstakbel kocam.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum, kirpiklerimdeki mücevherler onları ağırlaştırıyor. Halkıma karşı bir görevim var. Onunla evleneceğim, iyi bir asil olacağım ve bunu en çok hak eden ihtiyaç sahiplerine yardım etmeye devam edeceğim. Bulduğum güç konumundan daha fazlasını yapabilirim.

Bu asla gerçekten mutlu olamayacağım anlamına gelse bile.

Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak elbisemi narin ellerime alıyorum ve her adımında kararlılık ve güçle odadan çıkıyorum. Beni asla bocalarken , asla ağlarken görmeyecekler.

Bana öğretildiği gibi başım dik, kollarım trabzanlarda gezinerek zarifçe iniyorum merdivenleri. Aşağıda annem ve babam bekliyor. Güç gösterisi yapmak için yan yana duruyorlar ama birbirlerine bakmıyorlar bile. Babamın üzerinde bir ceket ve pantolon var, gri saçları geriye doğru taranmış, benimki gibi doğal değil, zamanın ve yaşın getirdiği bir renk. Annem ise altın rengi, daracık bir elbise ve ışıltılı mücevherler içinde tam bir hanımefendi gibi görünüyor.

Diğer adam... Annemle babamla gülüşüp havadan sudan konuşurken sırtı bana dönük, ama onlar susup başlarını çevirince bakışlarını bana çeviriyor.

Çok yakışıklı.

Bu benim ilk düşüncem. Yüksek elmacık kemikleri ve kemerli, sivri kulakları bana onun tam kanlı bir yüksek fae olduğunu söylüyor. Elleri soluk ve ince, nasır ya da yara izi yok, bu da hiç el işi yapmadığını gösteriyor. Tüm fae'ler gibi ince ve uzun, yüzü ise kalın dudakları ve pürüzsüz düz burnuyla kadınsı. Buradan görebildiğim gür kirpikleri var ama iri omuzları onun tamamen erkek olduğunu gösteriyor. Sarı saçları uzun ve düz, onları göstermek için kulaklarının arkasında toplanmış ve geri kalanı omuzlarına dökülüyor.

Asil bir adamın olması gerektiği gibi. O mavi gözler vücudumda geziniyor ve cazibeyle ısınıyor, bu yüzden umudum var - bunun korkunç olmayabileceğini umuyorum. Ama kalbim çarpıyor ya da çarpıyor ve alt sınıftan kadınların bir erkeğe ilgi duyduklarında itiraf ettikleri gibi midem düğümlenmiyor.

Onun güzelliğini ve gücünü takdir edebiliyorum ama bu yeterli değil. Umarım zaman geçtikçe da büyüyebilir. Annem ve babamın kalpsiz bir evlilikleri var ve bu onlar için işe yarıyor.

Bu yalan bile zihnimde acı hissettiriyor - bu bir yalan değil, gerçeğin bir versiyonu. Fae'ler asla yalan söylemez, biz söyleyemeyiz... Yani, onlar söyleyemez. Benim esrarengiz bir yeteneğim var, asla açıklamadığım bir şey. Eğer onlara her gün yalan söylediğimi bilselerdi, şoktan ölürlerd.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, en alt basamakta duruyorum, onun üzerinde yükseliyorum. Eğilip elimi tutuyor, kendi elinin arasına sıkıştırıyor ve gözleri üzerimde, elimin arkasını öpüyor. Yumuşak dudakları bir kelebek öpücüğü gibi tenimde incelikle geziniyor. Bir şeyler olması için can atıyorum, bir kıvılcım, herhangi bir şey, ama tek hissettiğim dudaklarının yumuşaklığı.

O ayağa kalkarken yüzümü hoş bir ifadeye büründürüyorum ve kaşlarından biri hafifçe kalkıyor. Muhtemelen bu hareketle ayaklarına kapanan Fae kadınlarına alışıktır. Ben yapmadığımda gözlerindeki ilginin iki katına çıktığını görüyorum. Benim meydan okuyan, güçlü biri olduğuma inanıyor, onu arzulamadığımı varsaymıyor. Bunun imkansız olduğunu düşünüyor, yüzünden okuyabiliyorum.

"Ben Theofanis Ryder." Bunu hafifçe nefes alıyorum ve isminin yarattığı etkiyi bildiği için dudakları titriyor. Ryder, rüzgar ryder'ı gibi. O bir element

nadir ve güçlü olan kontrolör. Kraliçenin danışmanı olma yolunda ilerlemesine şaşmamalı.

Gözlerim anneme kayıyor, o da küçük bir gülümsemeyle beni teşvik ediyor. Onun gözünde bu iyi bir eşleşme. O güçlü, çok güçlü. Onunla evlenmek beni tahta bir adım daha yaklaştıracak ve ne kadar yaklaşırsan soyluların gözünde o kadar elit olursun.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Ben Alejandra Blossom."

"O zevk bana ait," diye mırıldanıyor, dili saçlarım kadar gümüş. Çoğu fae'ninki öyledir, ama onun sözleri ekstra kaygan. Bu bir danışman için gerekli bir beceri ve bahse girerim gerçeklerden kaçmak için kelime oyunlarını nasıl oynayacağını biliyor, gerçekliğin parçalarını kullanarak onu geçerli kılıyor ve sizi her şeye inandırıyor.

Annem yaklaşıp kadar birbirimize öylece bakıyoruz. Beni anlamaya çalışırken bakışlarında bir hesaplama kıvılcımı görüyorum -zayıf yönlerimi, güçlü yanlarımı. Ona kibar ve mülayim bir yüz ifadesinden başka bir şey göstermiyorum. "Alej, Theofanis bize eşlik edecek. Şimdi gidelim mi? Kaba olmak ve kraliçeye hakaret etmek istemeyiz," diyor kibar bir güvence gibi, ama hepimiz gerçeği biliyoruz.

Kraliçeyi üzme tehlikeli olur. Hem de çok tehlikeli. Artık kimseye güvenmiyor ve gerçek doğasını bir maskenin ardına saklamayı umursamıyor.

"Elbette anne, ne kadar ." Theo'ya döndüm. "mi?" Soruyorum ve o da bana kolunu uzatıyor. Aşağı inip elbisemi bırakıyorum, parmaklarımı dirseğinin kırımına koyuyorum, o da dönüp bizi salondan çıkarıyor.

dışarıda bekleyen arabaya kadar.

Kapı açık ve önce annemle babam içeri giriyor, ardından Theo arabaya binmeye yardım ediyor, kayabilmem için elbisemin hacimli eteğini tutuyor. O da peşimden geliyor ve yanımdaki sıraya oturuyor. Kalçasını benimkine bastırıyor, bu jest sosyal olarak kabul edilemeyecek kadar samimi. Protokoldeki bu kırılma karşısında annemin gözlerinin seğirdiğini fark ediyorum ama hiçbir şey söylemiyor, bu da bu işin yürümesini ne kadar istediğinin bir başka göstergesi.

Başımı çevirip küçük pencereden büyük konakların ve evlerin yanından geçip köprüden şatoya doğru ilerleyişimizi izliyorum. Eğitim yüzünden kapının kenarına tutunmak zorunda kalıyorum ve Theo uyluğumu -uygunsuz bir şekilde- kavradığımda sessizce nefes alıyorum.

Annem ya da babam fark etmiyor, ben de başımı çevirip gözlerimi ona dikiyorum. Göz kırıyor ve bacağımı bırakmadan önce sıkıyor.

annem bize dönüp baktığında.

Yüz ifademi yine boş bırakıp pencereden dışarı bakıyorum ve onun dokunuşunun kalçamda yarattığı garip, iğrenç hissi görmezden geliyorum. Yanlış hissediyordum. Ön tarafta durana kadar şatoya doğru yürüyenlerin yanından geçişimizi izliyorum.

Kapı açılıyor ve evimizin en yaşlı üyeleri olarak önce annem ve babam çıkıyor. Sırada Theo var, dışarı çıkarken bana yardım etmek için elini uzattı. Sağlam bir zemine basar basmaz bir elimle eteğimi topluyorum, diğer elimi de onunkine koyuyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıp şatoya giren alayı takip ediyoruz.

Theo eğiliyor ve biz yürürken, "Büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldıyor.

"Teşekkür ederim, sen de çok hoş görünüyorsun," diye cevap veriyorum, dudaklarım zar zor kıpırdıyor

Yoldan geçenler için takındığım gülümsemeden. Bir iltifat her zaman karşılık bulmalıdır ve eğer istersem bir hakaret olarak da görülebilir. Bu gece büyüleyici göründüğümü fark etmesi, çaba ima ediyor, başka zaman ise göstermiyorum. Bu zor bir oyun, ama böyle küçük bir şeyle olay çıkarmayı reddediyorum, bu yüzden boş veriyorum. Bu tür sosyal kurallar sadece kendi yollarına saplanıp kalmış yaşlı fae'ler için geçerlidir.

Balo salonuna geçip oturuyoruz ve kraliçeyi bekliyoruz. Oda yüksek tavanları ve aşağıya doğru süzülen elmas avizeleriyle etkileyici. Mermer zemin sihir ve altınla işlenmiş. Tüm alan zarafet ve güç çılgınlıkları atıyor. Tahtı bir kürsünün üzerinde oturuyor ve tüm beyaz kumaş kaplı masalar ona bakıyor. Tahtın arkasında, yıllar boyunca karşılaştığımız bazı savaşları tasvir eden iki büyük vitray pencere var. Gözlerim pencerenin bir köşesindeki büyük bir kurda takılıyor. Fae'leri yerken ağzı hırıltıyla açık, ama bakışlarımı başka yöne çekip Theo ve bana bakan meraklı soyluların bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kraliçe gelene kadar eğleniyorlar.

Sırf gücünü ve kontrolünü göstermek için bizi saatlerce bekletebilirdi ama bu gece değil. Kapıların açıldığını ve onun anons edildiğini duyduğumda henüz yerime oturmamıştım. Herkesle birlikte ayağa kalkıyorum, o geçerken diz çöküyorum ve ona bakıyorum.

O gerçekten çok güzel.

Kraliçe dünyanın en güzel kadınlarından biridir. Dedikodulara zalim bir aşık olsa ve acıdan beslense de, hem erkekler hem de kadınlar onun birçok sevgilisinden biri olmak ve yatak odasında yakalanmak için can atar.

Ruhunun karanlığı bile onun ruhani güzelliğini azaltmıyor. Uzun, gür siyah saçları yüzünün etrafında dalgalar halinde sarkıyor, kulakları hala

Göster. Kraliçenin ince boğazında o kadar ağır mücevherler var ki, acıtıyor olmalılar. Siyah dikenli tacı başının üstündeki ışıltılı kütlenin içine örülmüş ve gözleri parlak moru ortaya çıkaracak şekilde sürmeli ve çizgili. Dudakları doğal olarak kırmızı ve aşk tanrısı gibi kıvrık, vücudu ise ince ve uzun. O mükemmel bir fae, tüm zarafeti ve güzelliğiyle.

Erkekler onu bir daha asla göremeyecekleri söylendiği için gözlerini oyduklar ve kadınlar onu asla kıskanmak zorunda kalmamak için yüzlerinin şeklini bozdular.

O kıskanç ve zalim bir kraliçe ama yine de bizim kraliçemiz.

Benden önce tereddüt ettiğini hissediyorum ve başımı daha da eğiyorum. Benden nefret ediyor, bunu biliyorum. Oğlu beni severdi, gerçekten severdi ve bana değer verirdi. İyi kalpli biriydi ve onun ölümünden beni sorumlu tutuyor. Bu da ondan uzak durmak için elimden geleni yaptığım anlamına geliyor. Beni cezalandırmanın yollarını buluyor, genellikle herkesin önünde, bunu yapamazsa da beni aşağılıyor, beni küçük düşürüyor.

Korkarım bu gece o gecelerden biri olmayacak. Düğün duyurusu ve bugünkü faaliyetler yüzünden dengem bozuldu. Kraliçeyle karşı karşıyayken dengesiz olmak asla iyi değildir, bunu hissedecek ve kullanacaktır.

Nefesimi tutuyorum ama sonunda geçiyor, ben de yavaşça bırakıyorum. Görünüşe göre bu gece nefret ettiği bir asilden daha büyük sorunlarla uğraşacak.

Oturduğunda, mırıltılı sesi emredinceye kadar ayağa kalkmıyoruz. Ayağa kalktığımda, topuklarımın yüksekliği ve dizlerimin üzerinde geçirdiğim sürenin uzunluğu yüzünden neredeyse tökezliyorum ama Theo beni yakalıyor ve kimse fark etmeden oturmama yardım ediyor.

Başımı çevirip kraliçemize bakıyorum, diğerleri içmeye ve konuşmaya başlarken bile şarabıma dokunulmamış. O dokunana kadar kimse yemeğine dokunmaz; bu da bir başka kural. Tahtı büyük, altın rengi ve süslü metalin içine yerleştirilmiş mücevherlerle ışıltıyor, mor minderleri geniş ve rahatlık için yapılmış. Bacakları bir kolunun üzerinden dikkatsizce savruluyor ve mücevherlerle işlenmiş şeffaf siyah elbisesi, uzun soluk bacaklarını neredeyse kıvrımlarına kadar gösteriyor. Göğsü tamamen açıkta, kırmızı meme uçları kumaşın arasından açıkça görülebiliyor, aynı şekilde soluk tonlu karnı da.

Evet, bir yılan gibi güzel.

Elini şehvetli bir şekilde göğsünde ve bacağında gezdiriyor ama bu neredeyse dalgın bir hareket. Gözleri uzakta, ama benden başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor. Peki kraliçemizi bu kadar... neredeyse zayıf kılan ne? Bunu asla dile getirmeyeceğimden değil.

Muhafızlarından biri, hiç şüphesiz bir aşık olarak onun yanında diz çöküyor ve bacağını öpmeye başlıyor. Saçlarını sıkıca kavıyor ve onu eteğinden yukarı sürüklüyor, gözleri mutluluktan kapanıyor. Başka tarafa bakmıyorum.

Fae'ler cinsel yaratıklardır. Seksten zevk alırız ve bundan utanç duymayız, ancak özellikle soylular ve kur yapmak için kurallar, yasalar vardır. Sıradan seks ve flört normdur, ancak kur yapmak neredeyse olan arkaik bir ritüeldir.

Şimdi bile çiftler köşelerde zina yapıyor, kraliçenin gösterisiyle kadınlar dizlerinin üzerine çöküyor. Bunun başka bir seks partisi olmayacağını umarak neredeyse iç çekeceğim ama kraliçenin başka planları var. Muhafızını itiyor ve adam tökezleyerek ayağa kalkıyor, göğsü kabarmış, gözleri vahşi, dudakları ve çenesi parlıyor.

Sağ kolu ve suikastçısı yanına yanaşiyor ve bu gecenin zevk ve kontrolle ilgili olmadığını fark ederek kaskatı kesiliyorum. Bu gece ölümle ilgili. Diğerleri de fark etmeye başlıyor ve suikastçısı yanağından öpüp kürsüden inerek kalabalık salona girip masaların arasından neredeyse alaycı tavırla dolanırken ortam kasvetli bir hal alıyor. İnce kalçaları sallanarak yürürken solgun, boş gözleri kalabalığı tarıyor. Suikastçının neredeyse beyaz olan saçları yüzünü kapatıyor, göğsü çıplak ve parlıyor ve gücü inkâr edilemez. Sanırım kraliçe bir noktada onun gücünden korkuyor ama bu kadar güçlü birini kontrol etmek bile başlı başına bir güç gösterisi.

Onu sık sık üstü örtülü bir nefretle izlediğini görüyorum, ama o bir kukla ve onun kontrolü altında. Diğerlerinin düşündüğü gibi yarı insan olmasa da o bir buçukluk. Hayır, prens gerçeği öğrendiğinde bana söyledi. Suikastçı, Dagero, yarı gecegezen.

Elbette onların izniyle hizmetkârlardan besleniyor ve günler geçtikçe daha da güçleniyor. Çocukken kraliçeye hediye olarak verilmişti ve şimdi çok büyüdü. Tenindeki tek renk olan pembe dudakları beklentiyle büzülmüş.

O yanlarından geçip giderken, insanlar onun hedeflediği kurban olmadıkları için rahatlayarak iç çekiyorlar. Yanımda tereddüt ediyor ama ben sadece çenemi daha yukarı eğiyorum. Kraliçe beni idam etmek isteseydi, bunu uzun zaman önce yapardı. Hayır, benimle oyun oynamayı seviyor, bir gün kendimi öldürene kadar beni kırmayı umuyor.

Hafifçe eğiliyor, başı yana kayıyor, gözleri tedirgin edici bir şekilde bana ve etrafıma kilitleniyor. Sanki göremiyor gibi, bazıları görüp göremediğini merak ediyor, ama bakışları bu mantığı sorgulamama neden oluyor.

Daha da yaklaşıyor, burnunu neredeyse boynumda gezdirirken dişleri dudaklarının arasından görünüyor. Bu hareketin şehvetli bir yanı yok, bu kraliçenin bana her an ulaşabileceğini söyleyen bir uyarısı. Ama sonra beni şaşırtıyor, fısıltısı başkalarının duyamayacağı kadar alçak. "Başına gelecekler için üzgünüm. Aşkı seç, hayatı seç ve aradığın her şeye sahip olacaksın."

Hiçbir şey olmamış gibi doğrudu ve yoluna devam etti. Yutkunup başımı çeviriyorum ve kraliçenin kısılmış gözleriyle karşılaşıyorum. Onun konuştuğunu biliyor ve bu onun isteği üzerine değildi. Sadece onunla ya da ölümlerle konuşuyor... Bunu kendi başına yaptı.

Ama neden?

Bunu bana söylemek için neden onun hayatını, benimkini de riske atsın?

İki adam Dagero tarafından masaların arasından sürüklenip kraliçenin ayaklarının dibine atılmadan önce düşünecek zamanım yok. Başlarını eğip taş dokunarak onun önünde alçalıyorlar. Kraliçe ayağa bile kalkmaz, uzun siyah tırnakları ışıpta parlarken Dagero yanına gelir ve tırnaklarını adamın kolunda gezdirerek onu keser. Kanının parlak mavisi damarlar gibi kolundan aşağı akıyor ama kraliçenin muamelesine alışkın olduğu için irkilmiyor. Onun acısına dayanabilen tek kişinin o olduğunu, ona hükmetmekle hükmedilmek arasında ince bir çizgide yürüdüğünü duydum... Kraliçe onu yatağa attığında bunu gücünü göstermek için yapıyormuş. Böyle bir yaratığı kontrol edebiliyorsa, gerçekten güçlüdür, ama bir gün, umarım onu öldürür. Bu odada böyle bir düşünceye sahip olmak haince ve bazıları düşünceleri okuyabildiği için aniden kimsenin bana dikkat umuyorum. Eğer bunu duyarlarsa, ben ölürüm.

Aptalca.

Ben daha iyi biliyorum. Düşüncelerimi çabucak maskeliyorum ve yaptığı gösteriyi izliyorum. Ne de olsa bu bizi korkutmak ve hatırlatmak için yapılan bir gösteri.

"Bu adamlar sarayımızın hainleridir. Beni, kraliçenizi öldürmek için komplo kurdular!"

Bu mahkemede bunu yapan tek kişi onlar değil şüphesiz, ama yakalandılar ve bu onların ölümü anlamına geliyor. Öfkeli bakışları üzerimizde geziniyor. "Bunun için yavaşça ölecekler... acı çekerek."

Dagero öne çıkıyor kendisine söyleneni yapıp onlara işkence etmeye başladığında yutkunuyorum. Çılgılık atan, kanlı formlarından derilerini yüzüyor ama hâlâ ölmemişler. Kırmızı, kanlı kasları sergileniyor ve ağızları açık çılgınlıkları odayı dolduruyor. Boğazımda safra birikiyor ama

Kraliçe kalabalığı izlerken sessiz olun. Yetkinin kimde olduğunu hatırladığımız için mutlu olduğunda, onları öldürür.

Parmaklarının bir hareketiyle.

Havalarını kesiyor, kalplerini durduruyor ve sonunda sessizliğe gömülüyorlar. Bunun için ona sözsüzce teşekkür ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Onların feryatlarına bir an daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Cesetler, bacaklarını öpen aşıklar gibi ayaklarının dibine dizilmiş. İğrenç, korkunç bir manzara, tam da onun istediği gibi içimde dehşet yaratıyor.

O yemeye başlıyor, soylular da kendi aralarında konuşuyor ama eskisinden daha sessiz, hepimiz havadaki tehdidi hissediyoruz. Çatalımı kaldırıyorum ama boğazımda hâlâ yükselen safra yüzünden yemek yiyemiyorum. Yine de dikkatleri üzerime çekmemek için yiyormuş gibi yapıyorum. Kendisi yemek yerken yemediği için birini öldürmüş, bunu bir hakaret olarak görmüş. Kraliçeye gizlice bakıyorum ve bulduğum şey karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Görünüşe göre bu gecenin menüsündeki tek şey infazlar değil, daha büyük bir şey oluyor. Kraliçe bizi öfke ve konsantrasyonla izliyor. Diğerleri olan bitenden habersiz yemek yerken, sihrinin bir tutam halinde ondan kaçtığını görüyorum. Kalabalığın içinde bir göreve doğru ilerliyor, hiç durmadan.

Bize ulaşana kadar.

Etrafımı sarıyor, nefesimi kesiyor ve sandalyemden dizlerimin üzerine düşmeme neden oluyor. Geldiği gibi aniden gitti. Başımı kaldırdığımda yüzünün öfkeyle karardığını görüyorum, ta ki aniden karşıma çıkana kadar, hareket ettiğini bile görmedim.

Dagero onun yanına geliyor, danışmanı Belifol da öyle, bana bakarken sıkıntılı görünüyor ama şaşırmıyor. "Kraliçem, olan oldu, kanunu biliyorsunuz."

"Hayır," diye hırlıyor. "O değil."

Ona bakıyor ve başını çevirdiğinde saygıyla dizlerinin üzerine çöküyor. "Bu yapıldı, yasa böyle," diye tekrarlıyor ve ardından ekliyor, "Bunu görmezden gelmek gücümüze zarar verir, sarayımızı öldürür, Büyük Ana hepsini elimizden alabilir. O seçti." Söylediği gerçeğin onu öfkeliendireceğini bildiği için başını öne eğiyor.

Öyle.

Dagero yaklaşırken ona bir tokat atarak odanın diğer ucuna fırlatır. "O haklı."

Ona döner ve ellerini göğsüne saplar, soluk soluğa kalan ama mücadele etmeyen, elleri kenetli ve gözleri yaşlı adamın kanı vücudundan aşağı akar.

Sert. Sıkıyor. "Kalbin ellerimde, buçukluk, bunu asla unutma. Beni bir daha asla sorgulama." Sonra ellerini çözüyor ve adam dizlerinin üzerine düşüyor, kanlar içinde ve yaralı. Nefes nefese ama bir daha konuşmuyor. Gözleri benimkilere dikiliyor ve ben onlarda acıyı görüyorum... ve umudu.

Benim için
umut mu?
Neden?

"Bitti," diye sesleniyor yüksek sesle. "Yüce Ana bir sonraki kraliçeyi seçti." Bana bakıyor ve bir an için bakışlarındaki gerçek nefreti ve öfkeyi görüyorum, sonra gözlerini kaçırıyor. "Yeni bir varis talep eden halkımı, topraklarımızı dinledim. Oğlum öldükten sonra, aramızdan bir başkasının çıkacağı belliydi ve bu gece çıktı. Topraklarımız ve tanrıçamız konuştu. Bloom Hanesi'nden Alejandra varis olarak seçilecek ve sınanmadan önce öğrenmesi için zaman tanınacak. Başarısız olursa, ölecek. Tanrıçanın testini geçerse, kraliçe olacak."

Kelimeler boğazından bıçak gibi çekiliyor. Dilinde olmalarından nefret ediyor. Bunu biliyorum. Ama sonra içime işliyorlar.

Kraliçe.
Varis
mi?
Seçildi.

Neden ben? Onu inkar etmek ve kaçabildiğim kadar uzağa kaçmak istiyorum ama bunu yapmak tanrıçamızın armağanını inkar etmek olur. Eğer seçilirsem ve bu çağrıyı reddedersem, bu halkımıza ölüm ve yıkım getirebilir, tanrıçanın gazabına uğramış masum insanlara.

Kraliçenin beni veliaht ilan etmesiyle aynı sebepten ötürü, o bundan nefret etse de ben bu ilana karşı çıkmıyorum.

Bu bizden daha büyük bir şey.

Ancak damarlarım şok ve dehşetle dolsa bile, içimde küçük bir umut kıvılcımı çakıyor.

Ben değişim olabilirim.

Halkımızı iyileştirebilir ve ihtiyacı olanları kurtarabilirim. Kolay olmayacak, kraliçe bundan nefret edecek ve her fırsatta beni durdurmaya çalışacak, soylular da öyle, ama bir şansım olacak. Tabii eğitim ve testlerden sağ çıkabilirsem.

Bununla birlikte, odayı süpürdü ve kapının yanında durdu. Herkes sessiz ve tüm gözler benim üzerimde. "Gelin, varis, özel olarak konuşalım."

Kapılar açıldı ve hışımla içeri girdi. Hızla ayağa kalkıyorum ve neredeyse hissiz bir şekilde sessizce onu takip ediyorum. Yapılacak en doğru şey bu.

çağrıldığında, zihnim milyonlarca kilometre uzakta olsa bile. Kapıdan geçerken fisiltıların ve dedikoduların başladığını duyuyorum.

Annem buna bayılacak, boş boş düşünüyorum.

Kraliçeyi kolayca buluyorum ve peşinden koşuyorum, adımları uzun, öfke ve amaç dolu.

Onun peşinden aceleyle yürümek zorunda kalıyorum, altın taht odası karanlık bir koridora dönüşüyor. Aniden dönüyor, tacı hafifçe eğiliyor ve kontrol ettiği hayaletler aniden belirip arkasında süzülüyor. Gözleri karanlık ve tehditkâr ve vücudundaki mücevherler artık öfkeyle bulutlanmış durumda. Şu anda o ışıltılı kraliçe gibi görünmüyor.

"Asla kraliçe olamayacaksın."

O yaklaştıkça ne diyeceğimi bilemeden hafifçe sendeliyorum, gücü bizden başka her şeyi karartıyor. Bizi gizliyor, kulak misafiri olan gözlerden ve kulaklardan koruyor. Büyüsü sıkıyor, önünde dizlerimin üstüne düşene kadar vücudumu kesiyor.

Dondurulmuş.

Konuşamıyorum, bağıramıyorum ya da hareket edemiyorum. O çok güçlü.

"Sen olmalıydın," diye fısıldıyor bana bakarken sakince, sonra çenemi sertçe tutup karanlık bakışlarıyla buluşana kadar yukarı çekiyor. Başını eğiyor, dudakları dudaklarıma değiyor, beni tadıyor. "Sen ölmeliydin, o değil," diye mırıldanıyor sertçe ve ben kendi kanımın tadını alana kadar ısırıyor.

Onun kötülüğü, düşünceleri ve eylemleri tarafından çağrılan, beni korumak isteyen gücümün yükseldiğini hissediyorum ama onun önünde bunu yapamamalıyım, bu yüzden yükselmesini ve kraliçeye saldırmasını engelliyorum. Bunu yaparsam beni öldürmeye ya da bana işkence etmeye hakkı olurdu. Bunun yerine, taş zeminden dizlerim ağrıyarak buna katlanıyorum.

Boğuk bir kahkaha atarak daha uzun duruyor, kanım dudaklarını ve çenesini boyarken soluk teni bir mücevher gibi parlıyor. Gücü gittikçe artıyor. "Yasalarımız sana öğretmem gerektiğini söylüyor... ama sınanma zamanı geldiğinde... yalnız olacaksın. O tahta oturmadan önce öleceksin, bu senin kaderin. Bunu bilmeni istiyorum."

Elbisesini savurarak dönüyor ve gücünü de yanına alarak gidiyor. Nefesim kesiliyor ve kendimi yakalamak için öne doğru yuvarlanıyorum, ciğerlerim ve vücudum bana bağıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerle koridorda ilerleyişini izliyorum.

Başka seçeneğim yok. Onunla antrenman yapmam bir kanun.

Ama eğer yaparsam... beni öldürür.

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

I Sersemlemiş bir halde salona geri dönüyorum ve oraya varır , daha önce bana bir bakış bile atmamış olan, hatta geçmişte bana işkence etmiş ve daha değersiz olduğumu hatırlatmaktan büyük zevk almış olan insanlar tarafından kuşatılıyorum. Şimdi hepsi fişkırıyor, yaklaştırmaya çalışıyor, kendilerini tahta ve dolayısıyla bana olabildiğince yakın konumlandırıyorlar. yapabilirler.

Annem ve babam bir kez olsun gururlu görünüyorlar, herkesle konuşuyorlar, ilginin dibine vuruyorlar. Öte yandan ben küçülüyorum. Dik duruyorum ve uygun yerlerde başımı sallıyorum ama içimi panik kaplıyor. Hava almam lazım.

Uzaklaşmam lazım.

Kalabalıktan tek kelime etmeden ayrılıyorum ve bir şekilde balo salonundan ölçülü adımlarla balkon kapısından çıkmayı başarıyorum. Eteğimi kaldırarak merdivenlerden hızla iniyorum, çimenlere çıkarken topuklarım gürültüyle vuruyor. En yakın ağaca koşuyorum ve çaresiz nefeslerimi emerken yüzümü ağaca bastırıyorum.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Hayal edebileceğimden çok daha kötü. Kendimi mutsuz bir hayata bırakmıştım, ama bu... bu benim ölümüm olacak. Yine de başka seçeneğim yok. Kader ve alınyazısı arasında sıkışıp kaldım, zalim pençeleri içime işliyor... beni ölüme götürüyor.

Nefes alışımı yavaşlatmaya ve çalkantılı duygularımın yüzeye çıkardığı, içimde titreşen gücü görmezden gelmeye çalışıyorum. O sırada ayak sesleri duyuyorum ve toparlanmış görünmeye çalışarak dönüyorum. Çenemi kaldırarak titreyen arkama saklıyorum ve Theo'nun merdivenlerden beni aramasını izlerken panikle gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Çimlerin üzerinden hızla geçiyor ve ben özür dilemek için ağzımı açıyorum ama aniden elini kaldırıp yanağıma vuruyor. Ben şok içinde soluk soluğa kalırken başımı yana savuruyor. Ani acı beni haykırmaya itiyor ve şok içinde elimi tutuyorum. Dönüp ona baktığımda, öfkeli bakışlarında kötü niyeti fark ediyorum.

Yutkundum ve fısıldadım, "Neden?"

Bana tekrar vuruyor, ben çığlık atıp darbelerinden geri çekilirken başımı diğer tarafa doğru sarsıyor.

Gözyaşlarımla dolu gözlerimi kaldırdığımda, balkonda beni arayan annemi ve babamı görüyorum. Olanları görmüşler ve bakışlarımla onlara müdahale etmeleri, yardım etmeleri için yalvarıyorum. Ama onlar hiçbir şey görmemiş gibi arkalarını dönüyorlar ve kalbim göğsümde çatırdayıp paramparça oluyor.

Tamamen yalnızım.

Dönüş yolundaki vagonda, camdan dışarı bakarken ağrıyan, kızarmış yüzümü çeviriyorum. Herkes sessiz. Annem benimle konuşmaya çalıştı ama çabalarını görmezden geldiğimde vazgeçti.

Çok fazla şarap içtiğim için özür dilemek zorunda kaldığım partiye geri dönmek zorunda kaldım ve her ne kadar yalan olsa da duyurunun hassas hislerimi bastırdığını belirttim. Herkes çok komikmiş gibi güldü, kırmızı yanaklarımı ve belirgin gözyaşlarımı görmezden gelerek beni tebrik etti. Umursamadılar.

Bana çok nazik sözler söylediler ve ne kadar şanslı olduğumu anlattılar.

Şanslı.

Bu kelimeyle neredeyse alay ediyordum.

Theo bacağını benimkine bastırıyor ve her santimi tüylerimi diken diken ediyor. Evimizin önünde durur durmaz protokolü bozuyorum. Ailemden ve Theo'dan gelen soluk soluğa sesleri duymazdan gelerek kapıyı açıyorum ve arabadan hızla iniyorum. Neredeyse elbiseme takılıp düşüyordum, bu yüzden uzanıp onu yırtıyorum ve yırtık, parlak kumaşı toprakta bırakıyorum.

Koşarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, panikle kalbim göğsümde çarpıyor. Ancak bahçemizin dibindeki seraya ulaştığımda duruyorum. Ortadaki fiskiyeyi çevreleyen taş çıkıntıya çökerek hıçkırıkların boğazımdan kaçmasına izin veriyorum.

Panik, korku ve kalp kırıklığı, haysiyetsizce burnumu çekerek ve parlak yanaklarımdan aşağı yuvarlanan büyük, şişman gözyaşlarıyla içimden akıyor. Bu nasıl benim hayatım olabilir?

Şu anki kraliçe beni öldürmezse kraliçe olacağım ve beni öptüğü kadar kolayca döven bir adamla nişanlıyım. Bu iş burada bitecek mi? Ya bir gün onu kızdırırsam... Bana daha çok zarar verir mi?

Gözlerimi kapatarak yüzümü serin taşa bastırıyorum ve kaçıp istemediğim bu gelecekte ve sevmediğim bir adamdan kurtulmayı diliyorum.

Ağlamamın şiddetiyle tüm vücudum titriyor, bunun olarak da peşimden gizlice geldiğini duymamamı gösteriyorum. Ancak sert bir el saçlarımı tutup beni yukarı çektiğinde yüksek sesle haykırıyorum.

Beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarında tiksinti dolu bir alaycılıkla bana bakarken beni sürüklüyor.

Theo.

"Bu çok kaba ve görgüsüzceydi," diye azarlıyor.

"Bırak beni!" Bağıriyorum, beni tutması için mücadele ediyorum ama o beni daha da yakınına çekmek için bunu kullanıyor. Saçlarımın başımdan koptuğunu hissediyorum, çırpınışlarımı durdurup bir sonraki adımda ne yapacağını merak ederken daha çok ağlıyorum.

Yalnızız.

Evimden başka kilometrelerce uzakta kimse yok... ve ailemin bu adamı durdurmayacağını biliyorum. Bana ne isterse yapabilir ve onlar da hiç olmamış gibi davranırlar.

"Ağlamayı kes, iğrenç bir şey bu. Yüzün kızarmış ve şişmiş. Sen bir hanımefendisin, öyle davranmalısın" diye hırılıyor.

"Siktir git!" Bağıriyorum, çırpınışlarıma devam ederken kendi patlamam karşısında şok oluyorum. Beni tiksintiyle yere fırlatıyor ve ellerim toprağa çarpıp dizimi fiskiyeye vurarak gözlerimin daha fazla yaşla dolmasına neden olduğumda nefes nefese kalıyorum.

Başımı kaldırıyorum, gümüş rengi saçlarım topuzdan kurtulup yüzümün etrafında kıvrılıyor, önümde dururken parlayan ayakkabılarını görüyorum. Başımı daha da geriye atıyorum, artık karanlık olan gözleriyle karşılaşıyorum, tüm yüzü bir hırıltıya dönüşmüş.

Önümde çömelip yüzüme uzandığında sertçe yutkunuyorum. Geri çekiliyorum ve çenemi kavrayıp hareketlerimi durdururken sırtıyor, başparmağı neredeyse sevgiyle dudaklarımda geziniyor. "Seni dövmek zorunda kalsam bile yerini öğreneceksin." Çenemi tekrar kavıyor ve beni sert ve morartıcı bir şekilde öpüyor. Dudağını ısıyorum ve o da gülerek geri çekiliyor, kavgamın tadını çıkarıyor. Ayağa kalkarken beni itiyor, beni çeşmenin duvarına doğru geri gönderiyor, gözyaşlarım yanaklarımda donuyor ve vücudum korkudan titriyor.

"Yarına kadar." Başını sallar ve sonra gider.

Bir topun içine kıvrılıyorum ve sessizce ağlıyorum, gücüm daha güçlü ve daha güçlü dönüyor, bir çılgınlıkla benden patlayana kadar kurtulmaya çalışıyorum. Başım geriye savruluyor ve benden bir patlama, bir şok dalgası halinde akarken kollarım dışarı fırlıyor.

Etrafımdaki camlar güçten paramparça oluyor, havada hareketsiz asılı duruyor ve tüm dünya dururken parlıyor. Yıldızlar kadar parlak bir şekilde parıldadıklarında ağzım açık bakıyorum. Binlerce cam parçası benim gücümle hareketsiz kalıyor. Buradaki bitkiler, kırık camlardan dışarı doğru büyüyerek daha da çiçek açıyor. Parmaklarımdaki altındaki toprak, artık büyümeyen çiçekleri ve bitkileri filizlendiriyor. Fıskiye'den gelen su bir dalga gibi havaya fırlıyor ve ben ona bakarken irkiliyorum, sadece onun yavaşça donuşunu izliyorum, tepedeki dalganın tepesinden mavi sudan fıskiye'nin tabanına kadar.

Güç dışarı doğru akar.

Yankısının dünyaya yayıldığını hissediyorum.

Yere yığılmadan ve her şey kararmadan önce cevap niteliğinde bir uluma duyuyorum.

KAYRAK

A Enerji patlaması beni uyandırıyor. Bu o kadar doğal bir güç ki başımı kaldırıyorum ve onu kontrol eden kişiye doğru uluyorum. Eski, kadim ve vahşi hissettiriyor. Biraz benim gibi. Tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve inimden çıkıyorum.

çağırıcıyı takip etmek için.

Ama sonra saldırıya uğradım.

Varlık karanlıktan gelir, gölgelerden süzülür, güç tarafından çağrılır. Doğadan ve güçten yapılmış üç başlı bir tazıdır ve avlanmaya değer gördüğü yeterince güçlü olanlarla beslenir.

Bu dünyada bir yırtıcı, gerçek bir canavar ve doğanın bir gücü... ve öldürmesi çok zor.

Üç başını yere indirerek hücum pozisyonu alır. Derisi deri gibi siyahtır, arkasında iki büyük kanat çırpır ve kafalarının hepsi farklıdır. Biri uzun burnu, dişleri ve kırmızı gözleriyle bir köpeğe benziyor. Diğeri bir ejderhaya benziyor, ağzı alev dolu bir kükremeyele ardına kadar açık, hızlı pençelerimle kaçınmayı başarıyorum.

Sürekli değişiyor, derisi tükettiği güçler ve insanlar yüzünden yuvarlanıyor. Bu dalgalanmada eller, ayaklar ve yüzler görüyorum.

deriye karşı. Sessiz bir ılıkla açılan bir aız, tiksintiyle ürpermeme neden oluyor.

Normalden daha yavaşım ve bu benim için iyiye işaret değil, ama üçüncü ve son kafa bana doğru dönerken enelerinden uzak durmayı başarıyorum. Fae ve goblin karışımı, bodur ve korkunç, mor gözleri alıntı bir güçle parlıyor.

Bir kez daha alevlerden dans ederek uzaklaşıyorum ve beni yemeye çalışırken kafasından kaçıyorum. Dönüp koşarak onu ormana doğru yönlendiriyorum, böylece saldıraabileceği daha az açık alan oluyor. Korkunç bir ılık atarak ağaçların arasına dalıyor ve kulaklarımdan kanlar akıyor.

Kanatlarının çalıştığını duyuyorum ve koşarken yukarı bakıyorum. Ormanın üzerinde geziniyor, bana ulaşamıyor ama o sihir kullanıcısına ulaşmasını engellemek için onu öldürmem gerekiyor. Glydler ve hem benim hem de kurdumun içinde koruyucu bir içgüdü uyandırdılar. Eğer burada saklanırsam, sıkılıp onları bulacak ve korkunç bir şekilde ölecekler.

Hayır, lr.

Dönüyorum, başımı eğiyorum ve daha sert itiyorum. Koşarken patilerim yere zar zor değiyor, ağaçların ve devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyor, hedefime ulaşana kadar kenarları ve tepeleri açıyorum.

Uçurum.

Yanımdaki şelaleyi ereveliyor, suyun gürültüsü yüksek ve yakınlardaki ağaç çizgisinin yanında küçük bir çim açıklığı var. Yaratık oraya iniyor ve bana bakmak için üç kafasını çeviriyor,  ağzı da açık ve beni yutmaya hazır.

Beni ve gücümü tüket.

Penelerimi toprağın derinliklerine doğru sokarak havalanıyorum ve onunla ortada buluşuyorum, ikimiz de sıramalarımızın gücüyle havaya uçuyoruz, enelerimiz çarpışıyor. Ağızlarından kaçmayı başarıyorum ve dişlerimi boyunlarından birine gmyorum, böylece başımı bir yandan diğer savuruyorum. Penelerim derisini çiziyor ve deldiğim her yerde parlak ışık parlıyor.

Onu tekrar penelerken alınan g kaçıyor. Başını kullanarak tırmanıyor ve yırtıyorum, sırtına çıkana kadar vücudunun etrafında dönüyorum ve tüm gücümle kazıyorum. Hızlı, parçalayıcı penelerim derisini yırtıyor ve omurgasını ortaya çıkartıyor. O ılık attıkça ışık daha da parlaklaşıyor. Kanatlarını koparıp fırlatıyorum ve kafalarından biri kendine geliyor. Ateşi görüyorum ve kendimi sırtından atıyorum ama kuyruğumu yakıyor ve acı içinde kkryorum.

Yere indiğimde yuvarlanıyorum, neredeyse uçurumun kenarından yuvarlanıyordum, sonra sıçrayıp ağzımı indiriyorum ve uyarıcı bir hırıltı çıkarıyorum. Bana tekrar saldırıyor ve bu sefer bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Son saniyede kendimi yana atıyorum ve jilet gibi keskin dişlerini kıl payı kaçırıyorum. Bir çığlık atarak uçurumun kenarından aşağı düşüyor ve tamamen parçalanıyor.

Aşağıdaki zemine çarpıyor ve bir patlama sesiyle ormanda yankılanan bir güç sağanağına dönüşüyor. Sıkıntıyla oflayıp puflayarak hemen oraya uzanıyorum, yorgunluk içimden akıp gidiyor.

Omzum daha önce de ağrıyordu ama şimdi yavaş yavaş beni öldürüyor ve kuyruğum acıyor. Acı, sızlanıp başımı patilerime bırakıp dinlenene kadar artıyor.

Lanet olası sihir.

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

I kendimi kaybediyorum. Zar zor konuşuyorum ya da yemek yiyorum. Sırtım dik oturuyorum ve rolümü iyi oynuyorum, morlukları ve kesikleri cazibeyle gizliyorum, istemeden

Başkalarının bu kadar çaresizce ihtiyacı varken gücümü kendimi iyileştirmek için harcamak. Gücüm hiç bile, içimde sürekli dönen ve bana zarar vermek isteyenlere saldırmak için serbest kalmaya çalışan iradenin bedenimi terk ettiğini yavaşça hissedebiliyorum.

Kaderimi hissedebiliyorum artık-

ölüm. Öleceğim.

Yalnız ve korkmuş.

Tüm bu güce sahibim... ve bu beni kurtarmayacak.

Duyurudan bu yana kraliçe ile iki kez görüştüm, biri şartları okumak ve ne olacağına dair bir açıklama yapmak için formaliteydi... diğeri ise gayri resmi idi.

Sadece o ve ben.

İşkenceydi. Sade ve basit.

Ölmemi ya da pes etmemi istiyor. Bunu söyleyebilirim. O zalim ve kötü biri. Güçlerimi üzerinde test etmemi istedi. Ona zincirlenmiş bir adam vardı.

duvara çarptı ve onu defalarca kesti, yaktı, etini kopardı ve bana onu iyileştirmeden önce onunla ziyafet çekti. Bu tekrar tekrar oldu.

Bana yaptıklarını düşünmeye bile dayanamıyorum.

Eve dönene kadar ağlamadım, kendimi tutmayı başardım ama yatağa girdiğimde her şeyi serbest bıraktım. Dehşeti, acıyı, adama yardım etmediğim için duyduğum suçluluğu.

Onu serbest bırakamazdım, anında ölürdü ama onu iyileştirmeyi bırakabilir ve ölmesine izin verebilirdim. Gözlerinde istediği şeyin bu olduğunu gördüm ama gücüm buna izin vermedi.

Ben bir şifacıyım, katil değil.

Kendi kanımdan oluşan bir su birikintisinin içinde çığlık çığlığa yatarken, kraliçenin kendimi iyileştirip iyileştiremeyeceğimi görmek için gücünü bedenime zorlamasına engel olmadı. Görünüşe göre kan, sarayın ışıltılı zemininde de gecekondlu mahallelerinin toprak yollarında olduğu gibi aynı görünüyor.

Ertesi gün annem ve Theo ile brunch yaptık. Müstakbel gelinine aşık olan bir adamı oynarken o kadar mükemmel oynadı ki. Ben o kadar iyi oynayamazdım. Sadece nefretimi bastırdım ve bunun yeterli olmasını umdum.

Öyle değildi.

Annem birbirimizi daha iyi tanımamız için onunla yürüyüşe çıkmamızı önerdi - işte o zaman saldırdı. fkesi ve nefreti çok kolay bir şekilde onu ele geçirdi, tıpkı mükemmel yüzünde kayan ve görüşünü karartan kan gibi, başka biri olana kadar onu arpıttı.

Sonrasında morlukları saklamayı başardım ama şimdi hissettiğim derin korkuyu değil.

Onunla bir hayat srdremem. Her karşılaşmamızda darbeleri daha güçlü, daha kendinden emin oluyor. Ayaklarını ve gücünü kullanmaya başladı. Bu gece, diğer soylular ve ailesiyle yediğim yemekten sonra, eğitimimin yorgunluğunu bahane ederek odama kaçtım.

Beni takip etti.

Bana yaptığı şeyler... Asla eskisi gibi olamayacağım. Elbisemi, savunmalarımı yırtıp attı ve bana başka hiç kimsenin dokunmadığı bir yerimden dokunurken güldü. Masumiyetimi, evlilik için elimi tuttuğu kadar kolay bir şekilde parmaklarıyla aldı. Bysyle kalçalarımı kesti ve bana kanı gösterdi. Onları temizledikten sonra da güldü. Bana şimdi bile aklımdan çıkmayan bir şey söyledi.

"Artık kimse seni istemeyecek. Kullanılmış, kirli... Saraydaki bir fahişeden başka bir şey değilsin. Benim yanımda kalıp sana söyleneni yaparsan daha iyi olur.

Bir dahaki sefere parmaklarım değil, gümüş olanım, sikim olacak ve herkese onu ne kadar sevdiğini söyleyeceğim."

O gitti ve ben bir yığın halinde yattım, şimdi de öyle yatmaya devam ediyorum. Gözyaşlarım akıyor, akmayı reddediyorlar. Uyuşmuşum, boşum ve çok yalnızım.

Kanım uyluklarıma ve yere bulaşıyor, ölmenden önce kaybedeceğim kanın keskin bir hatırlatıcısı.

Ve ben öleceğim.

Ya ondan ya da kraliçeden.

Ev sessizleştğinde ve kimse beni kontrol etmediğinde, kendimi zayıf, tökezleyen ayaklarımın üzerinde durmaya ve banyoda yıkanmaya zorluyorum - saldırının kanıtlarını temizliyorum.

Kirlenmenin.

Suyun içindeki ellerime bakıyorum, kızılık onları sarıyor ve parıltı yeniden başlıyor. Gücüm beni rahatlatıyor, iyileştiriyor ve bana asla yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Her zaman bir seçenek olduğunu.

Burası artık güvenli değil, artık evim değil. Başka ne var? Kalırsam ölürüm ve Cail'e bunu yapmayacağıma dair söz verdim. Bu mahkemeden ve zalimliğinden sağ çıkacağıma. Ölürsem kimseye yardım edemem.

Gitme vaktim geldi.

Artık burada benim için hiçbir şey yok. Ailemin ayrılışından dolayı acı çekeceğini biliyorum, ancak suçluluk duygusu beni doldursa da öfke de doluyor. Beni incinmekten alıkoymadılar ya da ihtiyacım olduğunda bana yardım etmediler. Varlığını umursadıklarını bile sanmıyorum. Bir başkası tarafından saldırıya uğradığımda kendi annem bana sırtını döndü.

Onlar beni umursamıyor, o halde ben neden onları umursayayım?

Hayır, gitme zamanı. Şimdi. O evliliğe hapsolmadan ve o ya da kraliçe tarafından katledilmeden önce ve bunun acı verici olacağını biliyorum. Ölmeden önce işkence göürdüm, bedenim kırılır ve kullanılırdı, zihnim yırtılır ve onların gücüyle oynanırdı.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Artık sessiz kalmayı reddediyorum. Savaşmamayı reddediyorum. Öyle şok edici, öyle haince bir şey yapacağım ki, zamanın sonuna kadar beni avlayacaklar.

Ben gidiyorum.

Dışarıda koca bir dünya var. Bir yerlerde bir ev, mutluluk ve bir amaç bulabilirim.

Kararımı verdim, başımı kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. Eski halime ve Cail'e fısıldayarak veda ederken, birkaç yetersiz eşya alıyorum - çoğunlukla bu odanın dışında giymeme izin verilmeyen pantolonlar, iki elbise, Cail'den aldığım madalyonum ve hayatta kalmak için satacağım birkaç mücevher.

Çorak, lekesiz yatak odasına baktığımda, almam gereken ya da almak istediğim başka hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Anı ya da ıvır zıvır yok. Her şey göz kamaştırıcı bir boşluktan ibaret.

Pelerinimi kaptığım gibi içine giriyorum ve kapıyı dinliyorum. İyileşme sürecim devam ettiği için vücudum sızlıyor ama bunun beni ateşlemesine izin veriyorum. Kimseyi duymadığımda, sessiz ve çıplak ayaklarımla kapıdan çıkıp hizmetkârların odasına giden merdivenlerden aşağı iniyorum. Arka tarafa çıkıyorlar, bu şekilde kaçmak daha kolay. Sadece varoşlara ulaşmam gerekiyor, sonra güvende olacağım, ormana kaçmak için güvende olacağım.

Riskin yüksek olduğunu biliyorum, orada ölebilirim ama oturup kabullenmektense kaçıp hayatım için savaşıp ölmem daha iyi. Canavar gibi görünebilir ve canavar olabilirler ama burada, ısıltılı kalabalığın içinde, gerçek kötülükle çevriliyim. Sadece güzelliğin ve zenginliğin arkasına saklanıyor.

Hayır, şansımı dışarıda denemeyi tercih ederim.

Yüce Anne'ye bana rehberlik etmesi ve bu gece benimle kalması, seçildiğim ve ayrıldığım için özürlerini kabul etmesi için dua ediyorum. Anlaması için yalvarıyorum ve koridorda aceleyle ilerlerken yumuşak bir çiçek esintisi etrafımı sardığında... duyduğunu biliyorum.

Ve anlıyor.

Mutfığa ulaşıyorum ve kayarak duruyorum ama artık çok geç. Birisi uyanık ve burada, aşçı. Dönüyor, gece yarısı bir şeyler atıştırmak için gizlice buraya geldiğim için beni azarlamak için ağzını açıyor, ama paniklemiş bakışım, omzumdaki çanta ve pelerinim karşısında donup kalıyor.

Her şeyi içine çekiyor ve yaklaşımadan önce iç geçiriyor. "Bugünün geleceğini biliyordum."

"BEN..." Sözcüklerimde tökezliyorum ve o üzgün bir şekilde gülümseyerek elimi sıcak elinin içine alıp sıkıyor. Solgun parmaklarımda hâlâ duran kanı fark edince ikimiz de irkiliyoruz.

"Evlat, burası sana göre bir yer değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sen onların taleplerine boyun eğmeyecek kadar saf ve güçlüsün. Bu eninde sonunda senin ölümün anlamına gelir. Sen burada kayıp bir ruhsun. Senin bir amacın, bir kaderin var, bunu hissedebiliyorum... ve bu parlayan duvarların ötesinde yatıyor." Gözleri doluyor ve benimkilere yansıyor.

Kimseye haber vermeyecek. Anlayışını sunuyor ve ne kadar acı çektiğini umursayan tek kişi o. Eğer onu bana yardım ederken yakalarlarsa, bu yüzden ölecek.

"Prensin seni koruyabileceğini ummuştum, sanırım annen de öyle, ama bazı planlar sen doğmadan çok önce yapılmıştı. Bu her zaman senin yolun olacaktı. Sadece yalnız yürümek zorunda olduğun için üzgünüm." Eğildi ve yanaklarımdan öptü. Bu öylesine anaç bir davranış ki sonunda gözyaşlarım akıyor. Nazik bir gülümsemeyle onları fırçalıyor. "Hiçbiri değil çocuğum, bu sonsuza kadar veda değil. Seni öbür dünyada göreceğim, belki orada eşit olacağız. Seninle, asla sahip olamayacağım çocuğumla geçirdiğim zaman için minnettarım."

"Cook-" diye nefes nefese kaldım. "Özür dilerim... Benimle gelir misin?" Israr ediyorum.

Gülüyor. "Hayır, benim yerim burası, orası değil. Gelecek sınavlardan sağ çıkacak kadar güçlü değilim. Ama sen öylesin, bunu biliyorum. Kendi gücünden asla şüphe etme; bastırдың gücü bul ve kullan." Bana bilmiş bir bakış attı. "Git, biraz yiyecek al. Elimden geldiğince kimsenin seni kontrol etmemesini sağlayacağım. Karanlıkta gizlice ilerleyin ve fark edilmemek için yan sokakları kullanın. Gerekirse büyünü kullan..." Dönüp etrafta koşuşturuyor, yiyecek topluyor ve bir çuvala koyup çantama ekledikten sonra bana bir kez daha gülümsüyor. "Şimdi git çocuğum, hızlı ve sert koş. Kaderinle karşılaşana kadar durma..."

Başımı sallıyorum ve ona doğru eğilip alnından öpüyorum. "Seni seviyorum Cook, annem."

Kapıya koşuyorum, koşmazsam onun kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağımı biliyorum. Kapıyı yırtarak açıyorum, soğuk rüzgâr bana çarptığında duraklıyorum ve gözleriyle buluşmak için bir kez daha geri dönüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir gün hepimizi kurtaracaksın," diye fısıldıyor arkasını dönmeden önce.

Aceleyle bahçeye çıkıyorum ve onun tavsiyesine uyarak yolu değil, evin gölgelerini kullanıyorum. Malikânelerin ve evlerin etrafında dolanıyorum, devriyelerden kaçıyorum ve çok yakınımından geçtiklerinde donup kalıyorum, beni fark edeceklerinden eminim ama Büyük Anne bu gece benimle.

Gecekondu mahallesine ulaştığımda, harekete geçerek topraktan ormana doğru koşmaya başladım. Bir çağrı duyuyorum ve omzumun üzerinden bakarken neredeyse tökezliyorum.

Gardiyanlar.

Beni fark ettiler ve sürünün başında kaptan vardı. Bu kadar çabuk gittiğimi nereden bildiler? *Lütfen, Cook iyi olsun!* Dönüyorum ve hızlanıyorum, ama hissediyorum

Bana doğru koşuyorlar, benden daha hızlı hareket ediyorlar, büyülerini beni yakalamaya hazır.

Ama sonra inanılmaz bir şey olur.

Değişkenler, aşağı fae'ler ve buradaki tüm dostlarım geç saate rağmen kulübelerinden fırlıyorlar. Bazıları şaşkın görünüyor, ama kaçtığımı fark ettiklerinde dönüyorlar ve tereddüt etmeden bir sıra oluşturuyorlar.

Gardiyanlarla benim aramda.

Merkezde birkaç gün önce iyileştirdiğim kadın var. Bana başıyla selam veriyor ve dönüyor. "Güçlü dur!" diye sesleniyor.

Nefes nefese ormanın kenarına ulaşıyorum ve geriye dönüp baktığımda muhafızların aşağı fae'lerle çatıştığını, geçmek için onlara saldırdığını görüyorum. Acılarını hissediyorum ve bocalıyorum, geri dönüp onları iyileştirmek istiyorum, o sırada rüzgar beni tekrar ağaçların arasına itiyor ve devam etmem için beni teşvik ediyor.

Bana ihtiyacı olduğu aşikâr olanları terk ettiğim için gözyaşlarımı yutuyorum ama onların fedakârlıklarını görmezden gelmek istemiyorum, bu yüzden karanlık ormana doğru ilerliyorum.

Vahşi, büyülü ormana.

ÖNCE ağaçların arasında tökezliyorum, sonra bedenim gücümle parlamaya başlıyor ve yolumu kolaylaştırıyor. Yavaş ilerliyorum, buradaki canavarlara ve büyüye karşı temkinliyim, ama muhafızların ormana girdiğini hissettiğimde kendimi ileriye doğru itiyorum.

Peşimden gelmek için her şeyi riske atıyorlar ama kraliçenin büyüsünü onlarla birlikte hissedebiliyorum. Gitmeme izin vermiyorlar. Hayal kırıklığıyla attığım bir çığlıkla kendimi daha hızlı hareket etmeye zorluyorum.

Elimden geldiğince hızlı hareket ederken çantamı kavıyorum. Dallar kollarıma ve yüzüme çarpıyor, ben koşarken kanım yaprakları kaplıyor. Ama yaklaşıyorlar, artık hissedebiliyorum.

Av.

Canavarlar ve muhafızlar benim için geliyorlar, güç tarafından çekiliyorlar. Bu şekilde onlardan asla kaçamayacağım. Rüzgâr tekrar geliyor ve beni sağa doğru itiyor. Onu memnuniyetle takip ediyorum, kendimi daha hızlı ve daha hızlı zorladıkça vücudum ağrıyor.

Yan tarafıma bir şey saplanınca acı içinde bağıriyorum ama aldırmiyorum ve ileride bir nehir görene kadar yoluma devam ediyorum. Durmadan önce son birkaç metre kayıyorum, aşağıdaki zemine damlayan kan beni ele veriyor.

Ciğerlerim çığlık atıyor, diz çöküp nehrin karanlık suyuna bakıyorum. Onu takip edersem kaçabileceğimi biliyorum. Beni takip edemeyecekler, büyülerini bile işe yaramayacak. Ne de olsa doğanın çamaşır makinesi. Saf bir büyü kaynağı ve insanlar... beni avlayan insanların beni masmavi sularda kaybedecek. Sadece yeterince uzaklaşmam gerek.

Uzun, buz rengi saçlarımı tutarak, omzumun üzerinden kat ettiğim mesafeye bakarken bana çarpmasını engellemek için bir dalla hızlıca arkaya sabitliyorum. Geldiklerini duyabiliyorum, yakalamaya çalıştıkları vahşi hayvanların gürültüsü kilometrelerce öteden geliyor, avın boynuzları çınlıyor.

Bir protesto çılgılığıyla kendimi nehre atıyorum ve nehrin beni alıp götürmesine izin veriyorum...

OceanofPDF.com

KAYRAK

S Bir şey beni uyandırdı. Omzum hala sızlıyor olsa da kendimi daha iyi, daha güçlü hissediyorum... ama beni uyandıran neydi? Gözlerimi kırpıştırarak geriniyorum ve esniyorum.

Ormandan geri dönmeden önce, ama bir şey beni koşturmaya zorluyor. Keşfetmeye.

Bu neredeyse bir çağrı ve karşı koymak için çaresizim, kurdum beni o yöne çekiyor, bilmediğim bir şeyi biliyor.

Dolunay, ben koşarken ağaçların arasından kırılıyor, dört patim mesafeyi hızla tüketiyor. Öfke dolu ulumam geceyi dolduruyor ve diğerlerini uzaklaştırıyor - zaten buralarda yaşama eğiliminde değiller. Dünyanın bu kısmı, ben ve yüzlerce mil uzakta olan Fae'ler dışında bomboş.

Tam da sevdiğim
gibi. Yalnız
olmak.

Ama daha önce bir şey hissettim, her geçen gün daha fazla kontrolü ele geçiren hayvani tarafımdan gelen bir şey. Sıkıntı. Şimdi tekrar hissediyorum ve geri dönmem gerektiğini bilsem de, bir nedenden dolayı yapamıyorum, bu yüzden koşuyorum. Ona doğru koşuyorum ve kütüklerin üzerinden ve ağaçların etrafından dolanırken, görüntüler akıyor

Zihnim. Bana ait olmayan anılar düşüncelerime çarpıyor ve neredeyse tökezliyorum. Duygular hissediliyor, benimkileri büküyor ve çarpıtıyor.

Korku, öfke ve ihanet. Kanla kaplı yaprakların parıltılarını görüyorum ve saçlar yabancı bir yüzün etrafında fısıldarken nefes alış verişlerini duyuyorum.

Bir görüntü beni ele geçirdiğinde duruyorum, sanki rüyalarımındaki gibi başıma gelen kişi benmişim gibi beni kavlıyor.

Ciğerlerim çığlık atıyor, diz çöküp nehrin karanlık suyuna bakıyorum. Onu takip edersem kaçabileceğimi biliyorum. Beni takip edemeyecekler, büyüleri bile işe yaramayacak. Ne de olsa doğanın çamaşır makinesi. Saf bir büyü kaynağı ve insanlar... beni avlayan insanların beni masmavi sularda kaybedecek. Sadece yeterince uzaklaşmam gerek.

Uzun, buz rengi saçlarımı tutarak, omzumun üzerinden kat ettiğim mesafeye bakarken bana çarpmasını engellemek için bir dalla hızlıca arkaya sabitliyorum. Geldiklerini duyabiliyorum, yakalamaya çalıştıkları vahşi hayvanların gürültüsü kilometrelerce öteden geliyor, avın boynuzları çalıyor.

Bir protesto çılgılığıyla kendimi nehre atıyorum ve nehrin beni alıp götürmesine izin veriyorum...

Görüntü duruyor ve başımı kaldırıp zihnimdeki ani yalnızlık karşısında tekrar feryat ediyorum. Kim o... kim beni çağırıyor?

Bunca yıldan sonra neden şimdi?

Daha da önemlisi, bu da başka bir tuzak mı?

Emin olamıyorum ama bilmek zorundayım, bu yüzden koşmaya başlıyorum. Bölgeinden geçen nehre ulaşana kadar mesafeyi bir kez daha kat ediyorum, sonra onu takip ediyorum. Nehrin yanında koşuyor ve herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum.

Kilometrelerce koşuyorum ve onu gördüğümde umudumu kaybetmeye başlıyorum. Onu değil, onu. Bir kafa suda sallanıyor, solgun, neredeyse ışıldayan kolları akıntı onu hırpalarken tutunmak için bir dalın üzerine atılmış. Gözleri kapalı, buz gibi saçları ıslak, boynuna ve yüzüne yapışmış. Suyu girerek, onu yırtık, zümrüt rengi elbisesinden tutup kıyıya sürüklemeyi başarırken gücümün dışarı sızmasına izin veriyorum.

Ayakları çıplak, kir ve kanla kaplı, soluk teni de bu kanla benek benek. Arkama yaslanıp onu hafifçe kokluyorum, toprak kokuları etrafımı sarıyor ve sıkıyor gibi görünüyor. Saçları bir kez daha yüzünü kapatıyor ve kendimi eğilip ağzımla saçlarını iterken buluyorum. Başı yana düşüyor ve yüzünü ortaya çıkarıyor, tam o sırada parlak, gümüş gözler açılıp bana kilitleniyor.

Kalbim göğsümde çılgınca çarparken ve boğazımdan bir feryat kaçarken geriye doğru savruluyorum.

Dostum!

O gümüş gözler bir kez daha kapanmadan önce bir anlığına bana kilitleniyor. Ama bu yeterli. Eşim, o benim eşim. Bu nasıl mümkün olabilir? Şaşkınlık ve mutluluk içinde ulumak .

Artık yalnız olmadığım için içimi hiç hissetmediğim bir aciliyet dolduruyor. Uzun zaman önce beni terk eden kararlılık ve güç geri dönüyor. Kıyıya bir çanta vuruyor ve başka bir boru sesi duyulurken onu alıp sürüklüyorum.

Onun için geliyorlar. Onu bir yere saklamalıyım. Muhtemelen nehri geçmeyecekler, nehrin ötesinde ne olduğunu biliyorlar, yani beni. Dışı hayvana dönüp onu nasıl taşıyacağımı düşündükten sonra çömeliyorum, onu usulca dişlerimin arasına alıyorum ve sırtıma atıyorum. Ben çantayı ağzıma alıp arkamı dönerken kolları etrafımda sallanıyor.

Ağaçların arasında yavaşça ilerlerken, düşmemesi için onu sırtımda dengeliyorum.

Dostum.

Bir eşim var. Bunun mümkün olduğunu kim düşündü?

Ve o bir Fae...ve yaralı ve kovalanıyor. O kim ve ne istiyorlar? Neden ormanda ve kendi türünden kaçıyor?

Fark eder mi?

Hayır.

O artık benim.

Yavaş ilerliyor ama gün doğmadan önce onu inime geri götürmeyi başarıyorum. Dişlerimle üzerine biraz tüy sürükledikten sonra, onu korumak ve sıcak tutmak için daire çizip girişe yerleşiyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, uyumak için bile.

Uzun, gümüş rengi saçları ve gümüş rengi gözleriyle çok güzel. Dolgun dudaklarının ortası pembe, dışı ise parıldayan gümüş rengine. Elmacık kemikleri yüksek ve belirgin, kulakları sivri ve gururlu. Kendisi bir fae, bu çok açık ve çok güçlü, eğer ondan sızan sihir bir şey ifade ediyorsa.

Ama o kim?

Fae'ler, canavarlar tarafından yenmek üzere buraya atılmadıkları sürece ormana girmeye cesaret edemezler. Ve o zaman bile, sadece zayıf, güçsüz... ya da haindirler. Türüne ihanet mi ediyor? Bu onun cezası mı? Ama o zaman Vahşi Av neden onun peşine düştü?

Çok fazla sorum var ve ona soracak bir yolum yok. Uyanma belirtisi göstermiyor, baygın. Gözlerimi vücudunda gezdirirken, kurt formumdayken bile belimde bir kıpırdanma hissediyorum. Yine 'eş' kelimesiyle gürlüyor ve onu ısırma, üzerine çıkma dürtüsü içimi dolduruyor ama yaklaşmamızı engelliyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Benim, bir tanrının nasıl bir eşi olabilir ki? Doğduğumuzdan beri bize öğretilen tek gerçek bu; kaderimizde eş yok. Soyumuzun başlangıcı olduğumuz için, gücümüze denk kimse yoktur. Yine de bu küçük fae benim, ama benden kurtulabilir mi?

Bu nasıl işe yarayacak ki? Ben bu bedenin içine hapsolmuş lanet bir kurdum ve onun halkı açıkça onu avlıyor. O yakalanamaz. Yeni bir günün başlangıcını işaret eden güneşin doğuşunu hissederken tüm bunları . Vahşi hayvanlar yeniden çağrılarına başlarken karanlıkta yaşayan canavarların ve büyülü yaratıkların uykuya daldığını duyuyorum.

Ve tam dinlenmek için gözlerimi kapatmak üzereyken, gümüş rengi gözleri açılıp bir kez daha bana kilitleniyor.

ALEJANDRA

T Burada bana bakan bir kurt var.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Hatırladığım son şey suyun içinde olduğum, savrulduğum ve döndüğüm. Şimdi bile kaburgalarım ağrıyor ve büyümün beni iyileştirmeye çalıştığını hissediyorum, muhtemelen bu yüzden bu kadar çabuk bayıldım. Düşündüğümde daha fazla yaralanmışım.

Bir kurt.

Parlayan, yanardöner mor gözleriyle beni dikkatle izliyor, hafifçe hareket ettikçe rengi değişiyor. İri kafasını siyah pençelerine dayamış, ama bu sıradan bir kurt değil. Hayır, kurtlar gördüm, hatta bir keresinde onları canlandırdım... Bu bir canavar. Devasa boyutlarda ve vücudundaki bazı beyaz lekeler dışında tamamen siyah. O kadar büyük ki, boyumu ve cüssemi ikiye katlıyor, yine de bana saldırmıyor ve başımı kaldırıp dizlerimin üzerine çöktüğümde bir tür inin içinde olduğumuzu fark ediyorum. Beni buraya o mu getirdi? Kim bu yaratık? Onu çevreleyen büyüü hissediyorum ama o gözlerde beni tedirgin eden bir şey var. Böyle bir hayvanın yüzünde ol kadar fazla, fazla hisli, fazla insani.

Neden ığlık atmadığımı, neden kaçmaya çalışmadığımı bilmiyorum, bana henüz zarar vermemiş olması - soru şu ki, neden? Sadece baktığımı fark ediyorum ve boğazımı temizleyip dudaklarımı ısılatıyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyorum ona ve eğer bir tür yaşlı fae ise bunun yaratacağı hakaretten irkiliyorum. Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve beni izlerken sevimli bir şekilde yana yatırıyor.

Nedense korku hissetmiyorum. Hayır, onun yerine bu hayvanla bir yakınlık hissediyorum, aramızda bir tür iplik dolaşıyor ve beni kendine çekmeye alışıyor. Kendimi rahatlamış ve güvende hissediyorum. Bu benim için garip bir his karışımı, çünkü kendimi asla güvende hissetmem. Artık hissetmiyorum.

Peki neden şimdi?

Peki neden onunla?

Kesinlikle o, etrafındaki erkeksi enerjiyi hissedebiliyorum. Ruhu keder dolu ama umutlu bir ulumayla benimkini çağırıyor. Kendi büyüüm onunkinin ağırısıyla kıpırdanıyor, ona ulaşmaya çalışmak için içimde yaylanıyor, ancak yılların pratiğiyle, zar zor duyulabilir bir nefesle onu dizginlemeyi başarıyorum.

Duyuyor, kulakları seğiriyor. "Kimsin sen?" Cevap vermesini beklemesem de soruyorum.

Bir kurttan ya da yaratıktan daha fazlası olduğu çok açık. Canavarlardan biri mi? Hayır, bu da doğru gelmiyor. Başka biri mi? Buralı değil ama şimdi burada mı yaşıyor? Neden? Etrafı vahşi, evcilleşmemiş büyü ve onu yiyip yok edenlerle çevrili.

"Ben Alejandra," diyorum elimi göğsüme bastırarak. O yine başını eğiyor ve ben etrafıma bakınırken i çekiyorum. "Neredeyiz biz?" Bu noktada kendi kendime konuşarak mırıldanıyorum. "Onların sınırlarının ötesinde olmalıyız, yoksa şimdiye kadar beni bulurlardı. Bu bana zaman kazandırıyor, ki bu iyi bir şey, yine de en yakın uygarlığa giden yolu bilmiyorum... eğer yakınımızda varsa?"

Kurda dönüp baktığımda, konuşmamı anladığını ve takip ettiğini gördüğüme yemin edebilirim, ama bu delilik, değil mi? Gerçi daha çılgınca şeyler de oldu.

Sonra onu hissediyorum, acısını. Öne doğru kayarak ellerimi kaldırıyorum, büyüüm orada kıvrılıyor. Dudakları geriye doğru sıyrılıp jilet gibi keskin dişlerini gösteriyor ve donup kalıyorum. "Sana zarar vermek istemiyorum, yemin ederim. Acını hissedebiliyorum. Ben bir şifacıyım. Beni kurtardığın için teşekkür olarak seni iyileştirebilir miyim?"

Bir an beni izledikten sonra mızımızlanarak başını eğiyor. Bunu iyiye işaret sayarak yaklaşıyorum ve derin derin yutkunarak ellerimi hafifçe yanına bastırıyorum. Ağzına o kadar yakınlık ki, eğer

ısırmaya karar veriyor, ama bilinmeyen bir nedenle bu yaratığa güveniyorum. "İşte bu, seni yaralamayacağıma yemin ederim. Ben bir şifacıyım, bunu hissedebiliyor musun?" Büyümün bir kısmını ona doğru itiyorum ve tek yaptığı bir nefes üflemek olunca gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum, tanıdık gücün içimden ona doğru akmasına izin veriyorum.

Yine de garip bir şey olur. İçine girdiğinde, parıldayan gümüş ve mor bir parıltıyla patlıyor. Güç hem onu hem de beni dolduruyor, sanki dönen bir girdabın içinde kilitlenmişiz gibi.

Bir nefesle başım geriye doğru savruluyor. Saçlarım etrafımızı saran büyüyle birlikte uçuşuyor ve güç artmaya devam ettikçe tenim parlamaya başlıyor. Acele etmezsem bize zarar verebileceğini biliyorum. Çok güçlü ve kaçacak hiçbir yeri yok.

Böylece, hızlıca çalışarak ve renklerin kaleydoskopunu görmezden gelerek, omzundaki büyük yarayı bulana kadar tüm yaralarını iyileştirerek vücudundan geçiyorum. O zaman ona daha fazla büyü pompalamam gerekiyor ve bu benden ona akarak beni tüketiyor, ama yaradan bir şey serbest kalana ve iyileşene kadar sürekli akışı sürdürüyorum.

Büyünün gücü beni geriye ve hatırladığım son şey bir çılgılla geriye doğru düştüğüm, gözlerimin kapandığı ve tüm o büyüün atan kalbime çarpmasıyla göğsümün havaya kalktığı.

Ve durdurur.

KAYRAK

(Eşim sihirli.

Saf, vahşi, güçlü bir büyü.

O kadar güçlü ve kuvvetli ki, en büyük ağabeyim dışında hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O zaman bile, onunki daha karanlıktı. Bu saf, parlak ve iyileştirici, bir fae için bile nadir bir yetenek. Bu yüzden mi kaçtı? Ve neden...

Neden medeniyete gitmek istiyor? Sözlerinden ve ses tonundan halkından kaçtığı anlaşılıyor, ama neden? Sormak istiyorum ama soramıyorum. Kurt olmaktan daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim, insan yanımın bu fae'yi becermek, onu tutmak, tadına bakmak ve teninin her yerinde parlayıp parlamadığını görmek için elbisesini yırtmak için en güçlü dürtüye sahip olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yaklaşıp başımı bacaklarının üzerine koyuyorum, o ise haysiyetsiz bir şekilde yayılıyor. Yaralandığından endişelenerek sızlanıyorum ama göğsü inip kalkıyor ve onu hâlâ burada hissedebiliyorum. Görünüşe göre iyileşme ya da büyü onu bayıltmış. Bunu hissettim, benim şekil değiştiren büyüm onunla bir kıvılcım yağmurunda buluştu, şiddetle patladı... ama yine de çok kolay kaynaştı.

İki farklı büyüün iç içe geçmesi mi? Duyulmamış bir şey.

Aklıma Şu soru geliyor: Bu kadın kim ve beni neden çağırdı? Adı dilimin üzerinde yuvarlanıyor, kurdumun ağzından çıkamıyor, ama kafamızı dolduruyor. Zihnimizi damgalıyor ve ondan başka herkesi uzaklaştırıyor. Alejandra, güzel. Sanırım Fae dilinde güç anlamına geliyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum, dinlenmeye ihtiyacım olduğundan değil. İyileşmesi beni enerjiyle doldurdu, kurşun artık beni zehirlemiyor ve hayatta kalmak için savaşırken oluşan eski yaralarım yok oldu. Yara izlerimin hepsi tek bir dokunuşla silindi.

Ve bunu yaptığında, bir anlığına hissettim.

Sanki geri dönebilirmişim, insan tarafıma ulaşabilirmişim gibi hissettim. Parmaklarım onu kavradı ve neredeyse kürkü sıyrıyordu, ama sonra o düştüğünde geri koptu. Çok yaklaşmışım, tekrar insan olmaya çok yaklaşmışım.

Onun yüzünden.

Laneti tersine çevirmeme gerçekten yardım etmesi mümkün mü? Tekrar bir erkek gibi yürüyebilir miyim? Sanırım bunu sadece zaman gösterecek. Onu sıcak tutmak ve yırtıcı hayvanlardan korumak için etrafında daha sıkı kıvrılırken, herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol etmek için sihrimi gönderiyorum.

Fae'lerin yavaşça geri çekilmeden önce ormanın kenarında oyalandıklarını hissediyorum. Ondan vaz mı geçiyorlar? Belki de. Eğer şifacımı elimden almaya çalışırlarsa, başka bir şeyle karşılaşacaklar.

O artık benim.

Benim eşim.

Ve belki de bir gelecek için tek şansım.

Küçük dostuma uykuya dalmalıyım, çünkü bir ses beni uyandırıyor. Akşamın geç saatleri, bunu havada hissedebiliyorum ve canavarlar kıpırdanıyor. Kendi büyümlle onu engellememe rağmen onun büyüsunü hissediyorlar ama onu ele geçiremeyecekler. Ona dokunamayacaklar. Hepsini öldüreceğim, parçalara ayıracağım ve kürklerini kırılğan eşimi ısıtmak için kullanacağım.

Hâlâ , ben de onu burnumla dürtüyorum. Bir şeyler yemesi ve içmesi gerekiyor. İnsanlarından kaçtıktan ve sonra kendini ve beni iyileştirdikten sonra bitkin düşmüş olmalı. Küçük bir inilti çıkarıyor ve yuvarlanıyor. Homurdanarak karnımın üzerinde sürünüyorum ve soğuk burnumu boynuna bastırıyorum, uyandığında hafifçe inlemesine neden oluyorum.

Elini kalbine bastırarak doğrulduğunda gümüş rengi saçları birbirine karışmış. Gözleri geniş ve şaşkın, dudakları bir solukta aralanıyor. "Ne-ne?" diye başlıyor, kaşlarını çatarak beni izlemeden önce etrafına bakınıyor. "Ne oldu? Geri geldiğini hissettim... Kalbime çarptı ve sonra hiçbir şey olmadı." Başını sallıyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve etrafını sararak herhangi bir yara olup olmadığını araştıran büyüsünün tadını havada alabiliyorum. Soluk teni büyüyle aydınlanıyor, içsel bir ışıkla parlıyor ve aniden kaybolmadan önce teninde rünler, çizgiler ve girdaplar belirliyor.

Ay gibi güzel ve ıslıl ıslıl.

Ani korkusunun kokusunu alabiliyorum ama yavaşça dağılıyor ve beni düşünürken başını eğiyor. "Beni uyandırdın mı?"

Oflayıp puflayarak geriye doğru sürünüyorum, birkaç meyve kapana kadar dönüyorum ve sonra meyveleri ona doğru yuvarlıyorum. Bir elma alıyor ve gülümsemeden önce ovalayarak temizliyor. "Teşekkür ederim, acıkmaya başlamıştım." Ona biraz et ikram etmek istiyorum ama benim kurdumun aksine çiğ yiyemeyeceğinden eminim ve pençelerle pişirmek de kolay değil.

Gece yaklaşıyor ve onun gece boyunca yalnız kalmasını ya da dışarıda olmasını istemiyorum, bu yüzden o yemek yerken, kaseyi ağzıma alıyorum, kırmamaya dikkat ederek - bir gün nehir kenarında yıkanmış olarak buldum - ve inden sıvışıyorum. Dikkatli ve hızlı adımlarla yakındaki dereye doğru ilerliyorum ve geri dönmekten önce hiç dökmemeye dikkat ederek dolduruyorum.

İnime geri döndüğümde nefesi kesiliyor, büyüsü onu korumak için yükseliyor ama ben olduğumu anladığında yığılıp kalıyor ve gülümsüyor. Kaseyi düşürüp biraz su döküyorum ve kalçalarımın üzerine oturmadan önce burnumla ona doğru itiyorum.

"Benim için mi?" diye soruyor usulca, kaseyi dikkatli ve narin parmaklarıyla yavaşça kaldırmadan önce.

Başımı eğiyorum, o da kâseyi dudaklarına götürüp yudumluyor ve tekrar indiriyor. Dudaklarından bir damla su kaçıyor ve çenesinden göğsüne doğru yuvarlanıyor. Onu hayranlıkla izliyorum, ben dokunamazken onun parlayan, mükemmel tenine dokunmasını içten içe kıskanıyorum.

Kaseyi bir kenara bırakıyor ve daha dik oturuyor, dimdik, başı yukarıda. Bu beni homurdlatıyor. Tahta gibi görünüyor. Neden rahatlayıp gevşemiyor?

İşte o zaman yüzünü buruşturup omuzlarını çökertmesinden anlıyorum ki arkadaşımın muhtemelen bunu yapmasına hiç izin verilmemiş. Fae'ler oldukça katıdır. Kültürlerine sadece bir göz attım, ama ne kadar katı olduklarını bilmek için yeterliydi. Ondandır.

Elbisesi ve güçleri, sarayın sosyal merdiveninde oldukça yüksekte olduğunu varsayıyorum ve bu da kurallar, kısıtlamalar, oyunlar ve ihtişam anlamına geliyor.

Zavallı parlayan arkadaşımın kendisi olmasına asla izin verilmedi. O zaman beni izliyor, neredeyse gergin bir şekilde. "Şimdi ne olacak? Ne yapacağım? Nereye gideceğim?" Bana soruyor gibi görünüyor ama sanırım yine kendi kendine konuşuyor. Keşke cevap verebilsem, onu rahatlatabilsem ve ona herhangi bir şekilde yardım edebilsem.

Öfke damarlarımı dolduruyor. *Lanet olsun! Neden onunla konuşamıyorum?*

Gözleri büyüyor ve ağzı şok içinde açılıyor. "Sen az önce... Ben bunu duydum."

Bekle... Beni duydu mu?

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

Fuck! Neden onunla konuşamıyorum?

Derin, gürleyen erkek sesinin zihnimdeki yankısı arzuyla ürpermeme neden oluyor. O kadar karanlık ve ölümcüldü ki... Gerçekten kurttan geliyor olabilir mi? O da en az benim kadar şaşkın görünüyor. O bir şekil değiştiren mi? Yoksa sadece telepatik iletişim kurabilen bir canavar mı?

Beni duyabiliyor musun? Hırıltılı sesi tekrar zihnime süzülüyor ve bu sesin vücudumda yarattığı ani çekişle nefesimi kesip sıçramama neden oluyor.

Sessizce başımı sallıyorum, bakarken konuşamıyorum. Kim bu yaratık? Neden ona doğru çekiliyorum? Ses karanlık, güzel bir varlığa ait... ama o bir kurt. İnsan olarak neye benziyor olabilir?

Nefes kesici, biliyorum.

"Yapabilirim," diye yavaşça törpüledim. "Nesin sen? Sorabilir miyim?" Kibarca sordum, kullandığı küfür içimdeki o pis asi parçayı harekete geçirmiş olsa da, ama kadınlar böyle konuşmaz. Burada bile, ormanda bir kurtla yalnızken...

Yiyen, diye homurdanıyor ama ben sonradan fark ediyorum. Bir zamanlar bir adam... Ne yapmazdım-

"Bir zamanlar erkek miydin?" Soruyorum ve o da başını eğip nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi beni inceliyor. Halkımdan kaçtıktan sonra burada oturup beni yiyecek kadar büyük bir kurtla sohbet etmek ne tuhaf bir gün.

Bir keresinde, çok uzun zaman önce parlayan biri.

"Bu nasıl mümkün olabilir? İnsanların hayvanlara dönüşebildiğini duymuştum, tıpkı familiar'lar gibi... ama sen sıkıştın mı?" Ona dokunmak istercesine ileri uzanıyorum ve sonra bunun ne kadar uygunsuz olduğunu hatırlayıp elimi bırakıyorum. Homurdanıyor ve başı benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde karnının üstüne düşüyor ve elimi dürtüyor. Yumuşakça gülümseyerek parmaklarımı pürüzsüz, kabarık kürkünde gezdiriyorum. Neredeyse mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor ve başını elime doğru daha da iterek kıkırdamama neden oluyor.

Ben bir şekil değiştirenim, orijinal kurt tanrısıyım. Bir zamanlar bu dünyada her ikisi olarak dolaştım, istediğim zaman değişebildim.

Donup kalıyorum, ama okşamaya devam etmem için beni dürtüyor, ben de öyle yapıyorum, kulakları, ağzı ve sırtı boyunca, sonra o konuşmaya devam ederken tekrar yukarı. O karanlık ses zihnimi tamamen dolduruyor, beni tüketiyor ve arkamda arzu izleri bırakıyor. Sarayda alışık olduğum yumuşak sözlü, gümüş dilli adamlara hiç benzemiyor. O kaba ve çiğ. Bu neden bu kadar çekici? Neden merkezim ısınıyor ve nabız atmaya başlıyor? O kadar ki, baskının bir kısmını hafifletmek için dizlerimin üzerinde kaymak ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bir pozisyonda oturmak zorunda kalıyorum. Aldırmıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor.

İhanete uğramıştım.

Bir yanım hoşlansa da bu kaba kelime karşısında nefesim kesiliyor. Fark etti, tabii ki fark etti. Her hareketime uyum sağlamış gibi görünüyor. O kelimeyi kasıtlı olarak tekrar söylerken gözlerinde kibirli bir parıltı olduğunu düşündüğüm şeyi neredeyse yakalıyorum.

Doğayı ve soyumuzu bozarak daha iyi, daha güçlü daha fazla doğaüstü yaratmaya çalışan lanet olası bir melek tarafından. Beni kurt formuma lanetledi ve o zamandan beri onun içinde sıkışıp kaldım, her geçen gün kendimi kaybediyorum.

"Kendini kaybetmek mi?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum. "Üzgünüm kurdum, bu korkunç bir şey. Bunu tersine çeviremez miyiz?"

Kaçıp bu ormana geldiğimden beri kimseye zarar vermemek için her gün çabaladım. Kurdum... Her geçen gün daha da güçleniyor, daha da vahşileşiyor,

daha ilkel. Her geçen gün, her geçen hafta ve her geçen ay insani yanımı kaybediyorum.

"Bir yolu olmalı." Başımı salladım. "Bulacağız, ben bulacağım."

Neden?

"Teşekkür ederim... Hayatımı kurtardınız, en azından bunu ."

Ama sonra beni iyileştirdin. Borcun ödendi, sevgilim.

"Hayır," diye neredeyse sert bir şekilde bağıryorum ve sonra kendi sertliğimden geri çekiliyorum. Nedendir bilmem ama bu kurdu iyileştirmenin, onu eski ihtişamına kavuşturmanın, özgür bırakmanın önemli olduğunu biliyorum. Ama bazen sahip olduğunuz tek şey kör inançtır ve dünyanın ve Kader'in sizi yanlış yönlendirmeyeceğine güvenmeniz gerekir.

Ben kürkünü okşarken o ısıltılı gözleriyle beni izliyor ve bir an için o parlayan derinliklerde insani bir ifade ön plana çıkıyor. Çok fazla deneyimim olmayan bu çok insani duygu, dokunuşumu sabitlememe neden oluyor. Ciğerlerimdeki nefes, kış soğüğunda ağaçlar ve yapraklar gibi donuyor. Kalbim sanki bedenimin sınırlarını zorlamışım gibi hızla çarpıyor ve midem sıkışıyor ama bu hastalıklı bir his değil, sadece garip.

Parlayan biri... Kimsenin yardımı bedava değildir. Bir bedeli vardır. Bana yardım etmeye çalışmanın bedeli nedir?

Tereddütünü anlayarak dudaklarımı yalıyorum. Uzun süre incinmiş ve ihanete uğramış olmak dünyaya bakış açınızı çarpıtıyor. Anlıyorum, güvenmekte yavaşım, tepkilerden korktuğum için gerçek benliğimi ortaya koymakta daha da yavaşım. "Ödeme yok. Senden hiçbir şey istemiyorum kurt." Karnım hiç de kadınsı olmayan bir şekilde guruldarken gülümsüyorum. "Eğer varsa biraz yiyecek dışında. Vücudum iyileşiyor ve bu da ekstra besin gerektiriyor, eğer yeteri kadar ayırabilirseniz?"

Homurdanıyor. *Sana biraz getireyim.*

Ayağ a kalkıyor ve ben onun ani yakınlığı karşısında neredeyse geriye düşüyorum, ama o dönüyor ve inden çıkmadan önce vücudunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. Onu takip etmeden önce bir an etrafıma bakıyorum, dizlerimin üzerinde sürünerek gecenin aydınlığına çıkıyorum.

Bana oflayıp pufluyor, beni tekrar içeri sokmaya çalışıyor ama ben ayağ a kalkıp parmaklarımı gökyüzüne doğru uzatıyorum ve beni kurtarması, koruması kurdu gönderdiği için tanrılara şükranlarımı sunuyorum.

Tamam, ama yakın dur. Bu orman senin gibi küçük güzel kadınları yemek için bekleyen canavarlarla dolu.

Neden söylediğimi bilmiyorum, bir anda ağızımdan ıkıveriyor. "Senin gibi mi?"

Sevgilim, eğer seni yiyecek olsaydım, bu tamamen farklı bir şekilde olurdu ve bunu seveceğini garanti edebilirim.

Yüzüm ısınıyor ve uzaklaşırken kakhaha gibi bir ses çıkarıyor, ama çok uzak değil. Beni hâlâ görebiliyor ama ağaçlara ulaşabilecek kadar uzakta. Soğukkanlılığımı toparlarken başımı eğiyorum, utangaç bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Benimle flört mü ediyor? Benimle dalga mı geçiyor?

Kendimi şakacı ve kaba, müstehcen yorumlardan hoşlanır buluyorum. Kimse bir bayana karşı bu kadar açık sözlü ya da... ya da mahkemede açık sözlü olamaz. Bana karşı değil. Bunu açıkça itiraf etti. Sadece bu da değil, sözlerinin ardındaki niyet içimde bir arzu ürpertisi uyandırdı.

Bir ağacı dürtüyor ve ağaçtan birkaç elma düşüyor. Bir homurtuyla bedenini ağaca doğru fırlatıyor ve neredeyse her bir elma yere düşerken tüm ağaç sallanıyor. Sonra yanındaki çalıya doğru ilerliyor ve ağzıyla yavaşça meyveleri toplamaya başlıyor. Sorun değil, zaten fazla et yemem. Hayvanlar değerlidir ve onlara tapılmalı ve bakılmalıdır. Neyin tanrının ya da avın bir varlığı olabileceğini asla bilemezsiniz ve onları gönüllü olarak kurban etmeden yemek kutsala saygısızlık olur.

Tam onunla birlikte meyve toplamak için adım atıyordum ki kafasını kaldırdı. Dudaklarından uyarıcı bir hırıltı dökülüyor ve ben donakalıyorum, etrafındaki ormanı araştırmasını izliyorum. Şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum ve kafası bana doğru savruluyor.

İçeride. Şimdi!

Sesi gırtlaktan geliyor ve dönüp bana doğru koşarken kafamı bir kükreme gibi dolduruyor. Korku ve şoktan sendeleyerek geri çekiliyorum ve tam o sırada ormanın içinden bir şey bize doğru çarpıyor. Göz açıp kapayınca kadar ağaçların arasından geçip inin önündeki açıklığa daldı.

Bakmaktan kendimi alamıyorum. Ormandaki canavarları ve büyülü varlıkları okudum, ısırıklarını ve saldırılarını bile iyileştirdim... ama bu... bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Büyük, devasa ve ağaçlardan daha uzun. Kamburlaşmış, sırtı engebeli ve kavisli. Derisi hastalıklı bir sarı - belki de eskiden insandı? Kafasının ortasında iri bir gözü var, iris güzel, parlak bir mavi renkte. Ancak kafatasının pürüzsüz derisinin üzerinde serbestçe dolaşan daha küçük gözler var. Burnu yok, sadece dişlerinin sarktığı ince dudakları var. Gövdesi iri ve hantaldır, normal iki kolunun altında fazladan iki kolu daha vardır. Ayrıca biri işe yaramazmış gibi arkasında sürüklenen üç bacağı vardır.

Korkunç ve güzel. Büyü tarafından deforme edildiğine şüphe yok, ama o gerçek bir fae, karanlık bir fae, ama yine de fae. Ve onun gücünde ve büyüünde, sadece güzelliğini görebiliyorum.

Ben bakarken kurdum yanıma geliyor ve beni ine doğru itiyor. İsteksizce içeri yuvarlanıyorum. Yine de peşimden gelmiyor, tüyleri diken diken olmuş bir halde yaratığın önünde duruyor ve her zamankinden daha iri görünüyor, başını uyarırcasına eğmiş. Yaratık yaklaştıkça bir hırıltı yeryüzünü titretiyor ve hırıltı tehditkâr bir kükremeye dönüşüyor.

Kurdumun yanından bana ve sonra tekrar kurda bakarken başını eğiyor. Elinde kırık bir ağacın yarısı var, ama sadece orada asılı duruyor, fırlatılmıyor ya da silah olarak kullanılmıyor. Bize gerçekten zarar vermek mi istiyor?

Ama sonra kurdum saldırıyor ve dişlerini göstererek onu uyarıyor.

Canavar geri çekilirken öfkeyle böğürüyor ve sonra kurduma saldırmadan önce başını daha da aşağı indiriyor. Ezilmemek için inin önünden dans ederek çekiliyor ve açıklıkta karşı karşıya gelene kadar canavarı da kendisiyle birlikte çekiyor.

Neredeyse düşüyormuş gibi ilerliyor, ama kurdum onun saldırdığını düşünüyor ve belki de öyle. Kurdum ona doğru koşuyor, etkileyici bir sıçrayışla yerden itiyor ve bacağının üzerine inip tırmanmaya başlıyor, ilerlerken ısıyor ve kesiyor. Canavar kükrüyor ve ağaç gövdesiyle ona vurmaya çalışıyor, ama isk alıyor ve sopa bir gürültüyle zararsız bir şekilde ormana uçuyor.

Ağzımı ve kaçmak isteyen soluğumu kapatarak, devin kurdumu yakalayıp kendisinden uzaklaştırmaya çalışmasını, onu yerinden oynatmak için çılgınca dönmesini izliyorum. Ama kurdum tutunuyor, vücuduna tırmanıyor ve birçok yaradan yeşil kan aktığını görene kadar pençeleri ve ağzıyla parçalıyor.

Son bir hamleyle kurdum yere düşerken dev yan yatıyor, saldıramayacak ya da devam edemeyecek kadar yaralı. Kurdum devin etrafında temkinli bir şekilde dönüyor ve geri çekilmeye başlamadan önce yerde kalması için onu uyarıyor. Yarısı inin içinde olmak üzere tekrar karşıma çıkana kadar gözlerini yaratıktan ayırmıyor.

İyi misin? Endişeyle soruyor.

"Öyle ?" Karşı koyuyorum, kürküne uzanıyor ve parmaklarımı içine sokuyorum.

Ben iyiyim.

Başımı sallıyorum ve endişem yatıştığında içimi bir acı kaplıyor ve yaratık acı içinde sızlanmaya başladığında bu acı ikiye katlanıyor. Bakışlarımı tekrar kurduma çevirmeden önce ona bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dışarı baktığımda yaralı yaratığın inlediğini görüyorum. "Senin adın ne?" Kurda soruyorum.

Slate, ve sakın bunu düşünme.

"Neyi düşüneyim?" Mırıldanıyorum ama büyüm benden kaçıyor ve beni acı içinde feryat etmeye devam eden yaratığa doğru çekiyor. Onun acısını kendi acım gibi hissedebiliyorum ve benden başka, daha güçlü bir şey beni ona yardım etmeye çağırıyor.

Onu kurtarmak için.

İyileştirmeye çalışmak konusunda hırslıyor.

", " diye cevap veriyorum ve onu geçmeye çalışıyorum ama hırlayarak yolu kapatıyor. Gözlerimi kısıyorum. "Beni kontrol etmeye ve sihrimi kullanmaya çalışan varlıklardan kaçtım. Beni tekrar kaçmaya zorlama. Ben buyum işte. Ben bir şifacıyım ve o yaratık acı çekiyor. Bana zarar vermeyecek. Bunu senin yapmayacağını bildiğim gibi biliyorum. Şimdi geçmeme izin ver."

Hırlayıp kenara çekilmeden önce sözlerimi tartıştığını görüyorum. Beni dışarı kadar takip ediyor, her adımımı gölgeliyor.

Saldırmayacağından emin olacağım. Sana zarar vereceğinin ilk işaretinde ölecek, anlaşıldı mı?

"Anlaşıldı," diye kabul ediyorum yaratığa yaklaşırken. İçimi gergin bir enerji dolduruyor ama bunu görmezden geliyorum. İyileştirmek benim görevim, benim kaderim. Biz yaklaştıkça inliyor ve korkuyla geri çekiliyor. İçime bir acı saplanıyor. Bu zavallı yaratık hayatta kalmak için saldırmak zorunda olmalı. Bir canavar olarak ondan beklenen de bu, yoksa zayıf kabul edilip öldürülürdü.

Canavarlar bile merhameti hak eder.

Dizlerimin üzerine çöküp elimi uzatıyorum, gözlerimi sabit ve yumuşak, sesimi alçak ve sakinleştirici tutuyorum. "Merhaba, benim adım Alejandra. Size zarar vermek istemedim. Arkadaşım için üzgünüm, bana zarar vermek istediğinizi düşündü. Yaralarınıza bakabilir miyim?"

Bütün gözler bana kilitleniyor. Biraz sinir bozucu ama tekrar mızımızlanırken göz temasını sürdürüyorum. Yaklaşıyorum ve hafifçe geri çekiliyor, ben de kıpırdamıyorum ve "Sorun yok. Söz veriyorum sana zarar vermek istemiyorum. Seni iyileştirmek istiyorum. Yanlış anlaşılma için ya da seni korkuttuysa özür dilerim."

Slate homurdanıyor. *Korktu mu? Bizi yemek istedi.*

Yaratığa dönüp bakmadan önce onu "Sus," diye uyarıyorum. "Özür dilerim, lütfen, yaklaşacağım, tamam mı?"

Tekrar yaklaşıyorum ve bu sefer ürkmüyor, ama ağzı bir iniltiyle açılarak bana sıra sıra keskin dişlerini gösteriyor. Kalmam gerektiğini fark ettim.

Ağzından uzakta. Neredeyse ona dokunana kadar kocaman kafasının etrafında dolanıyorum. Ellerimi nereye koyacağımı tartışıyorum. Gözlerinden birine dokunursam kabalık mı etmiş olurum? Bunun bir saldırı olduğunu düşünür mü?

"Ellerimi üzerine koyacağım, lütfen kıpırdama. Karıncalanacak ama bu sadece benim sihrimin seni iyileştirmesi," diye açıklıyorum ve o da beni anlamış gibi sakinleşiyor, bu da beni gülümsetiyor ve öne eğilip ellerimi başının üzerine olabildiğince nazikçe yerleştiriyorum.

Avuçlarımın altında birkaç gözün kırıştığını hissediyorum, gözlerimi kapatıp büyüm dışında dikkatimi dağıtan her şeyi uzaklaştırmadan önce kapakların ve küçük kirpiklerin fırçası beni gıdıklıyor.

Gücüm benden vücuduna akarken yaratık elimde sarsılıyor. Ben onu yavaşça iyileştirirken garip bir şekilde sevimli bir ses çıkarıyor. Çoğunlukla deri yırtıkları ve yüzeysel yaralar var ama kalçasında derinlere inen ve vücuduna zehir pompalayan iltihaplı bir ısırık buluyorum. Slate'ten değil ve sormuyorum. İşim bittiğinde geri çekiliyorum. Son birkaç gündür çok fazla iyileştirme yaptığım için vücudum soğuk ve titriyor.

Neredeyse geriye doğru düşüyordum ama kurdum yanımdaydı. Sendelediğimde Slate beni ayağa kaldırıyor ve gözlerimi kırıştıırıp yarattığın yavaşça doğrulduğunu gördüğümde onun kürküne yaslanıyorum. Gözleriyle buluşabilmek için boynumu geriye doğru eğmem gerekiyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor içten içe, sesi konuşmaya alışık değilmiş gibi sert ve bahse girerim alışık değil.

"Rica ederim," diye teklif ediyorum. Ayağa kalkıyor ve bana son bir kez minnetle bakarak ormana doğru ilerliyor. Beni kolayca tutan Slate'in üzerine daha fazla yığılıyorum.

Bütün canavarları kurtaramazsın, sevgilim.

Evet, evet, gerçekten yapabilirim.

KAYRAK

Sine bitkin düşmüş, yeterli uyku ya da yiyecek almadan sürekli kendini yoruyor. Onu yuvasına geri götürmeyi başardım. Neredeyse anında uzanarak ne kadar yorgun olduğunu kanıtlıyor. Yüzü solgun ve gözleri neredeyse bulanık. Tekrar dışarı çıkıyorum ve ona yemek getiriyorum. Ye, talep ediyorum.

Gülümsüyor ama tekrar yatmadan önce söyleneni yapıyor. Yaratığın ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiğine inanamıyorum, onu iyileştirmesi ve onun da ona teşekkür etmesi bir yana. Bunca yıldır, tehdit oluşturan ya da çok yaklaşan tüm varlıkları öldürüyordum. Onları bağışlayabilir miydim?

Hepimiz bu ormanlarda bir amaç arayarak yürüyen canavarlar mıyız? Artık uyum sağlayamadığımız bir dünya tarafından unutulup bir kenara mı atıldık?

Sen iyi misin? Onun etrafında kıvrılırken endişeyle soruyorum.

Daha sıkı sarılıyor ve bu hareketinden yorgun olduğunu anlayabiliyorum, ama ona daha sıkı sarılıyorum, rahatlarken onu sıcak tutuyorum. "Ben iyiyim, sadece yorgunum. Sihrimi hiç olmadığı kadar zorladım."

Çok fazla iyileşmiyor musun? Şaşkınlıkla soruyorum. Eminim öyledir. Böyle bir güç nadirdir, bu yüzden ona imreniyor ve özgürce kullanıyor olmalılar.

"Hayır, kimi iyileştirebileceğime kraliçe karar verir. Genellikle hiçbir yere gitmeyen ya da kendilerini yaralayacak bir şey yapmayan soylular oluyor. Bu yüzden uykuda oturuyorum... ta ki gizlice kaçana kadar," diye fısıldıyor kıkırdayarak ve bende sırtıma isteği uyandırıyor, ki bu da şüphesiz kurt gibi görünüyor. "Genelde ihtiyacı olan insanlara giderim ve iyileştirebildiğim kadarını iyileştiririm, ama bu başımı belaya soktu..."

Özür dilerim hayatım.

İç çekiyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Hiç hayatın sana ait değilmiş gibi hissettiğin oluyor mu? Bir şeylerin olmasını bekleyerek sadece bir yolculuğun içindeymişsin gibi?" Bakışları yaşının ötesinde bir yoğunluk ve bilgiyle bana kilitlenmeden önce kirpikleri aralanıyor, bu benim her zaman hissettiğim bir duygu. "Ben yaptım, bu yüzden kontrolü ele almaya karar verdim. Bu yüzden ayrıldım, kendimi kurtarmak için... ve olmam gereken kişi olmak için."

Kendini neyden kurtaracaksın? Ya da kimden?

Gözlerini tekrar kapatıyor. "Bana bir hikaye anlat," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde.

Hikaye mi? Tekrar ediyorum.

Tatlı tatlı gülümsüyor, parmaklarımla tadına bakıp izini sürebilmeyi dilediğim dudaklarını yukarı kaldırıyor, vücudu hâlâ büyüünün etkisiyle hafifçe parlıyor. "Bir hikaye, herhangi biri."

Ona söyleyecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Gözlerini açıyor, ben de oflayıp pufluyorum ve konuşmaya başlıyorum. Başka bir varlıkla iletişim kurma ve normal davranma konusunda çok kabayım. Umarım tuhaf olduğumu düşünmez, çünkü bu büyüü yaratığın fikri benim için herkesin fikrinden daha önemli.

Çünkü o benim.

Bir zamanlar yedi kardeş varmış, hepsi de birbirlerinden yedi yıl sonra doğmuşlar. Hepsi farklı güçlere sahipti. Onlar tanrılardı ve hükmetmek, yaratmak, hayat vermek ve tapılmak için doğmuşlardı. Titan ebeveynleri tanrılara karşı acımasız ve sertti, en iyisinden başka bir şey beklemezlerdi. Çocukken bile, güçlerini test etmek, insanlara ve takipçilerine neler yapabileceklerini göstermek için savaşa gönderildiler. Tuhaf yeteneklerinin hikâyeleri efsaneleşti.

Ateşiyle düşmanlarını yok edebilen ejderha. Onun öfkesi dünyaya bahşedildi.

Başkalarının yaşam gücünü emebilen ve bunu daha güçlü, daha hızlı ve daha iyi olmak için kullanabilen vampir. Zihinleri okuyabilen ve stratejilerini öğrenip onlara karşı kullanabilen.

Fırtına ustası, havayı ve denizleri kontrol edebilen. Onları öfkesiyle ıslatabilen. Gemileri daha batmadan

binlerce askeri boğarak savaşa ulaştı.

Kurt... Hayvanları kontrol eden kurt. Onları kendi tarafına çağıran, şeklini bir canavara dönüştürebilen ve orduları paramparça edebilen.

Düşmanlarını yakabilen güneşin kontrolörü. Nesnelerden altın eğirebilir, kralları ve kraliçeleri parlaklığından ayaklarına düşürebilir.

Yüzünü ve vücudunu diğerleri gibi giysileriyle değiştirebilen bir şekil değiştiren.

Suikastçı, herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin içine sızma ve bir başkası olarak sisin içinde kaybolma konusunda yetenekli.

Zamanı ve uzayı heceleyen büyücü, büyüü ve evreni insanları kontrol ettiği kadar kolay kontrol ediyordu. Kaybettiği aşkının özlemini çekerken, nefreti her geçen gün ruhunu daha da karartıyordu.

Her biri o kadar güçlüydü, o kadar imkansızlıkları başarabiliyordu ki birer efsaneye dönüştüler ama hepsi de sevdikleri tek kişiyi -Lilith'i- kaybettikleri için zarar görmüşlerdi.

Nefes nefese kalıyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve burnumu yüzüne bastırıp gözyaşlarını yalıyorum.

Büyücü hariç herkes için bir kız kardeş... Onun için ne olabileceğinin bir vaadi. Bir aşk. Kendi ebeveynleri bu sevgiyi gördüler ve onu bir zayıflık, yok edilmesi gereken bir şey olarak gördüler. Onu öldürdüler, cehennem alevlerinin içine attılar, kardeşleri ise izlemekten başka bir şey yapamadılar. Büyücü onu kurtarmaya çalıştı ve bunun için yakıldı. Kardeşleri onu alevlerin arasından sürükleyerek çıkardı ve hep birlikte, kendilerine ihanet eden ve kalplerini son kez kıran titan ebeveynlerini öldürdüler.

Dünya dönmeye devam ederken ve yıllar geçerken, her biri kendi yoluna gitti, dünyadan yoruldu. Yalnızdılar, bu yüzden kan ve büyü yoluyla kendi türlerinden daha fazlasını yarattılar.

Orijinal yedi tanrı.

Tüm canavarların babaları.

O zaman aklımda kardeşlerimin anısıyla duraksıyorum. Onları özlüyorum, bir aile olmayı özlüyorum. Yalnız olmaktan çok yoruldum. Nerede olduklarını ve hala bu dünyada yalnız yürüyüp yürümediklerini merak ediyorum. Ölmediler, bunu hissedebiliyorum ama onları son gördüğümünden beri dünya çok değişti.

Alejandra'nın yumuşak, uyku sesi beni kendi düşüncelerimden çekip alıyor. "Bu çok üzücü. Çok yalnız görünüyorlar. Tanrılar onları kutsayacakmış gibi görünüyor.

fedakarlıkları için mutlulukla."

Yaptılar... ya da yapmış gibi görünüyorlar, onu izlerken teklif ediyorum, onun artık benim mutluluğum olduğunu, daha iyi bir yaşam şansım olduğunu söylemiyorum - bu tanrılardan mı, kaderden mi, ne olursa olsun, umurumda değil. Sadece bunu kabul edecek kadar güçlü olmalıyım ve kardeşlerime de aynısının sunulması için dua ediyorum.

Dostlar.

Yeniden başlamak, bir aileyi yeniden yaratmak, sevgiyi bir kez daha hissetmek için bir şans. Esniyor ve daha yakına sokuluyor, eli uzanıyor ve patimi kaplıyor, kalbime doğru bir sevgi şimşegi gönderiyor.

"Güzel, bu iyi. Umarım aradıkları mutluluğu bulurlar."

Ben de öyle sevgilim, ben de öyle.

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

I Güneşle birlikte uyanıyorum. Slate, kurdum, koruyucu bir şekilde sarılmışken ısılcı horluyor. Bu beni gülümsetiyor ve bir anlığına bedenimin uyanmasına ve rahatlamasına izin verirken onun ağzını okşuyorum. Sahip olabileceğim bir şey daha önce yapmaya cesaret edememiştim.

Dün geceki hikâyesi beni çok etkiledi. Bütün gece rüyamda bir kurdun altın gözlü bir adam ve kırık, karanlık bir kadın tarafından saldırıya uğradığını ve bir ölümsüzler ordusunun onun için geldiğini gördüm. Çok garipti. Hikayesinin etkileri olmalı, değil mi? Ve o zavallı tanrılardan bahsetmişken... Kendisinden ve ailesinden bahsettiğini biliyorum, bahsetmemesi çok kişiseldi. O kurttu, yedi kardeşten biriydi.

Kendisine canavarların babası diyordu.

Yanında onlar bile olmadan, uzun zamandır dünyada tek başına yürümek zorunda kaldı. Hiç kimse bir tanrı olarak doğmanın getirdiği görev ve baskıyı anlayamaz. Hayal bile edemiyorum, ama istiyorum. Yapabilirsem kurda mutluluk getirmek istiyorum, bunu hak ediyor ama bu formda sıkışıp kalmış durumda. Bunu değiştirmenin bir yolu olmalı. Bulacağım, her şeyin karşılığında en azından bunu yapabilirim.

benim için yaptı. Bana yardım etmek için kendini birden fazla kez tehlikeye attı ve eğer Fae bana yardım ettiğini öğrenirse, ölecekti.

Hayır, onu serbest bırakmalıyım ve sonra belki... belki kaderimi bulurken o da benimle gelebilir? En azından bir süreliğine birlikte yolculuk edebiliriz. İkimiz de yalnız olmayız ve bu dünyayı bir kez daha keşfederken yanımda birinin olması güzel olurdu.

Tuvaleti kullanmam gerekiyor ama onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden elinden kurtulmaya çalışıyorum. Tabii ki gözlerini açıyor ve bana kilitleniyor.

Sevgilim mi?

Sesi o kadar duygusal bir şekilde sevecenlikle yuvarlanıyor ki donup kalıyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştım, ben-" Utanç yanaklarımı ısıtırken bir sonraki kelimeler üzerinde tereddüt ediyorum. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Kahkahaya benzer bir ses çıkarıyor ve ayağı kalkıp geriniyor, kuyruğu sallanıyor ve tüyleri hareketle titriyor. Dönüyor ve *beni takip et* diyen bir bakışla inden çıkıyor. Ben de peşinden çıkıyorum, neredeyse bacak bacak üstüne atacağım. Bir ağaca doğru tırıs gidiyor ve benden ağaca doğru bakıyor.

Harika.

Onu gücendirmek istemediğim için ağacın arkasına geçiyorum ve elbisemi kaldırdıktan sonra kendimi ya bu ya da hiçbir şey olacağına ikna ediyorum. İşim bittiğinde beni ağaçların arasından küçük bir nehre götürüyor, sığınağı görebileceğim kadar yakın. Orada oturup vahşi saçlarımı örmeden önce ellerimi ve yüzümü yıkıyorum. Dalgalı teller hâlâ kaçıyor ama hiç yoktan iyidir.

İşim bittiğinde ve kendimi daha toparlanmış hissettiğimde, kurdumun beni takip ettiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Parlak gözlerle beni izliyor, sinsice dolaşıyor. Bir ağaca kolayca tırmanıp dal boyunca zıplayarak ilerlerken, yeşilliklerin arasında kaybolmadan önce bir sonrakine ve bir sonrakine sıçrarken büyülenmiş bir şekilde . Bir an sonra tekrar aşağı atlıyor ve ağzında bir meyveye benzeyen bir şey tutarak bana doğru geliyor. Sadece bu ormanlarda yetişen sihirli bir meyve. Fae'ler genellikle onları toplamaya çalışırken hayatlarını kaybederler. Sizi doyurduğu, gençleştirdiği ve herhangi bir yemekten ya da şifadan daha iyi iyileştirdiği söylenir.

Altın meyveyi yavaşça kavrayıp sıkıca tutuyorum. Sadece bir kez tatmıştım, o da bir gece ormana gizlice girip topladıktan sonra prensin doğum günüm için bana verdiği zaman. Tatlıydı, neredeyse çikolata gibiydi ama daha tazeydi.

Yine de bağımlılık yapabilir.

Parlayan deriyi soyduğumda, altın renkli sular serbest kalıyor ve eriyen buz gibi solgun tenimden aşağı akıyor. Parmaklarımı yalayarak temizliyorum, dilimin üzerinde patladığında tadına bakarak inliyorum.

Siktir!

Ses zihnimde patlıyor ve Slate'in beni dikkatle izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Neden böyle tepki verdiğinden emin olamadan yemeye devam ediyorum. Bir zamanlar tanrıça ve tanrı tarafından yendiği söylenen sulu meyveyi ısıyorum, fazlası dudaklarımdan ve çenemden aşağı damlıyor. Bitirdiğimde silmeye çalışıyorum ama Slate orada. Bakışlarının yoğunluğu altında donup kalıyorum, çünkü orada, parlayan derinliklerde bana bakan bir insan var.

Şehvet dolu bir insan.

Dili çenemde ve dudaklarımda gezinip onları temizlediğinde, tadına baktığında neredeyse irkiliyorum.

Kahretsin, o şimdiye kadar tattığım en iyi şey. Yüzyıllar boyunca sadece onu yedikten sonra mutlu bir şekilde ölebilirim.

Tekrar göz kırpiyorum, yanaklarım ısınıyor. Arkasına yaslanıp beni izliyor ve gözlerindeki şehvet üzüntü ve öfkeye dönüşüyor. Ondaki bana doğru aktığını hissediyorum ve bunun nereden kaynaklandığını biliyorum. Yeniden bir erkek olmak için can atıyor ve garip bir şekilde ben de öyle... Kurdu seviyorum ama içimde bir şeyler kıpırdanıyor, bu yaratık tarafından tatmin edilemeyecek dürtüler... ama ona izin vermeye istekli olsaydım, içimde sıkışıp kalan adam tarafından.

Tam o sırada bir kükreme duyuyoruz. Ayağa fırlıyorum ve bu sefer zorlamadan ine geri dönüyorum. Bu ormanda başka hangi yaratıkların gizlendiğini biliyorum ama gündüz vakti ortaya çıktıklarına göre yaralı ya da aç olmalılar.

Ve ben ziyafet çekmek için mükemmelim, sihirle doluyum ve kolay bir hedefim.

Slate beni takip ediyor ve tekrar inin önünde sinsice dolaşıyor, ama bu sefer yaratık ağaçların arasından çıktığında durmuyor. Bu can yakmak istiyor, avlamak ve öldürmek istiyor ve kurtarılabilir hiçbir yanı yok. Bu vahşi bir büyü yiyici.

Ve gözlerini bize dikmiş durumda.

Büyük, Slate'ten daha büyük, zarif ve tamamen beyaz, gözleri yok ama kafasının yanlarında büyük delikler var. Şimdi eğilmiş, dinliyor ve sadece sesle Slate'i bulmak için etrafında dönüyor. Kuyruğu bir kılıç gibi sivri ve çalıntı büyüyle parlıyor. Aslında, sıçrarken vücudundan bir büyü fışkırıyor ve Slate'i geriye savuruyor. Yaratık Slate'in üzerine düşüp onu ısırma başardığında neredeyse çılgın atardım.

Yine de çabucak ayağa kalkıyor ve siyah kürkü ölmekte olan büyüünün ısıltılı korlarıyla kaplanana ve canavarın leşi yerde unutulmuş bir şekilde yatana kadar onu hızlı ve etkili bir şekilde öldürüp parçalara ayırırken sessiz kalıyorum. Yaralı bir şekilde tökezleyerek ayağa kalkıyor.

Dışarı fırlıyorum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Büyülü ellerim ona doğru uzanırken içimde panik rüzgârları esiyor.

Hayır, sen zaten yorgunsun, ben iyiyim.

Onu görmezden geliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Meyve ve paniğim büyüümün benden ona doğru her zamankinden daha güçlü bir şekilde patlamasına neden oluyor. Bizi birbirimize kilitliyor ama bu sefer sadece patlamakla kalmıyor... birleşiyor.

İkimiz de bir çığlık attık.

Görüşüm kararıyor, göremiyorum ya da duyamıyorum, ama bir şekilde hâlâ dayandığımı, hâlâ ona büyü pompaladığımı biliyorum ve nedenini bilmiyorum. Yaraları iyileşti ama büyüümün şu anda kendine ait bir aklı var. İçinden akıyor, bir şeyleri tekrar tekrar soyuyor, sanki derisini yüzüyormuşuz gibi. Acı içinde çığlık atıyor, kıvranıyor ve durmam için yalvarıyor ama yapamıyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bu döngü, duyulabilir bir patlamayla geriye doğru fırlatılana kadar devam ediyor. Görüşüm hala siyah, yan tarafıma sertçe düşüyorum, koşuyormuşum gibi nefes alıyorum. Tüm vücudum ağrıyor, kolum çarpmanın etkisiyle morarıyor ve kalçam acıyor. Başımı kaldırıyorum, ellerimi körlemesine uzatmışım. "Slate?" Fısıldıyorum. "Slate?" Daha yüksek sesle sesleniyorum.

Bir şey duyuyorum, bir yırtılma, gözlerimden yaşlar akmasına neden olan bir acı feryadı ve sonra benimkinden başka bazı ağır nefesler dışında sessizleşiyor.

Elime sıcak ve sert bir şey dokunduğunda sırıyorum - bir insan gibi hissediyorum. Neredeyse şokla geriye düşecektim ama kollar beni yakalıyor ve onlara doğru sarkıyorum. Koku tanıdık, ağaçlar ve doğanın misk kokulu bir erkek paketinde toplanması gibi.

"Benim," diye tanıdık, karanlık, boğuk bir ses geliyor.

"Slate?" Fısıldıyorum, elim sıcak nesneyi yukarı sürüklüyor ve işte o zaman gözlerim nihayet açılıyor. Göğsünü okşuyorum - çok iyi yapılı, çıplak, altın göğsünü.

Başımı kaldırdığımda, kurt formundaki o parlayan gözlerle karşılaşıyorum. Koyu renk saçları var, neredeyse dağınık bir şekilde sarkıyor, bana yine kurdunu hatırlatıyor. Çenesi kirli sakalla kaplı, dudakları pembe ve dolgun. Yüksek, kemerli elmacık kemikleri ve kare, sert bir çenesi var. Hissedebiliyorum

Etkileyici vücudundaki güç ve kudreti fark ediyorum ve gözlerim geniş, kaslı göğsüne ve omuzlarına kayıyor.

Bana sarılıyor.

Çıplak.

Aynı anda sırtıma sert ve uzun bir şeyin bastırıldığını fark ediyorum. Gıcırıyor olmalıyım çünkü gülüyor, sesi yüksek, özgür ve o kadar neşeli ki, eğilip beni öperken ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Geri çekilmeden önce beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor. "Başardın! Beni tekrar insan yaptın!"

Hâlâ öpücüğe takılıp kalmış durumdayım, dudaklarım karıncalanıyor. Karnımda ısı birikiyor, avuçlarım terliyor ve Slate'imi, kurdumu bir erkek olarak gördüğümde merkezim zonkluyor.

Yürek parçalayıcı derecede güzel ve tanıdık bir adam.

Başımın belada olduğunu hemen anladım. Bir kurt olarak Slate rahatlatıcı ve güvenliydi. Slate bir erkek olarak tehlikeli ve seksi ve ben de elimde olmadan sanki o benim güneşimmiş ve ben de onun varlığında açan bir çiçekmişim gibi ona yaslanıyorum.

Kıkırdaması kesiliyor ve o parlayan gözler benimkilere kilitleniyor. Uzanıp parmaklarını ağızımda gezdirirken dudakları hafifçe aralanıyor, onları sahipleniyor, kendisininmiş gibi damgalıyor ve önündeki diğer tüm dokunuşları kaldırıyor. "Sana dokunabilirim..." Tekrar eğiliyor, dudaklarını parmaklarının az önce geçtiği yol boyunca sürüklüyor. "Tadına bak." Kalbinin atışını yanağımda hissedene kadar beni kendine çekiyor. "Sarıl sana."

Ve öyle de yapıyor, bana sarılıyor ve garip bir düşünceye kapılıyorum, büyü kullanımımın yorgunluğu beni bir kez daha ele geçirmeden hemen önce beni bırakmasını asla istemiyorum.

KAYRAK

I Kollarımdaki Alejandra'ya bakıyorum. Benim insan gözlerimle çok daha güzel. Kusursuz, mükemmel ve çok özverili. İlk düşüncesi Onu nasıl etkilediğini umursamadan her zaman iyileşmek için. Titrek insan bacaklarımın üzerinde duruyorum ve ine geri dönüyorum. İçeri girmek için çömelmem gerekiyor ve oraya vardığımda onu kollarımla sarıyorum ve büyü kullanımından tekrar iyileşmesini izliyorum.

Geçen seferkinden daha güçlüydü ve sanki parçalara ayrılıp tekrar bir araya getiriliyormuşum gibi hissettirdi ama bittiğinde... değişim geldi. Kürküm eridi ve insan tarafım ortaya çıktı. Kurt formuma geri dönebilir miyim bilmiyorum. Onu hissedebiliyorum ama henüz değişmek ve bunu riske atmak istemiyorum. Bunun yerine kollarımdaki küçük şifacıya bakıyorum.

Bana insanlığımı geri veren kadın.

Kalbimi çoktan ele geçirmiş olan kadın, eşim.

Hâlâ dudaklarımda onun tadını alabiliyorum ve kıvrımlarını her santimimde hissedebiliyorum ve insanlığımla birlikte taze duygular da geliyor. Kurdumun sahiplenme ve ısırma dürtüsünden farklılar. Şehvet görüşümü bulandırıyor, sikim

Kendimi onun içine gömmek ve onu sonsuza dek benim yapmak için acı çekerken sarsılıyor ve sızıyor.

Çılgınlıklarını duymak, o ısıltılı mükemmelliğin kollarımda parçalandığını ve altındaki inanılmaz kadını ortaya çıkardığını görmek istiyorum. Ama yavaş gitmeliyim. Onu öptüğümde yaşadığı şoku hissettim ve bayılmadan önce gözlerindeki utangaçlığı gördüm.

Belki de masumdur?

Bu düşünce neden kurdumun onaylayarak kükremesine neden oluyor? Ona ilk sahip olan olmak, onu tatmak, becermek ve boşalmasını izlemek. Benim için damlayan tatlı bakire kremi tatmak için - kahretsin, durmam gerek. Neredeyse pis bir piç gibi kafamdaki görüntüden boşalıyorum.

Çok uzun zaman oldu. Gabriel ve onun sadist deneyleriyle tanışmadan yıllar önce, rastgele ve anlamsız seksten bıkmıştım. Bu dürtüleri kurt formunda kontrol edebilmek için insan formunda yatıştırmaya ihtiyaç duyan esas olarak kurdumdu... ama sonra bir gün durdu. Kurdum kimseyi umursamıyordu. Bir kadın yaklaştığında çılgına dönerdi.

Şimdi nedenini biliyorum. Onun yüzünden, kollarımdaki dişi yüzünden.

O zaman onu nasıl hissetti? Bilmiyorum ama hissetmiş olmalı. Bir kez çiftleşen kurtlar ömür boyu çiftleşir. Sadece bir eşim olacağını bilmiyordum. Kollarımdaki kadın kadar mükemmel, güzel ve nazik bir eşi asla.

Gözlerimi ayıramıyorum, kırmak için bile. Acıyorlar, ama eğer yaparsam, onun duman olup kaybolacağından korkuyorum. Çünkü kimse bu kadar mükemmel olamaz, kimse kimseye sebepsiz yere yardım edemez, kimse beni sevemez...

Ya da beni iste.

Ama Alejandra beni kendine çekmiş gibi görünüyor ve ben sahiplenici bir piçim. Artık burada olduğu için gitmesine izin vermeyeceğim. Kelimenin tam anlamıyla hayatıma girdi ve artık benden asla kurtulamayacak.

Kurdum onu bu dünyada takip ederdi, ben de öyle. Ellerim temiz değil, onun gibi masum değilim. Onun hak ettiği gibi bir beyefendi de değilim, zalim bir adamım. Hep öyleydim, hep öyle olacağım. Ellerimde hatırlayabildiğimden daha fazla kan var ve bu lekelerden asla kurtulamayacağım. Onu iğrendirecek şeyler yaptım. Geçmişim ve bu ısıltılı fae'ye olan karanlık arzularımın yoğunluğu onu korkuturdu.

Yine de bu onu kendime çekmeme ve başını öpmeme engel olmuyor. Artık sonsuza dek bana bağlı. O benim ve uyandığında bunu kanıtlamayı planlıyorum.

O dinlenirken onu izlemek ve korumak için yerleştiğimde, zihnimin onunkine sürtünerek giriş aradığını hissediyorum. Telepati konusunda her zaman iyiydim, kardeşim kadar olmasa da yine de iyiydim ve bu yeteneğim eşimle birlikte daha da gelişmiş görünüyor.

Büyüsü onu biraz gizliyor, bu yüzden insan formundayken daha zor, ama daha derin bir uykuya daldığında, zihnine ve rüyalarına girmeme izin vererek açılıyor. Muhtemelen onu grebilmemden ve düşüncelerini duyabilmemden nefret edecektir ama umurumda değil. Bu kadın hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Zihinlerimiz birleştiğinde, onun savaştığı çalkantılı, karanlık, yapışkan rüyaya çekiliyor...

Aynı kadın yine burada. Neredeyse bulanık ama o olduğunu biliyorum. Yağmur ormanına benzeyen bir yerde çürüyen insanlarla birlikte yürüyor, ama keçi sakallı ve koyu kırmızı gözlü bir adam da onu takip ediyor. Kafasından boynuzlar çıkıyor ve boynunda ona bağlı bir zincir var, sanki bir kpekmiş gibi.

Neden buradayım? Neler oluyor? Bu sefer farklı hissediyorum. Bu eski hissettirmiyor... Bu gerçek hissettiriyor, sanki şu anda oluyormuş gibi, ama bu olamaz, değil mi? Onu son gördüğüm rüyadan bu yana birkaç ay geçti ama işte burada. Yine karşımda.

Kim o?

Onu görmeye başladığımdan beri aklımı kurcalayan soru bu. Daha fazlası olup olmadığını merak ettim. Annem her zaman bunların kâbus olduğunu söylerdi ama bir yetişkin olarak öyle olmadıklarını biliyorum. Seksen yaşım boyunca onu hep farklı yerlerde gördüm ve her seferinde... daha güçlü, daha canlı görünüyordu ve etrafında çürüyen insanlardan daha fazlası vardı ve şimdi bu yaratık ona zincirlenmiş durumda.

Nereye gidiyor?

Çevreye odaklanıyorum, çürüyen cesetler sanki bir kralieymiş gibi onu yolundan çekerken ağaçlar yanımızdan geçiyor. Engebeli arazide kolayca ilerliyor, ancak bir açıklığa girip yıkılmış bir taş harabesi gördüğünde, bir çığlıkla baş geriye düşüyor.

Dönüyor ve boynuzlu adama bağırıyor. "Bana burada olduğunu söylemiştin! Sen bir yalancısın! Karanlık annemize ihanet ediyorsun!"

Ona doğru kkriyor, tasma ona ulaşmasını engelliyor ve kadın gülüyor. "Dene bakalım iblis. Atan kalbini skp onunla ziyafet çekeceğim ve sonra seni hayata geri dndreceğim. Tapınak nerede?"

Rüyadan fırlayıp kendi bedenime geri dönüyorum. Alejandra'nın gözleri panik içinde titreyerek açılırken hâlâ ona sarılmış durumdayım ama bana odaklandığında rahatlıyor. Ne kadar yakın olduğumuzu fark ederek gözlerini kırıştırmadan ve kollarımda kaskatı kesilmeden önce dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Yüzlerce yıldır bu dünyada yalnız bir kurt olarak yürüdüğümü ve artık benimle birlikte yürümesi gereken tek kişiyi bulduğuma göre onu asla bırakmayacağımı açıklamak istiyorum. Ama bu onu korkutabilir, bu yüzden sadece eğilip saçlarını yüzünden çekiyorum. "Nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

O rüya neydi? Sormak istiyorum, ama bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu da daha sonrası için dosyalıyorum. Bu kadın kesinlikle bir gizem. Onu keşfetmek ve her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Tamam, sanırım," diye mırıldanıyor, hala yarı uykulu ve sevimli, o kadar sevimli ki onu öpmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Eğilip, o çağırın dudakları kendi dudaklarımla kapatıyorum. Nefes nefese kalıyor, ben de dilimi içeri sokup onunkine doluyorum. Önce kaskatı kesiliyor, sonra içimde eriyor. Tadıyla inleyerek parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve bizi yuvarlayarak onun üstüne çıkıyorum. Bacaklarını ayırıyor ve kalçalarını uyluklarının arasına sıkıştırıyorum. Elbisesinin ince bariyerinden merkezine doğru bastıran sertliğini hissettiğine şüphe yok, ama aldırıyor gibi görünüyor.

Beni daha sert öpüyor, neredeyse dudaklarımı ısıyor. Bu sınırsız, vahşi öpücük onun mükemmel asil fae dış görünüşüne hiç benzemiyor ve kendimi onun bu yönünü, kendini bana teslim ederken incelik ve düşünceden yoksun oluşunu arzularken buluyorum.

İsteyerek.

Mutlulukl

a.

Geri çekilip dişlerimi dudağına geçiriyorum ve çekiyorum, acıyı öpmeden önce serbest bıraktığımda inlemesine neden oluyorum. "Tadın hayal ettiğimden daha güzel, büyüün kendisi gibi... Çok tatlı," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı ve altımda titriyor, elleri nazikçe, utangaçça gelip beni daha yakına çekmeden önce omuzlarıma dayanıyor.

Acaba ben onun tadına bakarken ve adımı aya haykırmasını sağlarken, başım o güzel ipeksi kalçalarının arasına gömülü olsa bu kadar utangaç olur muydu?

Düşüncemi duymuş olmalı, çünkü ağızıma doğru inliyor. Sesi yutuyorum ve kalçalarını onunkilere sürüyorum, misk kokusu küçük çalışma odasını doldururken sikimi elbisesinin üzerinden ıslaklığına bastırıyorum. Onun kokusu

Uyarılma hem kurdumu hem de beni bir çiftleşme çılgınlığına sürüklüyor, ben kendimi tutmaya ve küçük fae eşim için yavaş gitmeye çalışsam bile.

"Slate," diye fısıldıyor dudaklarıma, isminin sesi beni ürpertiyor. Arkasında güç var ve bu tek kelimeye bağlanmış duygular hayret verici, ama anlıyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

Durmam, yavaşlamam gerek. Eğer masumsa, elbisesini yırtıp atamam ve ona sahip olamam. Ağırdan almalıyım, zevk almasını sağlamalıyım, sikimi içine sokmadan önce dilimle ve parmaklarımla en az üç kez boşalmasını sağlamalıyım. Bu yüzden onu bir kez daha öpüyorum ve dizlerimin üzerine çökerek ondan uzaklaşıyorum.

Göğsüm kabarıyor, dudaklarım öpücüğünden dolayı çiğ, tadı hala dilimde ve vücudu benimkine baskı yapıyor. Gözlerini kırıştırıyor, gözleri puslu. Göğüsleri elbisesine baskı yapıyor, pantolonunu indirirken neredeyse serbest kalıyor. Pembe meme uçları sergileniyor, inlememe ve arzumla nefes alırken gözlerimi kapatmama neden oluyor, kendime ona değer vermeme, ona tapmamı hatırlatıyor. O masum, şu anda hissettiğim karanlık şehvet için fazla masum. Kurdum onu domaltmak ve hem dişlerimle hem de sikimle içine girmek için beni tahrik ediyor.

Ayağa kalkıyor, yanakları kızarıyor, göğsünün rengi de kızarıyor ve daha da kızarmadan önce gözleri önüme düşüyor. Bakışlarını sertleşmiş sikime doğru takip ediyorum-ah, evet, çıplağım. Çabucak başka tarafa bakıyor, bu da beni kıkırdatıyor. "Aç mısın, sevgilim?"

"Bekle, ne?" diye ağzından geçiriyor, soru sorar gibi sikime bakıyor.

"Yemek için, parlayan biri, bedenim için değil." Göz kırıyorum. "Bu daha sonra, yemek yiyip uyandıktan sonra gelebilir. Bunu aceleye getirmiyorum. Saatlerce vücudunun tadına bakmak, her kıvrımını öğrenmek, dilimin ve parmaklarımla üzerinde parçalanmanı izlemek istiyorum."

Daha yüksek sesle nefes alıyor ve kekelerken beni güldürüyor. "İnsanlar böyle konuşmaz."

"Belki senin yerde değil." Sırıttıyorum. "Burada mı? Ne istersem, ne zaman istersem söylerim. Buna alış bebeğim, çünkü çoğunlukla senin vücudunu ve benim sikimin içine batmasını içerecek."

Daha da kızarıyor, tüm yüzü kıpkırmızı oluyor. Bu çok sevimli ve benim yeni favori rengim - gümüş yanaklarının parlaklığıyla karışan allık. "Kıvrımlarımı beğendin mi?" diye fısıldıyor ve konu değişince kaşlarını çatıyorum. "Pek fae gibi değil. Angarya olacağını biliyorum-" Başını sallıyor, nefesini üflüyor, saçlarını geriye atıyor ve oturuyor

düzgün bir şekilde, tekrar dimdik. "Lütfen terbiyesizliği mi mazur görün. Evet, yemek çok güzel olurdu."

Dört ayağımın üzerine eğilerek ona doğru sürünüyorum ve hafif pençeli ellerimle çenesini yukarı kaldırıyorum, bu kadar uzun süre değişimin içinde kilitli kalmanın bir etkisi. Başka nelere sahip olacağımı merak ediyorum ama bu başka bir zaman için. Şu anda eşime güven vermem gerekiyor çünkü o parlayan gözlerde gördüğüm tek şey korku. Onun hissetmesini istemediğim bir korku.

"Genelde ne tür salak erkeklerle birlikte olduğunu bilmiyorum ama kıvrımların? Sikimi o kadar sertleştiriyorlar ki patlayabilirim. Dilimi üzerlerinde gezdirmek, sen üzerimdeyken onları seyretmek için yanıp tutuşuyorum. Siktir." Gözlerimi bilerek onun üzerinde gezdirerek inliyorum. "Beni çılgına çeviriyorlar, birileri senin ne kadar büyüleyici olduğunu görüp seni çalmaya çalışmadan önce kurdum ve ben seni olabildiğince hızlı bir şekilde benim yapmak için çabalıyoruz. Çünkü Alejandra, sen çok güzelsin, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıksın. Tanrıçanın kendisi bile seninle kıyaslanamaz."

Gözleri şok içinde açılıyor, eğilip onu nazikçe öperken sırtımama neden oluyor. "Şu anda seni becermememin tek nedeni seni korkutup kaçırmak istememem, ama sakın hata yapma bebeğim, seni tekrar tekrar becermeyi ve kıvrımlarını ne kadar sevdiğimi göstermeyi planlıyorum."

Kekeliyor, gözleri hâlâ kocaman, ama beni izlerken şehvetin alevlenmesiyle bu şok yerini ilgiye bırakıyor. "Ama-ama fae'ler uzun boylu ve söğüt gibi olmalı," diye fısıldıyor.

"Fae'nin ne olması gerektiğini siktir et. Sen lanet olası mükemmelsin ve sen bir Fae'sin. Nasıl olmak için yaratıldıysan öyle olmalısın, peki ya vücudun?" Sırtarak dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Biliyorum, bu benim yeni favori şeyim olacak. Artık kıyafet giymene bile izin vermeyebilirim."

Küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyor, ki bu çok sevimli, bu yüzden kendimi uzaklaştırmadan önce onu öpüyorum. "Ben siktir et demeden ve onun yerine seni yemeden önce gerçekten yemek yemelisin."

Gözleri merakla doluyor ve onu yakalamamak için kendi gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, kaslarım arzusun gücünden titriyor. "Bebeğim, bana öyle bakma."

"Ne gibi?" diye soruyor nefes nefese, sesi doğrudan sikime gidiyor ve onu sarsıyor.

"Gerçekten isteyip istemediğimi merak ediyormuşsun gibi, tadımın nasıl olduğunu merak ediyormuşsun gibi." Elimi bırakıyorum ve dudaklarını yalamasını izliyorum. "Şimdi ye," diye homurdanıyorum. "Ben gidip . çıkma." Dışarı çıkıyorum

Aptalca bir şey yapmadan önce dereye koşuyorum ve oturana kadar suya giriyorum. Soğuk su göğsüme ulaştığında inlemeye başlıyorum. Kararlı bir hırıltıyla geri çekilip suyun arzumu soğutmasını umarak suya dalıyorum ama tekrar yüzeye çıktığımda aynı sertlikte, aynı çılgınlıktayım.

Eşim bana ne yapıyor? Eğer dikkatli olmazsa, onu inime bağlayacağım ve şehvetimi sonsuza dek onun üzerinde dindirirken gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Sudan çıkarken, derenin kenarından beni izlediğini gördüğümde donup kalıyorum, gözleri sert ve kararlı, elleri hafifçe titriyor. Ve orada, güneşin aydınlattığı ormanın ortasında, eşim elbisesini çıkarıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Onu durdurmalıyım, çünkü bu çizgiyi geçerse, artık ona karşı koyamayacağım. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı.

Ama kumaş yere dökülüp gümüş rengi, kıvrımlı vücudunu tüm ihtişamıyla gösterdiğinde kendimi kaybettim. Beni öldürebilirdi ve ben yüzümde bir gülümsemeyle giderdim.

Göğüsleri dolgun ve yüksek, hafif bir gümüş parlaklığı onları süslüyor ve pembe meme uçları gözlerimin önünde sertleşiyor, dudaklarımı etraflarına sarmam için yalvarıyor. Beli kavisli ve içe doğru kıvrılmış, dolgun, kalın kalçalara yol açıyor. Kalçaları yuvarlak, bacakları uzun ve tek yapabildiğim onları başımın etrafına sarılmış olarak hayal etmek.

Uyluklarının arasındaki küçük bir gümüş kıl parçası kızdırıyor, tatmamı, keşfetmemi istiyor. Suyun içinde titrerken hırlamaktan kendimi alamıyorum, kurdum kafamın içinde hâkimiyet için savaşıyor. Solgun vücudu bir elmas gibi kendi gümüş parlaklığıyla parlıyor. O benim için fazla mükemmel, fazla saf, fazla iyi.

Ama bu ona sahip olmamı engellemeyecek.

Geriye uzanıyor, saçlarını omzunun üzerinden çekip örüyor, omzunun üzerinden yuvarlanırken o parlak gözleri bana kilitleniyor, sol göğsünü benden gizlerken dalgalı, meme ucu görünüyor. Bir yutkunmayla suya adım atıyor, süzülürken her hareketi zarif ve mükemmel. Önüme gelene kadar daha da derine iniyor, su benim de yapmak istediğim gibi karnına sevgiyle vuruyor, dilediğim yere dokunuyor. Serin akıntıdan titrerken ellerim yanlarımda yumruk oluyor, o dolgun dudaklar bir nefesle hafifçe ayrılıyor.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sonra cesur bir adımla çıplak bedenini benimkine yapıştırıyor, ama ben yine de ona dokunmuyorum. Onun izni olmadan olmaz, hareketsiz durmak beni neredeyse öldürse bile. Her santimi

Lezzetli kıvrımları sertliğime bastırılıyor ve karnına bastırılmış sikimi hissettiğinde arzuyla cızırdamadan önce gözleri daha da açılıyor.

"Bebeğim-" diye başlıyorum ama o uzanıp parmağıyla dudaklarımı kapatıyor. "Kimi istediğime ben karar veririm, sen değil kurt. Seni tanımıyor olabilirim, geçmişini ya da ama ruhunu ve kalbini biliyorum ve bir parçam, tüm benliğim seni istiyor. Bunu burada hissediyorum." Kalbini örtüyor. "Sanki hep orada beni bekliyormuşsun gibi. Beklemekten yoruldum. Kullanılmaktan ve kontrol edilmekten, ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden yoruldum. Bir kez olsun kendi istediğimi yapmak istiyorum."

"Hangisi ne?" Sertçe homurdanıyorum.

"Sen." Sırıttırıyor, dudakları yukarı kalkıyor. "İçindeki tüm o gücün bana yöneldiğini hissetmek, söylediklerinin doğru olup olmadığını görmek için."

Onu uyarmak istiyorum, hayır demek istiyorum, onu reddetmek istiyorum. Bu kadar mükemmel bir yaratık benim tarafımdan kirletilmemeli. Bir tanrı olabilirim, ama bir katilim, bir katil ve bir kullanıcıyım. Sahiplenici ve vahşiyim ama hayır diyemiyorum. Geri dönemem. bencil bir adamım, çünkü ne istediğine dair hiçbir fikri olmasa bile teklif ettiği şeyi kabul edeceğim.

Her zaman benim olmayı kabul ediyor. Çünkü ona sahip olduğumda, asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Başını geriye yatırıyor, boynunun ve omzunun soluk teni beni çağırıyor. Dışlerim oraya saldırmak, herkesin görmesi için onu işaretlemek için can atıyor ama direniyorum.

Bana karşı titriyor ve gözlerine korku girmeye başlıyor, onu geri çevireceğimden, söylediğim her şeyin yalan olduğundan korkuyor. Onu istemediğimden. Belli ki alışık olduğu başka bir numara.

Böyle düşünmesine izin vermek istemediğim için başımı eğip dudaklarını kapatıyorum, yumuşak bir şekilde başlayarak hem ona hem de kendime tatlı olabileceğimi kanıtlamaya çalışıyorum ama inleyip yaklaştığında kendimi tutamıyorum. Öpüşmeyi sertleştiriyorum, dilimi onunkine dolaştırıyorum, kollarımda macun gibi olana ve neredeyse geriye doğru suya düşene kadar ağzına hükmediyorum. Başının arkasından tutarak onu istediğim yöne çevirirken diğer elim dolgun kalçasına gidiyor ve sıkıyor.

Ağzıma doğru inliyor ve ben de onu yutuyorum, ön spermlerimin ucunda boncuk boncuk olduğunu hissediyorum. Eli omzumda ve göğsümde geziniyor, şüphesiz vücudum kendisiyle savaşırken kaslarımın çekilmesini ve çekilmesini hissediyor.

Daha fazla dayanamıyorum. Onun masum, keşfedici dokunuşu beni harekete geçirdi. O son çizgi aşıldı, artık geri dönüş yok.

Alejandra benim. Sonsuza kadar.

Onu yukarı kaldırırken, pençelerim neredeyse dolgun kışını keserken dudaklarıma karşı nefesini hissediyorum. Bacakları belime dolanıyor ve öpüşmeyi kesmeden kıyıya doğru yürüyorum ve onu toprağa yatırıyorum, ayaklarımız hala suya değiyor. Daha ileri gidemem, ona çok ihtiyacım var. Kendi arzum yavaş gitme ihtiyacıyla savaşıyor, ama onun zevki benim asıl endişem. İsteddiği şeyin bu olduğundan emin olmak istiyorum ve eğer öyleyse, bundan zevk almasını istiyorum.

Güneşte parlıyor, karanlığımın altında çok yumuşak ve parlak, şeytanlarım oynamaya geliyor. Ellerini tutup göğsüme bastırıyorum. "Neye istersen dokun," diye mırıldanıyorum, çenemle başını çevirip boynundan omzuna, aralarındaki o tatlı noktaya öpücükler konduruyorum ve sonra öpüp yalıyorum. "Daha sonra, sikim senin küçük tatlı amcığının içindeyken dişlerimi buraya gömeceğim," diye yemin ediyorum.

İnliyor, elleri ve tırnaklarının keskin kenarları göğsümden aşağı sürükleniyor, sikime ulaştığında tenine karşı homurdanmama neden oluyor. Beceriksiz elleri etrafımı sarıyor, uzunluğum boyunca ileri geri kayıyor, keşfediyor ve her dokunuştaki saf masumiyetle beni çıldırtıyor. Ne yaptığını bile bilmiyor ama ben boşalmaya o kadar yakınım ki, bu çok saçma. Başparmağı başın üzerinde kayıyor ve elimde olmadan eline doğru itiyorum, bu da onun tekrar inlemesine neden oluyor. "Çok büyüksün, ben... Sığacak mısın?" diye soruyor.

Kıkırdayarak dudaklarımı göğsünde gezdiriyorum, kükreyen zevki görmezden gelmeye çalışıyorum ve tekrar altımdaki muhteşem yaratığa odaklanıyorum. "Uyacağım bebeğim. Sen benim için yaratılmışsın."

Alçalıyorum ve hareket etmeme izin vermek için beni serbest bırakmak zorunda kalıyor. Yumuşak tutuşunun bir darbesi daha olsaydı, elini döllerimle dolduruyor olacaktım.

Meme ucuna üflediğim nefes onu titretirken boynunu kavislendiriyor. "Slate?" diye soruyor, ama dudaklarındaki ismim beni inletiyor, eğiliyor ve meme ucunu ağzıma alıyorum. Tadı ağzı kadar tatlı, bahse girerim amı da öyle olacak.

Gözlerimi onunkilere kaydırdığımda, bakışlarında yanan arzuyu görüyorum. Dudakları öpücüklerimden morarmış ve başımı kaldırıp diğerine de aynı muameleyi yapmadan önce meme ucunu emip ısırمامı, dişlerimin arasında yuvarlamamı izlerken bir iniltiyle ayrılıyor.

Parmaklarını. İnemeleri daha da yükseliyor ve kalçalarının umutsuzca kalktığını hissediyorum, ama ne istediğini soramıyor.

Sorun değil, bana vücuduyla söyleyebilir.

Meme ucunu bir patlamayla serbest bırakıyorum, dudaklarımı göğüslerinin vadisinden aşağıya ve karnına doğru sürüklüyorum, daha aşağıya kaymadan önce sevimli küçük göbeğinin etrafını yalıyorum, amının hemen üzerinde duruyorum. "Seni tatmamı ister misin?" Ona bakarak mırıldanıyorum. "Yüzümü sikmek ister misin? Boşalana kadar sür..."

Yutkunuyor, gözleri emin değil ve tenine karşı sırtıyorum. "Eğer iyi bir kız olursan ve dilime boşalırsan, parmaklarıma binmene bile izin veririm."

Neredeyse vahşi görüldüğüme bahse girerim ve onun için öyleyim. Onun tatlı misk kokusunu alabiliyorum, uyarılmışlığı etrafımı sarıyor ve benimkini çağırıyor, onu ağzımın altında hissetme ihtiyacıyla neredeyse delirene kadar onunla birleşiyor. O tatlı amcığı emmek ve patladığını görmek için.

Beni hem korku hem de arzuyla izliyor. Yine de arzusun korkuya ağır basmasını istiyorum, bu yüzden karnını öpüyorum. "Sana zarar vermeyeceğim bebeğim, istediğin zaman durmamı söyle, duracağım."

"Söz veriyor musun?" diye güvenle fısıldıyor ve ben neredeyse hırlayacağım. Kim sözünü tutmadı? Onu kim incitti? Ama şimdi sormanın sırası değil. Daha sonra bana her şeyi anlatacak ya da ben onu sikimle dolduracağım ve o anlatana kadar hareket etmeyi reddedeceğim.

"Söz veriyorum," diye homurdanıyorum. "Umarım benden durmamı istemezsin bebeğim." Derin nefes alıyorum ve yanakları renkleniyor. "Çünkü hiçbir şeyin tadını senin kadar iyi alamayacağıma dair bir his var içimde."

Tereddütle başını salladığında, kalçalarını nazikçe açıyorum, ancak yanakları daha da ısınarak onları kapatıyor ve tekrar açmadan önce gözlerimi ona dikiyorum. Ona ters ters bakıyorum. "Benden saklanmaya çalışma. Her bir santimini görmek istiyorum ve gün bitmeden her bir izini, çukurunu, yaranı, kıvrımını ve lezzetini bileceğim. Buna emin olabilirsiniz, sevgilim."

Daha da kızarıyor, göğsü kabarıyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor, ben kıvrımlı kalçalarını daha geniş çekip beni çağırın gümüş ve pembe amcığa bakıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum. Islaklıktan parlıyor ve dişlerimi yalıyorum, dilimin o dudaklarda gezindiğini, tatlılığının beni kapladığını hayal ediyorum.

"Slate," diye fısıldıyor utanarak, ben amının dudaklarını ayırıp gözlerimi sıcak, ıslak merkezinde gezdirirken. Klitorisi şişmiş ve dilimle dişlerim için yalvarıyor, deliği muhtaç bir şekilde sıkılıyor - yakında bunu parmaklarımın ve sonra da sikimin etrafında yapacak. "Benim önümde asla utanma, her santimin mükemmel." Eğilerek parmaklarımı ıslaklığının içinde gezdiriyorum ve sonra ona göstermek için havaya kaldırıyorum. "Ve kreminin mükemmel pembe amından aşağı damladığını görmek? Bu beni çok sertleştiriyor. Vücudunun verdiği tepkiden asla utanma. Hisset bebeğim. Sahiplen onu. Sahiplen beni."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan parmaklarımı yalayarak temizliyorum, aramızda olanlardan utanmasını asla istemiyorum.

Benimleyken, ne olmak istiyorsa o olabilir. Kendi tepkilerini sansürlemesini ya da korkmasını istemiyorum.

Ben alçalıp amının üzerinde gezdirirken ihtiyaç içinde titriyor, diğer elim hafifçe titreyen kalçasını kavırıyor. Gözleri utancını gösteriyor, dokunuşuma doğru eğilirken bile bacakları kapanmaya çalışıyor.

"Lanet kıvrımlarını seviyorum," diye homurdanıyorum. "Sikişmek için, tatmak için, yavrularımı taşımak için çok daha iyi." İnliyorum. "Çok ince olursan kırılırsın bebeğim, gücümü kaldıramazsın... Mükemmel birisin."

Sözlerim karşısında inliyor ve ben de kendimi tutamayıp bacaklarının arasına göbeğimin üzerine düşüyorum, omuzlarımı bacaklarının arasına sokup aç bakışlarım için onları açık tutuyorum. "Kahretsin, çok güzel bir amın var ve bak ne kadar ıslaksın ve sana daha yeni dokundum. Dölünün senden damlamasını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerine deliği kasılıyor ve ben eğilip dilimi amcığı boyunca sürüklerken sırtıtmama neden oluyor. Yüksek sesle nefes alıyor ve ben onun tadıyla hırlıyorum, tatlılık dilimde patlıyor ve onu orada damgalıyor. Başka hiçbir tat onunla kıyaslanamaz. Şimdiden bağımlısı oldum. Dilimi tekrar tekrar onun üzerinde gezdiriyorum, umutsuzca tüm o ıslaklığı yakalıyorum. Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor, titreşim onun haykırmasına ve içime doğru eğilmesine neden oluyor.

"Çok güzelsin. Ne kadar da mükemmelsin."

Kalçaları yükselip amını yüzüme doğru iterken nefesi kesiliyor. Kendime engel olamıyorum. Dilim, dudaklarım ve dişlerimle amına saldırırken dudaklarımdan sadece hırıltılar çıkıyor. Klitorisini emiyorum, onu kırbaçlıyorum ve dilimi üzerinde sürüklüyorum, bir çığlıkla boşalana kadar eşimin her santimini tadıyorum.

Dilimi içine sokarak, o titreyip sallanırken, ormana salınımını haykırırken, ben de onun salınımını kucaklıyorum. Duyularımı onun üzerinde tutuyorum ve

Ben onu götürürken saldırıya uğramadığımızdan emin olmak için ormana baktım. Aşağı indiğinde, kalçaları çöküyor ve çıgıkları azalıyor, klitorisine dokunmadan önce onu nazikçe yalıyorum. Nefes nefese kalıyor ve tekrar tırmanmaya başladığını anlıyorum. Onu sikimle doldurmadan önce birkaç kez boşalmasını istiyorum, yoksa canı yanacak.

Onu nazikçe yalayarak, parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, deliğine doğru ilerlemeden önce sıkıştırıyorum.

Parmaklarımı içine daldırdığımda donup kaldım. Onun masum olduğunu sanıyordum ama belki de o kadar masum değildi ve sadece utangaçtı? İncinmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını biliyorum... ama kurt formumdaydım ve her şey çok bulanıktı. O sırada sertleşti, ben de başımı kaldırıp gözlerinin kapandığını ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm. "Bebeğim, bana bak" dedim. Baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Başkalarının olup olmaması umurumda değil. Tek umursadığım benden sonra başka kimsenin olmayacağı."

Başını iki yana sallar. "değil."

Kaşlarımı daha sert çatıyorum, o da başka tarafa bakıyor. "Ben öyle biriyle birlikte olmadım, bir hanımefendi kendini kocasına saklamalıdır... ama adam..." Sanki güç arıyormuş gibi parmaklarını toprağa gömüyor ve söyleyeceği şeyin beni öldüreceğini bildiğim için kendimi sıkıyorum. "Evlenmeye zorlandığım adam onu aldı... masumiyetimi... parmaklarıyla." Gözlerimin içine bakıyor, çok kırgın görünüyor. "Bunu yapmasını istemedim, canım acıdı, kendimi tecavüze uğramış hissettim."

Boğazımın derinliklerinden bir hırıltı fışkırıyor ve değişim içimden geçerken tüm vücudum titriyor, ancak nefesi kesildiğinde onu geri çekmeye zorluyorum. Bu benim öfkemle ya da o şerefsizi yakalayıp parçalara ayıracağım gerçeğiyle ilgili değil, bu onunla -eşimle- ve yaşadığı travmayla ilgili. Şu anda bana ihtiyacı var. "Özür dilerim bebeğim, çok özür dilerim. Bu asla olmamalıydı." Kalçalarına öpücükler bırakıyorum. "Asla," diye söz veriyorum. Parmaklarımı kurtarmaya başlıyorum ama o uzanıp saçlarımı tutuyor ve beni hareketsiz bırakıyor.

"Lütfen, lütfen durma, eğer beni hala istiyorsan. Onun hissini seninle değiştirmek istiyorum... Bunu yaptığında iyi hissettiriyor." Bunu itiraf etmenin ne kadar cesaret gerektirdiğini biliyorum ve o da kendi aklından geçenleri biliyor. Yine de ondan faydalandığımı düşünmesini istemediğim için tereddüt ediyorum. Eğer istediği buysa, onun için sonsuza kadar bekleyebilirim.

"Lütfen Slate, bunu istiyorum. İstiyorum, sana söyledim çünkü bilmeyi hak ediyorsun. Sen benim ilkim olacaksın."

"Ve bu hediyein değerini bileceğim. Her saniyenin tadını ıkarmanı sağlayacağım." Söz veriyorum.

Bunu istediği çok açık ve kendini parmaklarıma daha fazla bastırdığında parmaklarımı içine sokuyorum. Sonra...sonra, onu tutacağım. Her Şeyi dışarı çıkarmasına izin vereceğim, ama şu anda eşim istendiğini ve arzulandığını hissetmek istiyor, kendi duygularını keşfetmek istiyor ve o canavarın ona yaptıklarıyla bunu gölgelemek istemiyor.

Bana canavar derler ama ben teklif edilmeyeni asla kabul etmem.

İlk başta sessizdi, ben de yavaştan aldım. Parmaklarımı çekmeden önce içine bastırıyorum, tekrar inleyene kadar aynı anda klitorisini ovuyorum, sonra daha hızlı ve daha sert bastırıyorum, sıkı amının etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. Kalasına doğru sırtarak parmaklarımı kıvırıyorum ve dudaklarından bir çığlık kaçarken altımda sarsılmasını sağlayan o noktayı buluyorum.

Bu ritmi sürdürüyorum, parmaklarımla onu sikimle nasıl becereceğimi gösteriyorum. Başımı kaldırdığında parlayan gözleriyle karşılaşıyorum. Solgun teni, üzerinde dolaşan rnlerle yeniden aydınlanıyor. "Ay gibi görünüyorsun bebeğim, dokunuşum için ışıldıyorsun. Parmaklarımı hissediyor musun?" Başını sallıyor ve kurdum dışarı çıkıp onu işaretlemek için savaşırken hırlamaktan kendimi alamıyorum. "İşte seni sikimle böyle becereceğim, güzel ve hızlı. Daha büyük olacak, seni gerecek, altımda çaresiz kalana, benim için vahşileşene, benim için ağrıyana kadar içindeki o sinirleri sürükleyecek ve sonra patlayacaksın, olduğun mükemmel yaratık gibi beni sağacaksın. Seni dllerimle dolduracağım, çiğ amından damlamasını izleyeceğim."

Gözleri kapanıyor ve ben hırlayarak klitorisini imdikliyorum. "Gözlerin üzerimde olsun. Seni becerirken beni izle, dostum," diye homurdanıyorum, kelimenin kaymasına engel olamıyorum.

Başını sallıyor, dilini dışarı çıkıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Göğsü kabarıyor ve gğsleri ağzım için yalvarıyor, ben de eğilip meme uçlarını ısıırıyorum ve hafifçe acıtıyorum. Bir çığlıkla etrafımda kenetleniyor, belli ki eşim acının ısırmasını seviyor. Bunu daha sonra keşfedebilir ve ne kadar dayanabileceğini görebiliriz, ama şimdilik dilime ve parmaklarıma boşalmasını istiyorum.

Dokunuşlarımın sadece zevk verdiğini bilmek, ona asla zarar vermeyeceğimi bilmek. Onu incitmeyeceğimi.

Eğilip klitorisini sertçe ağzıma alıyorum ve tüm ormanı susturan bir çığlıkla boşalıyor. Amcığı ağzllkle parmaklarımı sıkıyor, kremi ondan damlıyor, bu yüzden klitorisini serbest bırakıyorum ve yalıyorum, parmaklarımı serbest bırakıp onları da yalıyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel.
Cennet gibi.

Vücutunda gezinerek onu öpüyorum. "Dudaklarımda kendini tadabiliyor musun? Ne kadar tatlı olduğunu, benim için ne kadar sert geldiğini tadabiliyor musun? Sikimin etrafında daha da sert boşalacaksın. İlk sefer yavaş olacak... ama bir dahaki sefere seni domaltıp bir kurt gibi sikeceğim, sert ve hızlı, amına girip ulumalarım geceyi doldururken seni dölleriyle dolduracağım ve buna bayılacaksın, değil mi?"

Başını sallıyor, hala ağır ağır nefes alıyor. Benim mükemmel fae leydim edepsiz sözlerime bayılıyor. Kalçalarının arasına yerleştiğimde bacakları belime dolanıyor, sert sikim amına bastırıyor. Aşağıya uzanıyorum, onu yumrukluyorum ve kıvrımları boyunca sürüklüyorum, inlemesini sağlamak için bilerek klitorisine çarpıyorum, onun için güzel ve ıslak olduğumu garanti ediyorum. Sonra başını deliğine bastırıyorum. İstedığinin bu olduğundan emin olmak için gözlerine bakmadan önce onu usulca öpüyorum. Şu anda durabilirdim ve bununla iyi olabilirdim, muhtaç ama iyi. Onun benim için boşalmasını izlemek beni mutlu etmeye yetiyordu. Ama o parlayan derinliklerde onun bana, bedenime sahip olmaya ve beni içinde hissetmeye duyduğu çaresiz arzuyu görüyorum.

Buna karşı o da benim kadar çaresiz. Bizden daha büyük bir şey bizi bir araya getiriyor.

O benim kaderimde var, sonsuza dek, ve bu sadece bunu resmileştiriyor.

"Hazır mısın?" Sorguluyorum. İsteddiği şeyin ben olduğumdan emin olup olmadığını sormak istiyorum. Bu çizgiyi bir kez geçtik mi, geri dönüşü yok. Ben onunum ve bundan sonra bu dünyada nereye giderse gitsin, onu takip edeceğim. Bunu kabul etmek istemese ya da bundan korksa bile, gözlerindeki bilgiyi görüyorum. Bunun seksten ya da sevişmekten öte bir şey olduğu bilgisini.

Bu sonsuzluk.

Bu çiftleşme.

ALEJANDRA

(Hazır mısın?)

Bacaklarımın arasında duran adamın parlayan kurt gözlerine bakıyorum ve öyle olduğumu biliyorum. Hiç böyle hissetmemiştim, tüm bu yoğun duygular içimi dolduruyordu. Emin olmasaydım Slate beni asla almazdı. Rahat olmam ve her saniyenin tadını çıkarmam için elinden geleni yaptı ve ben de ilk seferimin onunla olmasını istiyorum.

Geleceğimizde ne olacağını bilmiyorum ama şu anda, burada onu istiyorum. Onun insan formunda taşıdığı sihri ve gücü hissetmek, parlak güneşin altında içimde olmasını istiyorum. Bir kez olsun neyin uygun olduğu, neyin beklendiği konusunda endişelenmemek... ve sadece hissetmek.

Canlı yayın.

Kendim için bir şey al. Onu
al.

İçimden bir ses bunun geçici bir kaçamaktan daha fazlası olduğu konusunda uyarıyor, ama bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi? Eski hayatımı geride bıraktım ve Slate benim yeni hayatım, geleceğim gibi geliyor. Diğer her şeyi birlikte çözebiliriz. Çünkü

Şimdi onun bedeninin, gücünün ve büyüünün tadını çıkarmak ve tanrıçanın beni yönlendirmesine izin vermek istiyorum.

"Evet."

Nazik bir öpücükle mühürledi. Serbest bırakılmamın tatlılığını hâlâ dilinde tadabiliyorum. Bu beni utandırmalı, ama bu kurdun sergilediği çığ, vahşi tutkunun içime ulaştığını ve parlayan, mükemmel, hanımefendi bir cephenin altına sakladığım kendi duygularımı ortaya çıkardığını fark ediyorum. Peki ya sözleri? Sanki aşağıya uzanmış, en karanlık gizli arzularımı görmüş ve sonra onları utanmadan dile getirmiş gibi beni ateşliyorlar.

Sertliğini üzerimde hissedebiliyorum, boyu o kadar kalın ve dolgun ki nasıl sığacağını bilmiyorum ama kendimi ona teslim ediyorum. Zaten zevkimle verdim, şimdi de bedenimle veriyorum.

Ona güveniyorum.

Hafifçe bastırıldığında nefesimi tutarak titriyorum ve beni tekrar öpüyor. "Rahatla bebeğim, iyi hissedeceksin, tıpkı parmaklarım gibi... Çok dolu olacaksın. Etrafımda çok sıkı olacaksın." Kirli sözleri nefesimi kesiyor, bu yüzden içimde daha fazla kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum, beni bombardıman eden tüm hislerle o yanan kürelere bakamıyorum, ama çenemi çimdikliyor. "Gözlerini aç, unuttun mu?" diye homurdanıyor.

Titreyerek açılıyor ve onunla çarpışıyor ve tek bir yumuşak hamleyle içimi dolduruyor, yolun geri kalanında kayıyor. Çığlığım boğazımda düğümlenirken o sakinleşiyor ve etrafımda gerilmeme izin veriyor. Haklı, kendimi çok dolu hissediyorum, son sınırına kadar gerilmiş. Çok kirli ve yabancı ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Bacaklarım kasılıyor ve hareketsiz kalmasına dayanamayarak onu hareket etmeye zorluyorum. "Slate, lütfen," diye fısıldıyorum.

İnliyor ve çekiliyor, ben de elimde olmadan inliyorum. Onun geri itme hissi neredeyse gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor. Bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Saraydaki insanların sürekli sevişmesine şaşmamalı. Eğer böyle hissettiriyorsa, lanet olsun, çok şey kaçırmışım. Küfür kafamın içinde kayıyor ve zihinsel olarak bile beni şok ediyor. Bu adamın etrafında sadece birkaç gün geçirdim ve nasıl bir hanımefendi olunacağına yıllarca aldığım eğitimi yerle bir ediyor.

Altında ne kalacak?

Asıl şifacının ötesinde kim olduğumu bile bilmiyorum, ama onunla birlikte öğrenmek istiyorum.

Ellerimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirdikten sonra başımın üzerine çekip birleşen parmaklarımızı yere bastırıyor. O parlayan

Hareket etmeye başladığında gözleri benimkilere kilitli kalıyor, yumuşak, tatlı itişlerle geri itmeden önce yavaşça çekiliyor, ama onları karşılamak için kalçalarımı kaldırmaya başladığımda, dudaklarımda onun adı, hareketleri daha karanlık hale geliyor.

Daha

sert.

Wilder.

Onun gibi.

Theo'nun tüm dokunuşlarının yerini zevkten başka bir şey almayana kadar kaybolup gitmesini sağlıyor. O adam bana dokunduğunda iğrenme ve korku hissettim, ama şimdi tek hissettiğim zevk ve bu kurda, bu adama karşı duyduğum ezici yakınlık.

İki varlığın olabileceği kadar yakınız ve tanrıçanın ezici sevgisiyle dolu tatlı bir rüzgâr üzerimizden geçiyor. Bu birleşmeyi kutsuyor ve bu son engeli de yıkıyor. Kendimi tamamen onun bedenine ve kullandığı zevk büyüüne bırakıyorum.

İçime girip çıkarken ismimi mırıldanıyor, su bacaklarımıza vuruyor ve beni yakınlaştırıyor. Büyüm bedenimden patlayıp ona çarpıyor ve neredeyse beni kör edecek bir kıvılcım yağmuruyla onunkine karışıyor.

Başını benimkine bastırıyor ve o parlayan gözler, birleşen güçlerimizin girdabında benim çapam gibi davranıyor. Bedenlerimiz bir, onun zevki benimki.

Zihni benimkine sürtünüyor, sanki uzansam aradaki mesafeyi kapatabilirmişim gibi, ama bir şey beni durduruyor, görünmez bir bariyer. Yine de bunu düşünecek zamanım yok çünkü parmaklarının ve dilinin getirdiği aynı baskı içimde de oluşuyor.

Ve içime doğru son bir hamleyle beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyor. Ben ağzının içinde çığlık atıyorum, o da kendi çığlığını atıyor, ben onun etrafında kenetlenirken sıcaklığı içimi dolduruyor. Gözlerim kapanıyor. Bu çok fazla. Göremiyorum ve atan kalplerimizin sesinden başka bir şey duyamıyorum.

Dalga nihayet kırıldığında ve tekrar nefes alabildiğimde, ağzım kuru, bedenim gevşek ve işe yaramaz bir halde gözlerimi açıyorum ve onun gözlerinin mutluluktan kapalı olduğunu görüyorum. Yüzü gevşek ve rahat, ilk kez böyle görüyorum ve dudakları hala ayrık. Omuzları titriyor, kalbi çarpıyor.

O muhteşem.

Gözleri titreyerek açıldığında dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve beni usulca öpüyor. "Alejandra, sen hayatıma giren en beklenmedik şeysin. Sanki bir ömür boyu bu anı, ormanda bana gelmeni beklemişim gibi hissediyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyorum, sanki her şey bir tutku ve sihir patlamasıyla tanışmamıza ve bir araya gelmemize yol açmış gibi. "Ben de öyle," diye fısıldıyorum. "Hayatım boyunca bana asla fazla konuşmamam, kıpırdamadan oturmam ve içine doğduğum rolü oynamam öğretildi, ama asla uymadım. Sanki o deliğe sığmak için yanlış bir şekle sahipmişim gibi... ve sonra seni buldum. Doğru hissettiriyor." Mantıklı olduğumu umarak gözlerine bakıyorum. "Burada bile, bizi öldürmek isteyen canavarlarla çevrili bir yere aitmişim gibi geliyor."

Daha geniş, daha parlak gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor, bana katıldığını sözsüz olarak söylüyor. Aynı şeyleri hissettiğini.

Başını kaldırdığında, yavaşça yapışmış bedenimden kayıyor ve beni inletiyor. Sesi bir öpücükle daha kesiyor ve sonra beni kollarına alıp ayağa kalkıyor. Saldırı altında olsak bile hareket edemezdik, bu yüzden o suya geri dönerken kollarına kıvrılıyorum.

Yavaşça çömeliyor ve ben derenin serinliğinden ürperiyorum, ama ıslak ellerini bacaklarımda, kollarımda ve göğsümde nazikçe gezdirirken ve sonra bacaklarımdan arasından ağrıyan merkezime daldırıp beni ve birleşmemizin kanıtlarını temizlerken vücudu yanıma ısıtıyor.

Ağrım olmasına rağmen, uzun ve yetenekli parmakları nefesimi kesiyor. Kıkırdıyor ve omzumu öpüyor. "Sonra, bebeğim. Şimdi dinlenmen gerek, yorgunluğunu hissedebiliyorum. Uyu güzelim. Sana göz kulak olacağım." Bizi temizlemeyi bitirip dereden ayrılp çalışma odasına dönerken başımı sallıyorum ve ona daha da sokuluyorum.

Oraya vardığımda, beni tekrar kucağına çekmeden önce birkaç kürkle kuruluyor, bacakları bükülmüş bacaklarıma oturuyor ve aleti kıcıma bastırıyor. Giyinmeliyim, bu çok görgüsüzce ama enerji bulamıyorum. Bunun yerine, beni saran ve bir tanesini başımın altına yastık olarak koyduğu kollarına daha sıkı sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Tatmin olmuş, yorgun ve mutlu.

Kayrak

Uykusunu izliyorum, güzelliğinden gözümü alamıyorum. O benim, bunu hissettim, o da hissetti. Birbirimize bağlıyız, çiftleştik. Sonsuza dek beraberiz. O nereye giderse, ben de peşinden gideceğim. Kurt tanrıyı serbest bıraktı ve sonra onu evcilleştirdi.

Eninde sonunda bu inden ayrılmak zorunda kalacağımızı biliyorum. Ben bir kurtken bu bir gereklilikti ama artık ikimiz de insan olduğumuza göre -yani insan formunda- onun daha fazlasına ihtiyacı var. Zenginliği, şatoları, güzel elbiseleri ve isteyebileceği her şeyi hak ediyor. Fae'lerden geldiği için bunlara alışkın olmalı, ama şimdi onu izlerken, burada, çıplak ve kollarımda, toprakta uyumaktan en az orada olduğu kadar rahat olabileceğini düşünüyorum.

Benim kendi hanımım.

Yorgunluğun beni çektiğini hissediyorum, ama bu anı sonsuza dek hatırlamak isteyerek onunla savaşıyorum. Onca yıl tek başıma, onca yıl dolaşarak, bekleyerek... bunun için, onun için ve şimdi o burada, kollarımda. Birbirimize uyumumuz mükemmeldi, vücutlarımız iki yapboz parçasının nihayet yerine oturması gibiydi. Şu anda bile sikim sertleşmiş, eşimin içine gömülmek için can atarken, dilimi amına sokarak onu uyandırmamak için kendimi zor tutuyorum. Vücudunu dinlendirmeye ihtiyacı var, bu yüzden dürtülerimi saklıyorum.

Şimdilik.

Sonra mı? Bütün bahisler kapandı.

Ne de olsa o benim eşim, tamamen benim ve ona bunu tekrar tekrar göstereceğim, ta ki zevkini herkesin duyacağı kadar yüksek sesle haykırana kadar. O zaman benden korkacaklar çünkü sonunda uğruna yaşayacak bir şeyim olduğunu bilecekler.

ALEJANDRA

I Kendimi kaybediyorum... ya da belki de gerçekte olduğum kişiye dönüşüyorum. Her geçen saat bunu hissediyorum. Beni bir hanımefendi yapan tüm kurallar, kısıtlamalar ve kuralları, altında ne olduğundan emin olamayana kadar kaybolup gidiyor. Gerçi bunların hiçbiri burada, ormanda kurdumla birlikte önemli değil.

Görgü kuralları, protokol ve söylediğim ve yaptığım her şeyi izlemek artık yok. Slate'in umurunda değil, beni ne ve kim istersem o olmaya teşvik ediyor.

Ama ben onun kim olduğunu bilmiyorum. Başkalarının standartlarına ve benden beklentilerine o kadar uzun süre uydum ki gerçekte kim olduğumu bilmiyorum. Nelerden hoşlanıyorum? Nelerden nefret ederim? Açık sözlü müyüm? Gürültülü müyüm? Cesur muyum? Emin değilim, ama içimden bir ses bunu öğrenmek için evrendeki tüm zamana sahip olduğumu söylüyor, tabii ki Slate ile birlikte.

Şu anda uyuyor. Hırıltılı horlamasının yumuşak titreşimlerini hissediyorum. Vücudu benimkinin etrafında sıkıca kıvrılmış, sanki uykudayken bile ondan kaçmaya çalışacağını düşünüyor. Nasıl ki? Bana gerçek zevkin ne olduğunu gösterdikten sonra mı? Bir anlığına yalnız olmadığımı gösterdikten sonra?

Kendime engel olamayarak dönüyorum ve hafif tüylü göğsünü okşayarak onu izliyorum. Gerçekten çok güzel ve tam bir erkek, kasları ve parıltısı

Derisi. Özür dilemeyecek kadar Slate ve kendimi o gözleri, bana bakışını, konuşma şeklini... bana dokunuşunu arzularken buluyorum. Yutkunuyorum, kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalana kadar amım sıkılıyor. Burun delikleri açılıyor ve yanaklarım kızarıyor. Uyarılmamın kokusunu alamaz... alabilir mi?

Bir an uyuyor, sonra gözlerini açıyor ve vahşi bir yoğunlukla bana kilitleniyor. Açlığı bakışlarından belli oluyor, dişleri hafifçe aşağı sarkıyor. Hâlâ insandan çok canavar gibi ve ham gücü, canavar gibi görünüşü ve tepkileri içimi ürpertiyor.

O kadınsı, güzel Fae erkeklerinden hiç hoşlanmadığımı biliyordum ama pençeleri, dişleri ve dudaklarında edepsiz kelimeler olan hırıltılı bir adamdan bu kadar etkileneceğimi hiç . Konuşma ve davranışlarındaki kararlı ve dürüstlük ferahlatıcı. İsteddiğini alıyor, istediğini söylüyor... ve şu anda bu benim.

Canavarım beni dikkatle izliyor, sanki en ufak bir hareket yaparsam üzerime atlayacak ve beni yiyip bitirecekmiş gibi. Sadece öyle olmasını umabilirim. Kendime engel olamayarak dudaklarımı yalıyorum ve o da uzun ve yavaş göz kırpmıyor, ağzı bir hırıltıyla açılıyor. Bu benim masumiyetimi alan yavaş, sevgi dolu Slate değil, bu onun kurdu. Ve oynamak istiyor.

"Slate-" diye başlıyorum ama sesim onu kızdırıyor.

Bir kükremeyle harekete geçti. Beni toprağa iterken nefesim kesiliyor, kalçaları bana sürtünüyor, boynumun kıvrımına sokulurken sert aletini kalçalarımın birleştiği yere sürtüyor. Boğazımın sütununu yalamaya ve ısırmaya başladığında göz kırpmıyorum ve diğer tarafa bakıyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekiliyor ve dişlerini boynuma geçiriyor. Acıyla çığlık atıyorum, altında kıvranıyorum ama acı yerini ılık bir yanma hissine bırakıyor, içimden akıp giden, karnıma ve amıma yerleşen hoş bir sıcaklık. Kendimi onun kadar vahşi hissedinceye, omuzlarını tırmalayınca, onu itiyor muyum yoksa yaklaştırıyor muyum emin olamayınca kadar beni ateşliyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor.

Aleti ıslak kıvrımlarım boyunca sürükleniyor, klitorisime çarpıyor, ta ki bir çığlıkla acı ve zevk birbirine karışıp bedenim gevşeyene kadar. Kendime geldiğimde, mırıldanıyor ve boynum boyunca neredeyse sevgiyle öpüyor, sert horozu hala bana karşı bastırılıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve terliyorum, ama o ihtiyaç hala içimde, amım ağrıyor, onsuz kendimi boş hissediyorum. Hızlı iyileşiyorum, bunu biliyorum ve şu anda tek düşünebildiğim onu tekrar içime almak, o yok ediciliği hissetmek

Bedenlerimizin birleşmesi dışında her şey yok olana kadar ihtiyaç ve zevk.

Aleti içimde.

Bu kelimeyi ve onun deyimiyle amcığı sevdiğimi fark ettim. Bunlar kaba kelimeler, düşünürken bile hissettiğim yaramazlık duygusu beni ürpertiyor. Belki de herkesin sandığı kadar iyi bir kız değilimdir. "Slate, lütfen," diye fısıldıyorum.

Bana karşı homurdanıyor, sarsılıyor ve sikinin başı neredeyse içime girerek beni inletiyor. "Lütfen kurdum, sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

Bir hırıltıyla üzerime doğru yükseliyor, siyah saçları yüzüne dökülürken parlak gümüş gözleri mürekkep gibi saçlarının arasından ay gibi parlıyor. Dudakları sürekli bir hırıltıyla ayrılıyor, dişleri parlıyor ve vücudu titriyor. Pençe uçlu elleri kalçalarımı kavıyor, nefes nefese kalmama neden oluyor ama sonra aniden ters çevrildiğimde inliyorum.

Kıçım havada sürükleniyor, yüzüm altımdaki kürklere doğru itiliyor ve kalçalarım pençeli parmaklarıyla yırtılıp açılıyor, keskin kenarları beni çığlık attırıyor. Açıktaım, gözlerinin merkezime kilitlendiğini hissederken hava ıslaklığının üzerinden akıyor. Kaba ve kirli ve kendimi geri itmekten alıkoyamıyorum, onun dokunuşunu arıyorum.

Muhtemelen kelimelerimle asla isteyemeyeceğim şeyleri bedenimle istiyorum.

Yüksek sesle burnunu çekiyor. "İhtiyacım var," diye hırılıyor. "Benim."

"Evet, evet, lütfen," diye yalvarıyorum, bu ağrıyan boşluğu dolduracaksa her şeyi kabul etmeye hazırım.

Pençesini içime gömmeden önce klitorisimin üzerinde gezdirerek merkezime doğru sıyrıyor. Geri iterken haykırıyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var, yeterli değil. Birden parmak serbest kalıyor, kıçımın yanaklarını kavıyor ve acının sınırında sıkıp bırakarak içeri giriyor. Bu noktada neredeyse damlıyorum ve kendimi ve arzumu dizginlemeye çalışırken yanaklarım utanç içinde ısınıyor.

Ama bana izin vermiyor. Kendimi kapattığımı hissediyor ve elleri art arda yanaklarıma iniyor, acı tokatlar yüksek sesle geliyor. Ani acıyla sarsılıyorum ve haykırıyorum, ama sonra elleri geri dönüyor, acıyı ovuşturuyor ve farklı bir nedenden dolayı inlememe neden oluyor. Yanık içime yerleşiyor ve onun sikini ararken kendimi geri itiyorum.

"Benim," diye hırılıyor ve ben başımı sallıyorum. "Senin, senin, lütfen, Tanrım."

Artık ondan bir tanrı olarak mı yoksa taptığım tanrılar olarak mı bahsettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Slate'in bu alevleri ortadan kaldırabileceği, onları evcilleştirebileceği ve beni yeniden bütün hissettirebileceği. Elleri yanaklarımı kavıyor ve ayırıyor, parmağı yukarı kayıyor ve diğer deliğimi dürtüyor. Hırlayıp beni keşifleri için geri çekmeden önce öne doğru sarsılıyorum.

Ellerini iterek dikkatini dağıtıyorum ve aniden siki girişime geliyor. İçime girmesi için hazırlanarak nefes alıyorum ama Slate bunu yapmıyor. Bir hırıltıyla içime giriyor, ben acı ve zevk içinde kıvranıp haykırana kadar sert uzunluğunu kaygan, sıkı kanalımdan geçiriyor. Hareketsiz kaldığında sakinleşiyorum, çok dolu hissediyorum, çok dolu - hareket etmesi gerekiyor.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

Bana ilk seferimde yaptığı gibi nazik, sevgi dolu itişlerle değil, hayır, bana vücudumun ne kadarını kaldırabileceğini gösteriyor. Beni sınıra doğru itiyor, elleri beni sabit tutarken hırlıyor ve hızlı, sert, vahşi itişlerle içime giriyor, ben onu karşılamak için geri iterken inliyorum.

Vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı ses o kadar şehvetli ve yanlış ki, bu sadece arzumu daha da güçlendiriyor. Çok geçmeden bir ritim buluyoruz, sert siki beni tekrar tekrar sokuyor ve beni o sınıra doğru yaklaştırıyor.

Her sert itiş zaten ağrıyan kaslarıma neredeyse ağrıyana kadar çarpıyor, ama bu iyi bir ağrı ve sadece deneyimi artırıyor. Çok fazla duygu, çok fazla his. Neredeyse çok fazla. Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum ve şu anda insandan çok kurt olmasına ve bir hayvan gibi içime girmesine rağmen, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu çiğ, kirli, hayvani tarafı seviyorum. O daha az nazik. Pençeleri derimi , kanımın kokusunu alana kadar yüzeyi kırıyor. Koku onu daha da vahşileştiriyor gibi görünüyor çünkü hırlıyor ve beni vahşi bir şekilde sırtına çarpıyor. İtişlerinin gücüyle öne doğru itilirken tutunmak için ellerimi kürkün içine sokuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi içimde akan zevke bırakıyorum.

"Benim!" diye kükrüyor ve sonra bunu söylüyor. Bu beni haykırmaya ve onun etrafında kenetlenmeye itti. Hırlıyor ve üzerime eğiliyor, sert, boyun eğmez bedeniyle bedenimi örtüyor.

Aleti amıma girerken dişleri boynumu deliyor. Beni oraya sabitliyor, beni alırken tek yapabildiğim inlemek ve inlemek olana kadar beni o dişlerle sabit tutuyor.

"Dostum, benim!" diye homurdanıyor ve sonra bir kükremeyle sikiinin içimde sarsıldığını hissediyorum, kendi haykırırken beni tohumuyla dolduruyor, aşağı doğru kenetleniyorum

ve onu vücudumda kilitli tutuyorum.

Nefes nefese öne doğru yığılıyorum ve beni yanıma çekerek kendine yaklaşıyor. Hâlâ içimde gömülü, ağrıyan boynumu yalıyor. Etrafımda neredeyse mırıldanırken kıkırdamadan edemiyorum.

Kendimi çok kullanılmış bir kadın gibi hissediyorum. Kalçalarım ağrıyor, kıkırım ve amım da. Boynum ısırıklarından, kalçalarım parmaklarından ağrıyor. İnanılmaz bir şey ve gülümseyerek uykuya geri dönüyorum.

Sonraki birkaç gün boyunca sadece yemek yiyor ve uyuyoruz, uykumuz onun ve benim gezinen ellerimiz tarafından bölünüyor. Sevişmemiz erotik ve durdurulamaz ve her seferinde şehvetim onun için artıyor, ta ki kurdum için sürekli bir ihtiyaç yumağı haline gelene kadar.

Ondan başka her şeyi unutuyorum. Ama bizi.

TEKRAR DOKUNUYORUZ, bu sefer sadece eğlence için. Yemek yerken eli kalçamda ve sırtımda geziniyor, yaptığımız onca şeyden sonra bile yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Bana sanki var olmuş en güzel yaratılmışım gibi bakıyor. Bana sürekli dokunuyor, sanki buna inanamıyormuş ya da sadece kendini rahatlatmak istiyormuş gibi. Kendimi her zaman onun dokunuşuna doğru eğilirken, onu ararken buluyorum.

Ben de daha cesur oldum, sormadan ona dokundum, saçlarını okşadım ve göğsüne kıvrıldım. Birine fiziksel olarak yakın olmak benim için yeni bir şey ve sadece zevk için değil, rahatlık için... mutluluk için. Bundan hoşlandığımı fark ediyorum.

"Artık çiftleştüğimize göre..."

Seçtiği kelimeler karşısında kaşlarımı çatıyorum ve içtiğim kaseyi yere bırakıyorum. "Çiftleşmek mi?" Tekrarlıyorum, otomatik olarak daha dik oturuyor ve çenemi kaldırıyorum- eski alışkanlıklar. Sırtarak fark ediyor ve eğilip beni nazıkçe öpüyor, tekrar erimemi sağlıyor.

"Evet sevgilim, çiftleştik. Eşler böyle yapar." O gülüyor ama benim kaşlarım daha da çatılıyor.

"Eş mi? Siz buna... cinsel partner mi diyorsunuz?" Soruyu sorarken tökezliyorum. Ellerinin üzerine yaslanmış, karanlık ve aç gözlerle beni izliyor.

Gözlerimi tekrar açtım ama araştırmamdan uzaklaşmayacağım. 'Eşler' teriminin böyle bir kesinliği var. "Slate," diye ısrar ediyorum.

İç çekiyor. "Eşler, ışıltılı olan, ömür boyu eşleşmek gibi mi? Kurtların sonsuza dek kendilerinin olacak kişiyi bulduklarında yaptıkları gibi mi?" Bana sırtıyor. "İstersen sana gösterebilirim... Seninle ne kadar çiftleşmeyi planladığımı gösterebilirim."

Ama kaba şakası düz düşüyor. "Sonsuza dek kaderinde mi?" Nefes nefese kaldım ve geri çekilerek hızla ayağa kalktım. "Beni sonsuza dek seçmediğim bir şeye hapsedecek bir evlilikten ve işten daha yeni kurtuldum! Şimdi bana çiftleştiğimizi mi söylüyorsun? Benim rızam bile olmadan, beni geleceğimle ilgili hiçbir seçeneğim ya da söz hakkım olmayan başka bir karara mı kilitledin?" Panik içime işliyor, ta ki hızlı hızlı nefes almaya başlayana ve etrafımızdaki in sanki üzerimize kapanıyormuş gibi hissedene kadar.

Tüm o dokunuşlar, öpücükler ve birlikte geçirdiğimiz anılar ekşi ve acı bir hal alıyor. O da tıpkı diğerleri gibi benim adıma karar vermeye, geleceğimi belirlemeye çalışıyor.

Ayağa kalkıyor, kaşlarını çatıyor, ellerini beni sakinleştirmek istercesine uzatıyor ama ben dokunuşundan geri çekiliyorum. "Sevgilim, bildiğini sanıyordum!" Gözleri kocaman, köpek yavrusu gibi, ben öyle tarif ediyorum, o parlayan derinliklerde kafa karışıklığı dönüyor. "Hissettiğini sanıyordum, aramızdaki bağı, eş olma çağrısını."

"Belli ki yapmamışım!" Neredeyse çığlık atacaktım, kalbim küt küt atıyordu. "Seninle birlikte olmanın, vücuduma girmene izin vermenin benim seçimim olduğunu sanıyordum ama sonsuza dek sürmesini düşünmüyordum! Kayrak, Tanrım, sadece yaşadığımı hissetmek, olanları unutmak, bir erkek için maldan başka bir şey olmadığının tekrar söylenmemesini istedim!" Bağırdım ve temiz havayı umutsuzca içime çekerek çalışma odasından dışarı fırladım.

Peşimden geldiğini hissediyorum. "Alejandra!" diye bağırıyor.

"Hayır, hayır, biraz zamana, biraz boşluğa ihtiyacım var. Lütfen, lütfen beni yalnız bırakın," diye yalvarıyorum, onu görmek için dönüyorum. İrkiliyor ve geri çekiliyor ama başını sallıyor.

Dereye koşuyorum, kıyıya oturuyorum ve kendi içime kıvrılıyorum, ayak parmaklarım suya değiyor. Ormana girecek kadar aptal değilim, ama daha fazla saldırmadan önce incinmişliğimi ve öfkemi çözmek için ondan uzakta zamana ihtiyacım var.

Olan biten her şeyi gözden geçirirken, her konuşmayı ve dokunuşu tekrar ederken bile suyun serin kucağı beni biraz rahatlatıyor. Beni nehirden çıkarıp kurtardığından beri fırtına gibi geçti. Sanki bu adamı yıllardır tanıyormuşum gibi geliyor.

herkes ve her şey, aynı zamanda sanki sonsuza dek buradaymışız gibi hissettiriyor. İşaretleri görmek istemediğim için görmezden gelmiş olabilir miyim?

Bundan bahsetmiş, bana anlatmış ve ben de bunu bir kenara atmış olabilir miydim? Duygularını benden hiç saklamadı, bir kurt olarak bile iletişim kurmayı başardı... Geçmişimden o kadar korkmuştum ki geleceğime bakmayı bırakmış mıydım?

Bilmiyorum. Bu tam bir karmaşa. Slate'i seviyorum, Slate'i çok seviyorum. Bana yaşadığımı hissettiriyor ve ilk kez kendim gibi hissediyorum. Kendimi güvende ve şefkatli hissediyorum ve vücuduma hem beni hem de sihrimi aydınlatan şeyler yapıyor. Onunla tamamen özgürüm, ama bu düşünmeden bir çiftleşmeye girmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor.

Ancak mantığa güvenmek doğru bir yol mudur? Böyle bir şey mantığa dayandırılmaz. Hayatım boyunca bana yol göstermesi için Tanrıçamız Yüce Ana'ya güvendim. İhtiyaç ve zorluk zamanlarında bilgelik için ona baktım ve o da beni buraya, ona getirdi. Bu onun planı olabilir mi? Eğer öyleyse, böyle bir şey için ona açıkça yalvarmışken ben kimim ki bunu inkâr edeyim?

Suya bakarken düşüncelerim ve duygularım birbirine karışıyor, umutsuzca onları her seferinde bir katman soymaya çalışıyorum. Oturup bakarken zaman geçiyor, kendi kafamın içinde kayboluyorum.

Ama bir soru değişmez: Onun eşi olmak istiyor muyum?

KAYRAK

I Onu ağaçlardan izliyorum, beni kolayca fark edememesi için yerden yüksek bir dalın üzerine çömeliyorum. Alan istiyor ve alabilir de ama onu burada saldırıya uğraması için yalnız bırakmayacağım. O güçlü ve güçleri var ama aynı zamanda bir şifacı, savaşçı değil. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Şu anda bana kızgın olsa bile.

Buna hakkı var. Aramızdaki bağı hissedemediğini bilmiyordum. Ama bunu daha açık ifade etmeliydim, bunu sağlamlaştırmadan önce konuşmalıydık. Suçluluk dolup taşıyorum, kurdum daha ona sahip olmadan onu kaybedebileceğimiz düşüncesiyle zihnimde acı içinde uluyor.

Tüm hayatımız önümüzde uzanıyor, ancak şu anda her şey değişebilir, yollarımız ayrılabilir. Kırılabilirdim. Gitmesine izin verebilir miydim? Çiftleşme çağrısı çok güçlü. Denesem bile, ona çekilirdim ve kurdum onun iyi olduğunu bilene kadar asla sakinleşmezdi. O da benim gibi koruyucu, kıskanç ve sahiplenici.

Suya bakarken çok küçük, çok yalnız ve çok acı çekiyor gibi görünüyor. Onu kollarıma alıp sevgi yağmuruna tutmak ve asla yalnız olmadığını bilmesini sağlamak istiyorum ama şu anda bunun işe yarayacağını sanmıyorum. I

ormana gelmeden önce başına gelenlerin boyutunu fark etmemiştir. Ona yardım edebilmek için daha fazlasını sormam, anlamam gerektiğini biliyorum ama şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı var.

Böylece ikimiz de sessizce oturduk, düşüncelerimizde kaybolduk. Benimki suçluluk duygusu ve acı içinde, onsuz bir hayatı hayal ederek. Ondan ise karmakarışık düşünceler ve duygular alıyorum. Ona da bu mahremiyeti vermek için aklından uzak durmaya çalışıyorum. Haklı, seçmeyi hak ediyor... ama beni seçmezse, bununla yaşayabilir miyim?

Ya geri dönmeyi seçerse? Hayır, ülkesinden ve insanlarından bahsetme şekline bakılırsa, döneceğini sanmıyorum, ona yaptıklarından bahsetmiyorum bile, ama dışarıda gidebileceği koca bir dünya var. Sonsuza kadar burada kalamayız. Gidebilir, seyahat edebilir, keşfedebilir, yeni insanlar bulabilir, arkadaşlar edinebilir, bir hayat kurabilir... tüm bunları bensiz yapabilir.

Eğer gerçekten istediği buysa, ben kim oluyorum da ona engel oluyorum? Benim gibi kapana kısılmış hissetmesini asla istemem. Bunun zihninizi nasıl çürüttüğünü ve biçimlendirdiğini, içinizi nefretle doldurduğunu ve sizi zalimleştirdiğini biliyorum. Benim tatlı ısıltılı kızımda buna katlanamam.

Gün yavaşça geçiyor ve ona böğürtlen ve su bırakmak için aşağı iniyorum, ama ben tüneğime geri dönerken onlara dokunmuyor. Kurdum acı içinde sızlanıyor, onu rahatlatmak, ona dokunmasını ve bizi terk etmeyeceğine dair güvence vermesini istiyor.

Güneş kararmaya başlayana kadar orada oturuyoruz, üstümüzdeki gökyüzüne turuncu ve pembe renkler saçarak onun güzelliğini aydınlatıyor. Güneş olmasa bile parlıyor. Masumiyet, nezaket ve sevgiyle parlıyor. O bir şifa yarattığı, böylesine büyük yeteneklere sahip, ama yıllarca karşılaştıklarımın farklı olarak, benden farklı olarak, karanlık ona dokunmuyor. Bizim gibi ruhunu lekelemesine izin vermiyor. O saf güç ve büyü, en iyi haliyle saflık.

Bu yüzden her şeyi çok güçlü hissediyor ve şu anda bunun benim yüzümden olduğunu bilmek kalbimi kırıyor ama güneş ışığı solmaya başladığında başını kaldırıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve omurgasını düzeltiyor.

Kararını verdi.

Ağaçtan atlıyorum, o ayağa kalkıp dönerek beni ararken ormanın gölgelerinde oyalanıyorum. Sadece iki kayıp ruh, aydınlık ve karanlığın iki parçası.

Biri olmak
kaderinde var. Eğer
bunu kabul ederse.

ALEJANDRA

ONA BAKIYORUM. Ne söylemek istediğimi bildiğimi sanıyordum ama kara kurdumu izlerken bilmediğimi fark ettim. Dilimi tuttu, zayıf ama güçlü. Gözlerinde kalbiyle bana bakıyor, diğerlerinin yaptığı gibi onu incitmemi bekliyor. O darbeyi bekliyor, kalbini kırmamı bekliyor.

Her zaman yaptığım gibi.

Birbirimize çok benziyoruz ama farklıyız. İkimiz de pek çok kez incinmiş, önemsiz görülmeye ve başkalarının kullanabileceği bir piyondan başka bir şey değilmişiz gibi davranılmaya alışmışız. Yine de burada mutluluk şansıyla duruyoruz. Bunu gerçekten bir kenara atabilir miyim?

Ona söylediğim o korkunç şeyleri düşündüm ve irkildim. Panikledim ve zalimce davrandım. Bunu bilerek ya da kötü niyetle yapmadığımı biliyorum. Bunu yaptı çünkü bir şeyler hissetti, benim göremeyecek kadar kör olduğum bir şeyi biliyordu. Bunu yaptı çünkü beni önemsiyor ve beni istiyordu. Geleceğimi kontrol etmek için değil, onun bir parçası olmak için.

Onu diğerleri gibi olmakla suçladım ama hiçbir şey bundan daha olamazdı, bunu biliyorum. Bunun böyle olmasından hoşlanmasam da, bunu kabul etmek zorundayım. Bu seçimi ben yaptım ve evet, içten içe bunun bir kaçamaktan daha fazlası olduğunu biliyordum, bunun özel olduğunu biliyordum.

O gölgelerden kurtulurken ben gölgelere doğru yaklaşıyorum, ortada buluşuyoruz. Karanlık ve aydınlık çarpışıyor, aramızda bir parlaklık ihtişamı yaratıyor, çünkü karanlık aydınlıkla buluştuğunda muhteşem bir şeye dönüşüyor; grinin, siyahın ve beyazın milyonlarca tonu birbirine karışıyor. Hepsi çok farklıdır, ancak inanılmaz bir şey yaratmak için birbirlerini kolayca tamamlarlar.

Tıpkı bizim yapabileceğimiz gibi.

Ama konuşmama izin vermiyor. "Seçimini elinden almak istemedim, bu yapmak istediğim son şey," diye başlıyor gözlerinde yaşlarla. "Kilit altında tutulup köle yapıldığımda bana da aynısı yapılmıştı... Bunu yapmak istememiştin sevgilim, bana inanmalısın. Çok özür dilerim. Çiftleşme kapıldım ama bu bir mazeret değil... Bir eşim olacağını hiç düşünmemiştim. Sonra seninle tanıştım ve hemen benim olduğunu anladım. Vücuduma ve kalbime düşen bir şimşek gibi hissettim. Senin de benim gibi hissedip hissetmediğini düşünmedim bile.

ki bu benim için bencilce ve aptalcaydı. Söz veriyorum, seni incitmek ya da kontrol etmek istemiyorum, ben sadece... Ben sadece seni istedim. Bu benim hatamdı ve bunu telafi edemem. Korkunç hissediyorum. Seni istediğin gibi şehre götürmeme izin ver, kendi geleceğine karar verebilirsin, kendi yoluna gidebilirsin. Seni kendi haline bırakacağım, söz veriyorum."

Acıtıyor, çünkü benim de istediğim bu değil. Ben ne istiyorum? Bilmiyorum ama Slate beni incitmekten korkarak çekip gitmeden önce bunu bir an önce çözmem gerekiyor. Onu kaybederim.

Buna dayanamazdım.

Duygularım o kadar karışık ki sessiz kalıyorum. Geri adım atıyor ve aradaki boşluk gözlerimden yaşlar süzülürken haykırmama ve bir adım öne çıkmama neden oluyor. "Ben de bunu istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun, sevgilim? Söyle bana, ne istediğini söyle, ben de yapayım. Seni mutlu ettiği sürece her şeyi yaparım."

"Neden?" Bilmek istediğim için soruyorum.

"Bu kader ya da yazgıdan daha fazlası," diye mırıldanıyor, tekrar yaklaşıyor ve bedenini bedenime bastırıyor. "Ben seni seçtim, kurdum seni seçti ve sonra sen bizi kurtardın... Bu yüzden gitmene izin vermek anlamına gelse bile, bunu yapacağım. Tek umursadığım senin mutluluğun. Söyle bana Alejandra, ne istiyorsun?" diye soruyor başını aşağı eğerek. Aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalana kadar kendiminkini kaldırıyorum. Bu mesafeyi kapatmak, aramızdaki her şeyin basit olduğu günlere geri dönmek istiyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Bunu yapmadan önce bilmem gerekiyor çünkü bir kez seçim yaptıktan sonra geri dönüşü yok. Bunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ama gitmeme izin vermeye bu kadar istekli olması, bunun kaderden daha fazlası olduğunu söylemesi, seçimimi sağlamlaştıran şey.

Cesaretimi toplayıp ayağa kalkıyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, jestle karşılık veriyorum ama daha fazlasına ihtiyacı var, beni öpmediğinde bunu hissediyorum. Dudaklarımı onunkilere değdirerek ruhumda çınlayan kelimeleri söylüyorum. "Evet, ben senin eşim."

İnlemeden önce bir an hareketsiz kalıyor. Elleri kıcıma gidiyor ve aramızda yer kalmayana kadar beni daha da yaklaştırıyor, dudaklarımı kapatıp beni sertçe öperken sert vücudu yumuşak vücuduma baskı yapıyor. Rahatlama, suçluluk ve mutluluk tutkulu bir dokunuşun içinde bir araya geliyor.

Nefes almak için ayrıldığımızda, beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarılıyor.

"Gerçekten çekip gitmeme izin verir miydin?" Mırıldanıyorum.

"Denerdim. Bahsetmediğim şey ise hayatının geri kalanında seni takip edeceğim." Gülüyor, bu da beni güldürüyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, bana sarılmasına izin veriyorum, hızla atan kalbinin sesi beni başka hiçbir şeyin yatıştıramadığı kadar rahatlatıyor. Artık kararımı verdiğim için sakinim ve yumuşak, çiçek kokulu bir esinti etrafımızı sardığında doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Bazı şeyler bireyden daha büyüktür. Evrenin bir planı var, tanrıçanın bir planı var ve bu plan benim Slate ile birlikte olmamı da içeriyor. Yoluma çıkan mutluluğu reddetmeyeceğim - pek çok kişi bunu asla bulamazken gerçek, potansiyel bir aşkı. Birlikte yolumuzu ve kaderimizi bulurken her gün bunun sevincini yaşayacağım.

O akşam kürklere sarılmadan önce küçük bir yemek yiyoruz. Ama bu gece farklı. Geleceğimizin başlangıcı. Burası asla olacağımı düşündüğüm yer değildi, böyle bir hayatı hayal bile edemezdim, ama şimdi burada onunla birlikteyim, sanki başından beri bunu bekliyormuşum gibi doğru geliyor. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Sonuçta, ormanda tam da doğru zamanda bir kurt bulma şansım nedir ki? Çok şey ters gidebilirdi ama yıldızlar bizi buluşturmak için aynı hizaya geldi.

Kolları beni sarıyor ve ben onun sıcaklığının tadını çıkarırken dudakları şakağıma bastırıyor.

"Dost olduğumuza, seni geri getirebileceğime inanamıyorum." İç çekiyorum, kucağına sokuluyorum.

"Sihir tahmin edilemez, sevgilim. Bizi bir araya getirdi, her şeyi yapabilir," diyor gelişigüzel, ama içimde yankılanıyor, bir iz bırakıyor çünkü doğru. Sihrin neler yapabileceğini kim bilebilir?

Ve uzun zamandır ilk kez rüya görüyorum... Hayır, rüya değil, hatırlıyorum. Yıllar boyunca gördüğüm tüm kâbusları hatırlıyorum ve bir kez olsun bunların sadece kurgusal değil, gerçek de olabileceğini fark ediyorum. Rüyamda kan döküldüğünü, ölümü... çok fazla ölümü ve dünyayı görüyorum...

Dünya yanıyor ve karanlıkla yıkanıyor.

KAYRAK

Işanslı bir kurdum. Eşim sadece güzel değil, aynı zamanda düşünceli. Uyandığımda bize çoktan yemek hazırlamıştı ve yemek yedikten sonra nehirde rahatça yüzdük, onu çıplak kalmaya ikna ettim, bu da tabii ki Birbirimizden uzak duramadığımız için kıyıda sevişiyoruz.

Sonra, öğleden sonra ışığında uzanıyoruz ve hiç bu kadar mutlu, bu kadar memnun olmadığımı fark ediyorum. Kalbimde hala bir acı var, ailem ve geçmişim için bir sızı, ama güzel fae'mle geçen her gün bunun solmasını sağlıyor. O beni iyileştiriyor.

"Bana hayatından bahset," diyor yumuşak bir sesle, parmaklarını karnımda arzu ettiğim bir yumuşaklıkla gezdirerek.

"Sevgilim," diye başlıyorum ve o kararlı bir ifadeyle başını kaldırıyor. "Bu hiç hoş değil. Ölüm ve acıyla dolu uzun bir hayat yaşadım. Öyle şeyler yaptım ki ellerim asla temiz kalmayacak."

"Bu eller mi?" diye soruyor ve onları kaldırıyor. Onları öperken parlayan gözleri üzerimde kalıyor. "Her iki şekilde de, anlat bana, içeri girmeme izin ver, seni tanımama izin ver. Eğer eş olacaksak, birbirimiz hakkında herkesten daha çok şey bilmeliyiz, değil mi?"

"Kelime oyunlarıyla küçük kurnaz fae," diye takılıyorum, bacaklarımı onun etrafında kenetlerken ve iç çekerek arkama yaslanırken bile. "Ama doğru, sanırım en baştan başlamalıyım. Sana kardeşlerimden bahsettim ama hikayenin tamamını anlatmadım. Muhtemelen en kolayı oradan başlamak." Nefesimi içime çekiyorum ve hikâyeme dalıyorum. Ona kardeşlerimden ve Lilith'ten bahsettim, uzun zamandır söylemediğim için adını hatırlayamadım.

"Onu seviyordun, bunu hissedebiliyorum," diye gözlemliyor, ses tonunda kıskançlık yok.

"Evet, kız kardeşim gibiydi, onu severdin. Çok nazikti, bir insan olarak bile hepimizin en zekisiydi. Ailem onu öldürdüğünde, bizim de bir parçamızı öldürdüler. Bu bizi parçaladı, birlikte olmaya dayanamadık, hepimiz çok acı çekiyorduk. Bu yüzden ayrıldık. Uzun süre dünyanın dört bir yanında dolaştım, savaşların ve muharebelerin içine çekildim, kan dökme vaadinin ve getirdiği unutulmanın cazibesine kapıldım. Bu daha önceydi..."

"Neyden önce?" diye merakla soruyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Yaklaşıyor, bedeniyle beni rahatlatıyor, benim küçük, tatlı, ısıltılı bedenim.

" önce," diye itiraf ediyorum. Kimseye söylemediğim bir şeydi bu, kurt olup saklanmaya başladığımdan beri bunu itiraf edebileceğim kimse de yoktu. "Süper askerler üretmeye çalışan çılgın bir melek tarafından kaçırıldım. Melekler ve insanlar üzerinde deneyler yapıyordu ve diğer türlerle de denemeye karar verdi. Ben ilklerinden biriydim. Beni bulması tamamen bir hataydı." Bir kez başladığımda duramıyorum ve o da beni dikkatle dinliyor. "O içeri girdiğinde bir bardaydım, tüm yalnızlığımı içerek atıyor, dünyayı seyrediyordum. Daha sonra tuvalete gidiyordum ki sarhoş bir halde ara sokağa daldım. Genç bir insanı duvara yapıştırmıştı ve bir cadı onun ruhunu çıkarıp parlayan bir muskanın içinde kara büyüyle karıştırıyordu."

"Ne?" diye haykırıyor ve ben de başımı sallayarak hem onu hem de beni rahatlatmak için onu okşuyorum.

Ben.

"Onları gördüm... İnsana ve cadıya beni yakalamalarını emretti. Ben Sarhoş ve zayıf, ukala, kazanabileceğimi düşündüm. Bana sinsice yaklaşanları görmedim bile. Aptalın tekiydim. Uyandığımda bir hücredeydim. Güçlü bebekler yapmam için insanlarla ve diğer doğaüstü canlılarla çiftleşmemi sağlamaya çalıştılar ama ben reddedince daha yaratıcı oldular. Kanımı aldılar, beni neredeyse vahşi yapan maddeler enjekte ettiler. Kurdumu kontrol edemiyordum ve bunun onu çiftleştireceğini düşündüler, bunun yerine kadınları öldürmesine neden oldu. Sanırım her zaman seni beklediğini biliyordu." Göğsümü öpüyor, ben de başını öpüyorum.

"Bunun işe yaramayacağını anladıklarında, beni kurduma kilitleyene kadar üzerimde deneyler yapmaya başladılar ve bunu geri çeviremediler. Birkaç yıl sonra kaçtım ve buraya saklanıp ölmek için geldim, dünyaya eskisi gibi dönemeyeceğimi biliyordum."

"Oh, Slate," diye fısıldıyor. "Üzgünüm, bu korkunç. Adama ne oldu?"

"Bilmiyorum. Yıllarca intikamı düşündüm, hayal ettim, yaşadım, öfkemi körükledim ama sonra bırakmaya başladım. İntikam sizi hiçbir yere götürmez. Sadece yaptığı şeyi durduramadığım için nefret ediyorum. Benim başıma geldiyse, başkalarının da başına gelmiş olmalı." İçimi çekerek onu kendime yaklaştırdım. "Ne istersen sorabilirsin dostum, ne zaman istersen. Birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmek için yıllarımız var."

"Bu doğru ve çok şey paylaştınız, bunun için teşekkür ederim. Acı verdiyse özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Peki ya sen sevgilim? Sonunda bana neden kaçtığını, tüm hikayeyi anlatmanın zamanı geldi," diyorum ona usulca ve erimeden önce sertleşiyor.

"Sanırım haklısın. Senin hikâyen gibi güzel değil ama seninki kadar da kötü değil." Başını yukarı kaldırdım.

"Travmayı ölçemezsin dostum. Acı acıdır ve her biri farklıdır. Ne küçük travma ne de büyük travma vardır, tamam mı? Bu sadece travma ve bunu gözlerinde görüyorum. Sana her ne olduysa, üzgünüm, orada olamadığım için çok üzgünüm, ama şimdi buradayım, dinlemek ve yapabilirsem yardım etmek için." Gözlerini kapatıyor, bir damla gözyaşı kaçıyor ve ben de başparmağımla onu uzaklaştırıyorum.

"Bu güçlere her zaman sahiptim ama çok güçlüler, herkesin bildiğinden daha güçlüler," diye fısıldıyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Onları sakladım, beni farklı kılıyorlar. Yıllarca içine doğduğum yerden, beklentilerden nefret ettim. Sadece insanlara yardım etmek istedim ve ettim de, ben ve en iyi arkadaşım prens. Sonra o bir kazada öldü. Vahşi büyü ormandan kaçtı ve biz orada yaşayanları iyileştirmek için ormanın yakınındayken onu kuruttu. Çok hızlıydı, o kadar hızlıydı ki ona yardım bile edemedim. Onun yanında dizlerimin üzerine çöküp ağladığımı hatırlıyorum. Muhafızlar geldi ama bana yardım etmediler. Onu iyileştirmem gerekiyordu, denedim, çok denedim, ama yardım edilemeyecek durumdaydı. Bana yardım eden tek insanlar orada bulunanlardı... fakirler. Elimi tuttular, gözlerini kapattılar ve onu benimle birlikte saraya taşıdılar. Kraliçe beni ve tüm o sakinleri suçladı ve yıllar geçtikçe hıncını bizden çıkardı. Kederi onu vahşi ve kötü bir şeye dönüştürdü."

Onu daha yakın tutuyorum, acısını hissediyorum.

"Ondan sonra iyi ve asil bir hanımefendi olmaya çalıştım ama yine de gidip ihtiyacı olanları iyileştirdim. Yıllardır görücü usulü bir evlilikle mücadele ediyordum ki sonunda bunun gerçekleşeceği söylendi. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm Slate, ama yanılmışım. O kötü bir adamdı, gerçekten kötü, güzel bir maskenin ardına saklanmıştı." Başını iki yana sallıyor. "Topraklarımızın büyüsunün beni tahtın varisi olarak seçtiği ve kraliçenin bu gerçekleşmeden önce öleceğimi bildirdiği gece, beni o kadar kötü incitti ki büyüm patladı."

Bana büyük bir acıyla bakıyor, eğitimsiz büyüsu onu korumak için etrafında dönüyor.

"Ondan sonra daha da kötüleşti. Kraliçe ile beni azarladığı ve işkence ettiği dersler yaptım. Kocam olmaya yemin eden adam bana saldırdı, vurdu, tekmeledi, beni parçaladı, ta ki bir gece işi çok ileri götürene kadar." Tereddüt ettiğini hissediyorum, bu yüzden çenesini tutuyorum. Ne biliyorum, ama açıkça tekrar söylemesi gerekiyor, tutkunun sisinde değil ve ben her zaman dinleyeceğim.

"Söyleyeceğin hiçbir şey seni önemsememi engelleyemez sevgilim. İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum ama o başını sallıyor.

"İstiyorum, o beni başkaları için mahvetmeye çalıştı. Bana dokundu, Slate, ve senin yaptığın gibi güzel bir şekilde değil. Sonra, gitmem gerektiğini biliyordum. Her geçen gün ölüyordum, bu yüzden bir arkadaşımın yardımıyla kaçtım ve doğruca ormana koştum. Beni kovaladılar, nasıl kovalamasınlar ki? Kaderimde varis olmak var, topraklar beni seçti, beni geri almakla yükümlüler. Asla durmayacaklar, ama ben asla geri dönmeyeceğim." Gözleri sertleşti. "Asla. Orası asla benim evim ya da ait olduğum yer olmadı. Zehirli bir bahçede solan bir çiçektim ama artık değilim. Dünya her gün böyle bir acı için çok büyük ve şimdi buradayız, birlikteyiz."

"Bana söylediğine sevindim sevgilim," diyorum usulca, acısını yeniden yaşarken ona sarılıyorum. Acı çekenler için yapabileceğiniz tek şey, yanlarında ve onları gördüğünüzü bilmelerini sağlamaktır.

"Ben de öyleyim. Bunun hakkında konuşmanın durumu daha da kötüleştirceğini düşünmüştüm ama bu beni çok daha iyi hissettirdi, sanki üzerimden bir yük kalkıyormuş gibi." Eğildi ve beni öptü. "Sanırım geçmişte kaldı. Sonsuza kadar buna tutunamam, özellikle de dört gözle bekleyeceğim bu kadar çok şey varken... dostum."

Sırıttıyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırduğında, yardım edemiyorum ama kurt gibi bir hırıltı çıkarıyorum ve ayağa fırlayıp kaçmaya çalışırken kıkırdamasına neden oluyorum,

ama hemen peşindeyim. Onu sığınağın yakınında yakalayıp bir ağaca sabitledim. Bir an içinde elbisesini yukarı kaldırdım ve dizlerimin üzerine çöküp ağzımla amını kapattım. Onun tadına bakmadan ve eşimin burada ve zarar görmemiş olduğuna dair kendimi rahatlatmadan bir an bile duramıyorum.

İnliyor, eli saçlarımda sabitleniyor. "Keşke soylu arkadaşların gelecekteki kraliçelerini şimdi görebilselerdi, her tarafı sarılmış ve büyük kötü kurdun merhametine kalmış bir halde." Gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluşturuyorum. "Ve seni bütün olarak yemeyi planlıyorum."

İnliyor ve başı ağaca doğru düşerken gözlerini kapatıyor ve ben de alay etmekten vazgeçiyorum. Dilimi içine gömüp amcığı boyunca ileri geri sürüklüyorum, ta ki utanmadan kendini bana sürtünceye kadar. Üzerindeki o buz gibi, mükemmel maskeyi atıyor ve benim güzel, vahşi eşim oluyor. Yalvarıyor, çığlık atıyor ve kafamı tırmalıyor, yüzümde kendini becerirken tutkularında özür dilemiyor. Sonunda iki parmağımı ekleyip kanalının ön tarafını okşuyorum ve onu çığlık çığlığa orgazma gönderiyorum. Onu yalıyorum, aletim sarsılana kadar tatlılığına doyamıyorum, bir an daha içinde olmamaya dayanamıyorum.

Ayağa kalkıyorum, onu kaldırıyorum ve bacakları açgözlülükle belime sarılıyor, aramıza uzanıp sert sikimi okşuyor. Gözleri tembel ve dudaklarında beni inleten aç, yaramaz bir gülümseme var. "Sonra, seni ağzımda istiyorum," diye mırıldanıyor ve bu düşünceyle neredeyse boşalmıyorsam lanet olsun.

"Daha sonra. Şu anda senin içinde olmam gerekiyor," diye hırlıyorum, kurdumun ona olabildiğince yaklaşmak için derimin altında hareket ettiğini hissediyorum. Onu öperken beni girişine doğru yönlendiriyor, dar kanalının içine girerken iniltisini yutuyor.

Kahretsin, harika hissettiriyor. Ona her sahip olduğumda, bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum, ama sonra bir sonraki sefer daha iyi - ne kadar ıslanıyor, vücudu benimkiyle senkronize hareket ediyor ve boşalırken adımı haykırırken ne kadar güzel görünüyor. Seks hiç böyle olmamıştı, ama bunun nedeni eşler arasında olması. Her şey gelişmiş, tutku ve kontrol edemediğim bir açlık var.

Beni çıldırtıyor.

Dudaklarıma doğru inliyor, dudaklarımı ısıırıyor ve etrafımda kenetlenerek beni boşaltmaya çalışıyor. Hay sikeyim. O bana sarılmışken zar zor düşünebiliyorum. Karanlığımın onu incitmemek için kendimi tutmaya çalışıyorum ama o bana izin vermiyor. Kaldıraç olarak ağacı kullanarak kendini sikimin üzerine atıyor ve her birlikte olduğumuzda, hiç ummadığı bu arzuyu serbest bırakıyor.

kontrol etmekten. Cinselliğini kucaklıyor ve bundan utanmadan istediği her şeyi almaya istekli olmasını seviyorum.

Kontrolümü bıraktım ve vücudunun siren çağrısına teslim oldum, kendimi onun içinde kaybettim. Onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, tenlerimiz ormanda yüksek sesle birbirine çarpıyor.

Dudaklarımız umutsuz bir öpücükle çarpışırken ben bedenlerimizin arasına uzanıyorum ve onun dolgun klitorisini çimdikliyorum. Ağzını benimkinden koparıyor, orgazmı içinden geçerken başını geriye atıyor.

Çığlığı canavarlarıinkiyle yarışıyor ve onların geri çekildiğini duyuyorum. Ben de kendi sahiplenme ve coşku çığlıklarımı atıyorum ve çığlıklarımız ormanda birlikte yankılanıyor.

Sonsuza dek dostuz.

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

"T Bana söyle," diye ısrar ediyorum, o uzanırken yüzünü ona dönüyorum. Günler o kadar çabuk geçti ki, artık kendimizi tamamen çiftleşme bağına vermeye karar verdiğimiz için ikimiz de birbirimize sarılmış durumdayız. Muhtemelen bir noktada ayrılmak zorunda kalacağımızı biliyoruz. Av beni aramaktan vazgeçmeyecek ve burası güvenli değil ama şimdilik, konuşup geleceğimizi planlarken birlikte yalnız kalmamızın tadını çıkarıyorum.

"Paris?" diye soruyor, bakışlarını göğüslerimden çekmeye çalışarak, bu da beni kıkırdatıyor. Sesi duyunca sırtıyor ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Çok güzel, sanatla dolu ve birkaç yüz yıl önce, dünyanın çoğundan önce sınır tanımayan bir yerdi. Cinselliklerini ve özgürlüklerini kucaklıyorlardı, görülmeye değer bir manzaraydı. Aslında en sevdiğim yerlerden biri."

"Görmeyi çok isterim." Elini tutup parmaklarıyla oynarken iç geçiriyorum.

"Sevgilim?" diye
mırıldanıyor. "Hmm?"

"Hayallerin neler?" diye soruyor, doğrulup çenemi tutarak. Beni öpene kadar başımı eğiyor, ben sorusunu unutana kadar. "Rüyalar mı?" diye soruyor uzaklaşırken.

Annemin sözlerini tekrarlayarak, "Onlar sadece kâbus," diyorum ama kaşlarını çatıyor.

"Çok daha fazlası gibi görünüyorlardı. Onlardan bazı görüntüler yakaladım ve sanki gerçekten oradaymışım gibi hissettim. Her zaman aynılar mı?" diye endişeyle soruyor.

"Hayır, bazen sadece bir şatodaydılar, ama son zamanlarda değişiyorlar ve hep farklı yerlerde ama aynı kadınla birlikteler. Sanırım bu çok aptalca. Çocukluğumdan beri varlar ama... ama bazen yemin ederim çok gerçekler."

"Belki de öyledirler," diye yanıtlıyor bir an bana bakarak. "Sanırım bunu zaman gösterecek. Çok korkutucu olurlarsa bana haber ver, tamam mı?"

Neredeyse ağlayacaktım. Bana inanan ilk kişi o, bana büyümemi ve onları unutmamı söylemeyen ilk kişi. Üzerine yuvarlanıyorum ve nefes alma sırası ona gelene kadar onu öpüyorum. Ağzımı geri çekerek çıplak, yontulmuş göğsünü öpüyorum. Kalın kalçalarının arasına yerleştiğimde inleyerek bana uzanıyor.

"Sevgilim, sikmek zorunda değilsin!" diye haykırıyor, ben dilimi çıkarıp dokunuşumla sarsılan sikiğin tepesini okşarken. Elimini etrafına sararak uzunluğunu keşfediyorum. Bunu yapmak, onu yalamak ve tatmak, onun bana yaptığı gibi ağızla kontrolünü kaybetmesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için can atıyordum.

"Siktir, sevgilim, siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyor, gözlerini titreyerek kapatıyor ve hareketsiz kalmaya çalışıyor.

"Keşfetmek istiyorum," diye sızlanıyorum ve o da inliyor, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi kolunu gözlerinin üzerine atıyor, karın kasları kasılıyor.

"Siktir, devam et." Bir anlığına gözlerime bakmak için kolunu indiriyor. "Yine de kontrolümü kaybedip ağzına ve göğüslerine boşalmayacağıma söz veremem."

Eğilip ucundaki sıvı damlasının tadına bakarken bu düşünceyle inliyorum. Tuzlu ama fena değil, bu yüzden tekrar yalıyorum ve hiç kalmadığında dudaklarımı süngerimsi başın etrafına sarıyorum. Şeytan kadın ve ağzı hakkında mırıldandığını duyuyorum, bu da sırtıtmamı ve kendime daha çok güvenmemi sağlıyor. Başımı daha da aşağı indirirken elimi tabanın etrafına doluyor ve boğazımın arkasına dokunana kadar sıkıyorum. Burnumdan nefes almadan önce neredeyse boğuluyordum.

Gözleri sulanıyor. Çok büyüktü. Onu ağızımdan çıkarıp tekrar aşağı sallıyorum ve tükürüğümün sikini kaplamasını izliyorum.

Şimdi göğsü kabarıyor ve sürekli inliyor, hareket etmemeye çalışırken kalçaları seğiriyor. Onu daha ne kadar zorlayabileceğimi görmek için diğer elimle uzanıp taşaklarını kavriyorum, sorun olup olmadığından emin değilim ama sıktığımda inliyor, ağızımda sarsılıyor, sanırım sorun yok. Sonunda kontrolünü kaybediyor ve ben dayanmak zorunda kalana kadar tekrar tekrar ağızıma sokuyor.

Parmaklarını saçlarıma doluyor, amımı kürke sürttüğümde sıkı tutuşu beni inletiyor. Sadece ağızımla onu ne kadar kontrolden çıkardığım için cehennem gibi ıslağım, güç baş döndürücü.

"Sevgilim, eğer durmazsan ağızına boşalacağım." Homurdanıyor, bununla savaşmaya çalışırken karın kasları daralıyor.

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum, ağızımı sikinin etrafına kapatıyorum ve emiyorum. Hırlayarak ağızımın içine giriyor. Salgısının ağızıma dolduğunu hissettiğimde kurt gibi bir kükremeyle başı geriye düşüyor. Bitirene kadar yutuyorum ve sonra yumuşayan sikini çekip acıyan dudaklarımı yalıyorum. "Tadın sihir gibi," diye mırıldanıyorum, nefes nefese onu izlerken başımı eğiyorum. Gözleri kapalı, ağzı açık.

İnleyerek gözlerini açıyor ve dudakları yukarı kalkıyor. "O güzel kıcını hemen buraya getir," diyor.

Vücuduna doğru sürünüyorum ama yarısına geldiğimde başka fikirleri var. Uzanıyor, kalçalarını kavriyor ve yüzünün üzerine tüneyene kadar beni yukarı çekiyor. Nefes nefese geri çekilmeye çalışıyorum ama ağzı çoktan ıslak amımın üzerinde ve dilinin ilk dokunuşunda kendimi kaybediyorum. Tutunacak bir şey arıyorum, ellerim çılgınca çırpınıyor, ta ki üstüme uzanıp çalışma odasının tepesini tutana kadar.

"İşte böyle sevgilim, yüzüme sür," diye mırıldanıyor, sesi kalçalarımın arasında boğuklaşıyor.

Siktir, onun dediği gibi.

Ona bakıyorum, utanıyorum ama çok tahrik oluyorum. O amımı yalayıp içine daldırırken, benim ona yaptığım gibi her santimimi tadarken, o parlayan gözler bana kilitleniyor. O gözlere uzun süre bakamıyorum, zevk çok fazla. Başım geriye düşüyor, kendimi ona teslim ederken gözlerim kapanıyor. Utanmam gerektiğini umursamadan, bana emrettiği gibi yüzüne sürtünüyorum ve sürüyorum. Tutunuyorum, kalçalarımı kaldırıp yuvarlıyorum, zevk gittikçe yükselirken inliyorum.

Yanılmışım, o sihirli değil... dili sihirli. Kıvrımlarım boyunca sürükleniyor, içime dalmadan önce klitorisime defalarca dokunuyor. Her bir kıvrım ve dokunuş karnımdaki zevk cehennemine yeni bir kıvılcım eklerken, beni her zaman dengede tutuyor.

Parmakları kalçalarımın giriyor. *Kahretsin, tadın çok güzel, sevgilim. En tatlı, en seksi pakette toplanmış lanet olası cennet gibi.*

Düşünceleri bana çarpıyor, zihinlerimiz birbirine karışıyor. Bana yaptığı şeyden aldığı zevki hissediyorum ve bu zevk benimkiyle karışıyor, büyümüz içimizden patlayana kadar birbirine karışıyor ve birleşiyor. Gözlerim kararıyor, o beni yalayıp boşaltırken bedenim sarsılıyor ve titriyor... ama zihnim başka bir yere gidiyor.

"O kadar yakınız ki hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor derin, dumanlı ses. "Bunun geldiğini bile göremeyecekler. Karanlığımız her şeye bulaşacak ve yakında karanlık anne hüküm sürecek." Gülüyor. Gözlerimi uykudan açar gibi kırıştırıyorum ve rüyalarımındaki aynı kadın orada. Ölü gibi görünen bir bedenin yanına çömelmiş, gözleri açık ve ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açık. Çıplak bedenini kan kaplıyor ve kadının kendi kanlı, solgun elleri ay ışığında parlıyor. Arkasındayım, yüzünü göremiyorum ama dikkati dağılmış, acı çekiyor gibi görünüyor.

"Kara anne, çağrını duyuyorum, seni içimde hissediyorum. Senin iradene, senin gücüne boyun eğiyorum. Seni kanalize edeceğim," diye teklif ediyor ve sonra daha fazla kan toprağa akmadan önce bir soluk sesi duyuluyor. Sanki havada yürüyormuşum gibi hareket edip yanına çömeliyorum. Elinde büyük bir hançer var, bıçağı kanla kaplı ve bunun kendi kanı olduğunu fark ettiğimde neredeyse geri düşüyorum. Her iki kolu da kemiğe kadar kesilmiş, aşağıdaki cesedin üzerine akıyor.

Bilmediğim bir dilde ilahi söylemeye başlıyor. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve bunda çok eski bir şey var. Güç, ciğerlerimizdeki havayı emen bir vakum gibi etrafımızda yükseliyor. Başı geriye düşüyor, gözleri kapalı kalıyor ve kanı parlamaya başladığında sesi bir çığlık halinde yükseliyor. Kıpırmızı sıvı daha parlak ve daha parlak parlıyor, ta ki tamamı ölü adamın içine çekilene kadar.

Gözleri hızla açılır ve doğrulup oturur. Bakışları boş, soğuk ve ölü, ama vücudu hareket ediyor ve sözleri kesildiğinde ona bakmak için başı yana dönüyor. Yüzünü ona doğru eğiyor ve yorgun bir gülümseme takınıyor. "Orduma hoş geldin. Yakında, askerim, onun isteği yerine getirilecek."

Arkamdan gelen sesler beni döndürdü. O kadar sessizlerdi ki onları duymadım. Yüzlerce başka boş gözlü insan -kadınlar, erkekler, yaşlılar, canavarlar

-Hem doğüstü varlıklar hem de insanlar onu izliyor. Bunu onlara o mu yaptı?

Onları ölümden geri getirmek mi?

O kim? Karanlık anne kim? Karanlık nedir?

"Seni görüyorum, seçilmiş kader," diye mırıldanıyor ve dönüyorum, ama bana bakmıyor, ama nedense benimle konuşuyormuş gibi hissediyorum. "Kaderlere güvenme, onlar acımasızdır. Seni ya da mutluluğunu umursamazlar, sadece düzene önem verirler. Seni kurtaracakları gibi kolayca öldürebilirler de. Kendinden başka kimseye güvenme. Yakında görüşeceğiz."

Bir solukla bedenime geri savruluyorum. Hâlâ Slate'in yüzüne sarılıyorum ama ipleri kopmuş bir kukla gibi öne doğru düşüyorum. Beni yakalıyor ve ikimiz de ağır ağır nefes alarak yanlarımıza yuvarlanıyoruz. Yan tarafımı okşarken ve beni daha yakına çekerken gözleri mutlu. Ne yaptığımı görmediği çok açık.

Bu ne anlama geliyor?

Kim bu kadın?

Benimle konuşuyor muydu... ve eğer konuşuyorsa, benimle gerçekten görüşecek miydi?

Neden bu düşünce beni dehşete düşürüyor?

Ölüleri diriltebildiğini duyduğum tek bir kişi var ve fae'ler arasında bile bu konu gizli tonlarda konuşuluyor: büyücü. Böylesine büyük bir güce sahip olanların kaderi deliliğe ve karanlığa düşmektir, güçleri kontrol edilemeyecek kadar büyük olduğu için etrafındakilerin ellerinde ölmeye mahkumdurlar. Bu onları içten dışa yakar. Ama ben onların binlerce yıl önce öldüğünü sanıyordum. Kendi insanlarımız hepsini öldürdü... yani eğer biri şu anda yaşıyorsa... bu nasıl mümkün olabilir?

Ve daha da kötüsü, bu içinde yaşadığımız dünya için ne anlama geliyor?

Slate'in göğsüne kıvrılıp onu okşuyorum. *Bu sadece bir rüya*, diyorum kendime. *O görmedi, sadece bendim, bu bir rüya olmalı... ama neden şimdi uyanırken oluyorlar?*

Beni yakın tutuyor, öpüyor ve sevgi dolu sözler mırıldanıyor, ben de endişemi ve korkumu bir kenara itiyorum. Bu yarın düşünülecek bir şey, bu gece değil. Bu gece onun ve benim için. Aramızda inşa edilmekte olan aşk için, çünkü olması gereken bu. Ona karşı güçlü hislerim var, ona değer veriyorum ve o beni mutlu ediyor. Beni güldürüyor, güvende hissettiriyor ve onunla birlikteyken uçabileceğimi hissediyorum, sanki o ve benden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Sevgilim, düşüncelerini hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Bunu aceleyle getirmene gerek yok ama evet, ben de hissediyorum. Düşmek... çünkü, Alejandra? İçine düşüyorum"

seni de seviyorum." Söyleyemiyorum. Duygularımı dile getirmemek için yıllarca aldığım eğitim beni durduruyor. Yine de gülümsüyor ve beni öpüyor. "Hazır olduğunda söyleyeceksin. Acelesi yok, sonsuza kadar bekleyebilirim ve o zaman söyleyemesen bile önemli değil, bileceğim. Şimdi dinlen, yarın yeni bir gün ve bence dünyaya yeniden katılma vaktimiz geldi, öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, onu öperek. "Birlikte."

Yüzümde bir gülümsemeyle onun kollarında uykuya dalıyorum. Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim, sanki sonunda olmam gereken yeri, ait olduğum yeri bulmuştum ve burası onun yanı. Artık keşfedecek koca bir dünyamız var. İkimiz de bizi tutan zincirlerden kurtulduk.

Ve yan yana, bu dünyada birlikte yürüyeceğiz.

OceanofPDF.com

KAYRAK

I Kollarımda dostumla derin bir uykudaydım ama bir şey beni uyandırdı. Anında gelen değişimle gözlerim çarparak açıldı, koruyucu içgüdülerim çılgık atıyor. Alejandra ben derimi değiştirirken uyanıyor ve bir anda kurdum ben, hırlarken onun üzerinde duruyorum. Bakışlarımı inimizin girişinde tutarken başımı eğiyorum.

Onları hissediyorum. Davetsiz misafirler bize doğru geliyor ve büyülerini var. Kaçamayalım diye etrafımızda bir bariyer oluşturduklarında havayı dolduruyor.

Lanet olası Fae'ler. Eşimi almaya geldiler. "Slate?" diye soruyor endişeyle.

Başımı ona doğru çevirdiğimde, gözlerindeki korkuyla hemen kuyruğuma tutunuyor. *Korkacak bir şey yok hayatım, seni yakalayamayacaklar.*

İlk büyü dalgası sığınağın arkasında patlayıp ahşabı gıcırdatıp titreterek bizi açığa çıkarmaya çalışırken geri dönüyorum. *Burada kal*, diyorum ona.

Benim kurdumla boy ölçüşemezler, özellikle de konu eşine gelince. O artık onların değil, benim. Dışarı çıkıyorum, hızlı hareket ediyorum. Pozisyonlarını almak için bir saniyem var. En az yirmi tane var.

Etrafımızı sarmışlardı, arkada dudakları kıpırdayan iki kişi vardı, etrafımızdaki barikatın yaratıcıları olduklarına şüphe yoktu. Alejandra'nın kaçabilmesi için önce onları haklamalıyım. Bir ateş topu beni kıl payı ısıtıyor ve daha fazla büyü bana doğru uçarken yuvarlanıp kaçmak zorunda kalıyorum.

Sadece onu yakalamak için değil, beni öldürmek için de buradalar.

En yakın olana hamle yapıyorum. Çenemi boynuna geçirip kırmayı başardım ve büyüyle aşılannmış kanı ağzıma dolup dostumunkinden sonra acı bir tat verirken onu fırlatıp attım. Çığlık atacak zamanı bile olmadı. Diğerlerinin tereddüt ettiğini fark ettim ve bunu kullandım.

Bir diğerini pençelerimle parçalara ayırmadan önce diğerini parçalara ayırıyorum ama ormandan daha fazlası geliyor - bir ordu. Büyüleri bana çarpmadan önce eşime bir uyarı ulumaya bile vaktim olmadı. Beni açıklığa ve bir ağaca fırlatıyor. Bir inilti serbest kalıyor ama Alejandra'nın bana yardım etmek için dışarı çıktığını görünce homurdanıyorum ve sendeleyerek pençelerime asılıyorum.

Bir dalı kapıyor ve bir fae'yi yere seriyor, dövüşürken ve tekmeler savururken içim gururla doluyor, sonra ondan bir büyü fişkırıyor ve en yakınındaki fae'yi yere seriyor. İki tanesini daha parçalıyorum ama yine de yetmiyor. Açıklıkta gözleriyle buluşuyorum, onun da bunu fark ettiğini biliyorum.

Gözleri geniş ve üzgün, teslim olmuş.

Seviyorum-

Dünya karanlığa gömülürken sözlerim kesildi.

İLK FARK ETTİĞİM ŞEY hâlâ kurt formumda olduğum. Altımda insan formumun gizlendiğini, beklediğini hissedebiliyorum ama bir şey ona tekrar ulaşmamı engelliyor. Bu sefer herhangi bir iğne değil, sadece saf büyü. Gözümü açıyorum ve boynumda bir tasma görmek için aşağı bakıyorum. Sihirle aşılannmış, değişimi durduruyor ve beni kontrol ediyor, içindeki sivri uçlar etime batıyor.

Kanımın kokusu havayı dolduruyor.

Alejandra.

Ayağa fırlıyorum, etrafta eşimi arıyorum ama o burada değil. Onu hissedebiliyorum, yakınımda değil ama incinmiş de hissetmiyor. Kurdumun bir çıkış yolu aramak için hücrenin etrafında adım atmasına yetecek kadar sakinleşmemin tek nedeni bu. Ön taraftaki parmaklıklar beni zapt etmek için sihirle titreşiyor. Alan karanlık ve

Sadece üzerimde yüzen sihirli bir top ışık sağlıyor. Yatak ya da tuvalet yok, üç duvar ve çimento zeminden başka bir şey yok. Duvarların ve zeminin karanlığı, sadece fae'lerin yapı malzemelerinde bulunan içsel bir parıltıyla ışıltıyor.

Burada kimseyi hissetmiyorum. Alejandra'nın anıları bir şey ifade , kalenin altında olmalıyım. Ona uzanıyorum ama tasma onunla konuşmamı . Onun yerine sadece zihnini yoklayabiliyorum ve endişeli ama aynı zamanda sakin olduğunu hissediyorum. Şimdilik güvende, ama kıcıımı buradan çıkarmalı, eşimi bulmalı ve bizi bu fae'lerden uzaklaştırmalıyım.

Bir sebepten dolayı gitti. Bundan mutlu olmayacaklar ve bana kraliçe ve evlenmesini istedikleri o sik kafalı hakkında söylediklerinden sonra - eğer ona dokunurlarsa, hepsini öldürürüm. Başımı çevirip tasmayı kemiriyorum ama daha derine işliyor. Sikerim böyle işi. Kafamı tekrar tekrar duvara çarparak onu yerinden çıkarmaya çalışıyorum ama sivri uçlar sanki canlıymış gibi bedenimin derinliklerine doğru kıpırdanıyor. Kürkümden durmadan kan damlıyor ama öfkem ve dostum için duyduğum endişe kan kaybını görmemi engelliyor.

Korkum etrafımı sarıyor, benimle alay ediyor, bana en son yakalandığım ve bir hücreye kapatıldığım zamanı hatırlatıyor. Ama bu sefer bir fark var.

-Uğruna yaşayacak, savaşıacak bir şeyim var ve o dışarıda bir yerde özgür kalmamı ve onu kurtarmamı bekliyor.

İlk adım, şu lanet tasmayı çıkarmalıyım.

Tam o sırada bir şangırtı ve ayak sesleri duyuyorum. Parmaklıklara yaklaşan fae'ye dönüp hırlıyorum. Uzun boylu ve zayıftı, çok kadınsı bir yüzü vardı ve gözleri nefret ve aşağılama doluydu. O, eşimin anılarındaki kişi, onu inciten kişi. Bana merakla bakıyor. "Onu bir canavarla birlikte bulduklarını duydum, neredeyse inanmayacaktım. Söyle bana kurt, beni anlayabiliyor musun?"

Ona öfkelen dim ve gözlerimi kısarak kıkırdamasına neden oldum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Kendine saklamaya çalıştığın o kadını görüyor musun? O benim müstakbel karım ve onu kendine saklamaya çalışmanı pek hoş karşılamıyorum. Yine de onu bulana kadar ormanda hayatta tuttuğun için sana teşekkür etmeliyim sanırım." Sırıttıyor. "Aptal kadın, orada bensiz hayatta kalabileceğini düşündü ama şimdi ait olduğu yere, halkının yanına döndü. Peki ya sen? Seni unutacak, kurt."

Hamle yaptım, dişlerimi parmaklıklara geçirdim. Bir çığlık atarak geri çekildi, lanet olası korkak. Ne adam ama.

Doğruldu ve korkusunu gizleyemeyen daralmış gözlerle bana bir veda sözü söyledi. "O artık benim kurdum ve bunu bilmesini sağlamayı planlıyorum. Ama merak etme, onun ellerimdeki zevk çığlıklarını duymadan önce ölmüş olacaksın."

Ben öfkeyle kükreyip kendimi parmaklıklara atarak kurtulmaya ve o orospu çocuğunu parçalamaya çalışırken kahkahaları onu takip ediyor. Kırmızı görüyorum, benim olduğuma inandıkları vahşi hayvan gibi uluyor ve hırlıyorum.

Alejandra!

Zihinsel çağrım kafasına dank edince nefesinin kesildiğini hissediyorum. Aklımdan geçmesi bir an alıyor, önce mutlulukla, sonra endişeyle... sonra ona ve bana ne olacağını anladığında korkuyla.

Kendimi değil, sadece onu önemsiyorum ve büyü beni kesmeden önce ona bir şey söylüyorum.

Koş, sevgilim.

OceanofPDF.com

ALEJANDRA

R_{un,}
sevgilim.

Paniklemiş sesi kafamı dolduruyor. *Hayır! Hayır!* Ona ulaşmak zihinsel olarak bağıriyorum, ama şimdi daha önce bulunduğu yerde sadece boşluk var ve bu beni şaşırtıyor. Şu ana kadar kafamı ve kalbimi ne kadar doldurduğunu fark etmemiştim bile. Kendimi boşlukta ve çok yalnız hissediyorum. Ona ulaşmaya çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor.

Tam çılgılık atacakken yatak odamın kapısı kilitlenip açılıyor. Temkinli bir şekilde geri çekildim. Slate'ten hemen sonra büyüyle bayıltılmış bir şekilde burada uyandım. Buraya getirilirken sokaklarda taşındığıma dair belli belirsiz anılarım var, sonra birkaç saat önce dimdik oturana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum, kalbim çarpıyor, içimi korku kaplıyor.

Beni yakaladılar.

Kaçtığım cezalandırılacağım ama endişelendiğim ben değilim. Slate için. Neden bana kaçmamı söyledi? Ona neler oluyor? Gerçekten onu terk edeceğimi mi düşünüyor? Odaya giren kadını öfkeyle izliyorum.

"Anne, bırak gideyim," diye tısladım.

Sert ses tonumdan irkildi. Bu terbiyesizlik ve bir tehditti. Bunun için kırbaçlanabilirdim, ama o beni cezalandırmıyor, onun yerine beni izliyor.

Ne yazık ki. Buzları eriyip korkuya dönüştü... benim için. Kapıyı usulca kapatıp yaklaşırken donup kalmama neden olan da bu.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve o da titriyor. "Tanrıçaya şükürler olsun. Çok endişelendim. Fazla zamanımız yok Alejandra. Yaptıklarından dolayı kraliçenin huzuruna çıkarılacaksın ama olanları açıklamanın yolları var. Sen geleceğin kraliçesi olarak seçildin, bu yüzden seni öldüremez."

"Umurumda olan bu değil," diye çıkışıyorum.

"Hayır, hiç öyle olmadı. Sen hiçbir zaman statüyü ya da bunların hiçbirini önemsemedin." Başka tarafa bakıyor. "Umuyordum... Sen büyüdükçe bunun değişeceğini, daha fazla fae olacağını umuyordum, ama tanrıça haklıydı."

"Ne diyorsun sen?" Kaşlarımı çatarak araya giriyorum. "Tanrıça mı?"

Bakışlarını bana geri getirmeden önce endişeyle kapıya bakıyor. "Sana gerçeği borçluyum..." Ona kaşlarımı çatıyorum ve o devam ediyor. "Anlamalısın çocuğum, sen benim tek istediğim şeysin. Baban kıırdı ve ben uzun zamandır bir çocuk istiyordum. Tanrıçaya dua ettim ve Alejandra, bana cevap verdi. Ama tanrıça sana asla beklediğin şeyi vermez. Bana senin farklı olacağını söyledi. Bir amacın, bir kaderin ve kaderin seni seçtiğini söyledi."

Nefes alıyorum, o da acele ediyor.

"Bununla başa çıkabileceğimi, seni burada ve güvende tutabileceğimi ve hiçbir şey olmayacağını düşündüm. Sana söyleyerek seni kurtardığımı sanıyordum. Tüm o kabuslar... Alejandra, onlar sadece rüya değil. Sen tanrıçanın, bu dünyanın, toprağın ve büyüünün bir parçasısın. O senin içinde, o *sensin*. Hayal görmüyorsun. Onlar gerçekleşmiş şeyler. Şu anda gerçekleşiyorlar... ya da henüz gerçekleşmediler. Ama hiçbir şey ifade etmiyorlar, onları görmezden gelmeyi seçebilirsiniz. Tanrıça sana kraliçe olman için başka bir yol verdi!"

Onun itirafıyla sendeleyerek geri döndüm.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Kıvrımlarım, yalan söyleyebilmem, büyüyen sihrim. Ben sadece fae değilim, yarı fae yarı tanrıça mıyım? Başım dönüyor ve sanki tüm dünyamı kaosa sürüklememiş gibi konuyu değiştirerek geri adım atıyor.

"Senin bir amacın var kızım ve senin yerin burası. Halkın burada. Onlara yardım etmek istiyorsun, hep istedin. Kraliçe olma şansını, aşağıda acı çekenleri değiştirmek için gerçek bir güce sahip olma şansını bir kurt için bir kenara mı atacaksın?"

Ne diyeceğimi bilemeden bakıyorum ve o bana hüznü bir gülümseme sunuyor. "Bunu düşünmen için seni yalnız bırakayım." Arkasında kapının kilidini açık bırakarak odadan çıkıyor. Yerimde duramadan kapıya koşuyorum. Haklı mı?

Eğer şimdi gidip Slate'i bulursam, nasıl özgür olacağız? Halkıma karşı bir görevim var, bunu biliyorum... ama kalbime, eşime, kurduma karşı da bir görevim var. Geri çekiliyorum, bir planım olmadan oraya koşamayacağımı biliyorum. Şüphesiz izliyorlar, beni buraya geri sürüklerler. Hayır, akıllı olmalıyım. Tüm yeteneklerimi kullanmalıyım.

Beni kurtaran, benimle ilgilenen, beni ben olduğum için seven ve bana olmak istediğim kişi olma özgürlüğünü veren adamı bırakmayacağım. Özgürlüğü hak ediyor, tekrar kilit altına alınmayı değil... ama burada bu kadar çok kişi acı çekerken gerçekten onunla gidebilir miyim?

Emin değilim ama önemli olan tek şey onu bulup ormana götürmek. Gerisini düşüneneğim.

Aşağı kata iniyorum ama Theo'yu duyuyorum, bu yüzden odama dönüyorum ve yorgunluk aniden beni vuruyor. Kaşlarımı çatarak yatağa doğru tökezliyorum ve sırtüstü düşünüyorum, tanrıçamıza eşlik eden tatlı kokuyu koklarken gözlerim çoktan kapanıyor.

Orman gibi kokuyor. Suyun akışını ve ağaçların rüzgârdaki fısıltısını duyuyorum. Ama her şey çok parlak, çok mükemmel ve her yerden çiçekler fişkırıyor. İlerlerken çıplak ayaklarım onları çizmiyor bile, parlak güneş üzerimizde parlıyor ve her şeye uhrevi bir görünüm veriyor. Bir ağacın etrafında dönüyorum ve orada, çiçeklerle kaplı bir açıklıkta bir kadın var.

Bir çiçek yatağının üzerinde bağdaş kurmuş otururken, yüzünde gizemli bir gülümsemeyle yaklaşıp izliyor. Yüz hatları yaşlı bir kadınıninkine dönüştüğünde nefesim kesiliyor ve ben baktıkça görünüşü tekrar tekrar değişiyor. Yaşlı, genç, hepsi birbirinden güzel. Ondan akan gücü hissediyorum.

"Tanrıça?" Nefes nefese kaldım, önünde diz çöktüm.

Çınlayan çanlar gibi bir sesle gülüyor ve uzanıp elimi tutuyor. "Çocuğum, cevaplar için beni bulmanın zamanı geldi."

Bunun üzerine bakışlarımı kaldırıyorum, o dönüşmeye devam ederken başım ağrıyor. "Cevaplar?"

"Kim olduğun hakkında Alejandra ve daha da önemlisi... ne olduğun ve gerçek amacının ne olduğu hakkında. Seni çevreleyen o kadar çok yalan var ki, bunların i yüzünü görmek zor olabilir. Ben onları zmene ve kaderini bulmana yardım etmek için buradayım."

"Neden şimdi?" Tereddütle sordum.

"Artık zamanı geldi. Planlar yürürlükte ve sen de bu planların bir parçasısın, ama ben kendimi açıyorum, gel ve otur."

Bir tanrıça sizden oturmanızı istediğinde oturursunuz. Elimi tutuyor ve yüzü sonunda yaşlı bir kadının yüzünde duruyor. "Annenin sana söyledikleri doğru, sen bir Fae'sin... ama çok daha fazlasısın. Sen benim bir paramsın, benim sihrim senin içinden geçiyor. Bir ocuk istemek için bana geldiğinde, sana ihtiyaç olduğunu biliyordum. Kaderler yıllardır bunu bekliyordu, diğerlerinin yanı sıra senin doğumunu da."

Yutkunuyorum. "Rüyalar mı?" diye soruyorum.

Bana usulca, annece gülümsüyor. "Onlar geçmişin, şimdinin ve geleceğin vizyonları, ama herhangi bir geleceğin değil, bu dünyanın geleceğinin. Kaderinde ya onu kurtarmak ya da yanmasına yardım etmek var. Kavrayabileceğinizden çok daha büyük bir şeyin parasısınız, yedi kişiden birisiniz, bunu durdurabilecek tek yedi kişi. Senin içindeki sihir onların içinde. Birlikte gleriniz büyüyecek, birleşecek ve büyük ya da korkunç şeyler yapabileceğinizi fark edeceksiniz."

"Neden yedi?" Yumuşak ve güçlü ellerini kendi ellerimle kavrayarak soruyorum.

"Bu dünyanın büyüsü tek bir kişinin taşıyamayacağı kadar fazla. Daha önce bir kişi seçilmişti, hepsini omuzlayacak bir kişi. Bir insan. Genti, hayatı aniden elinden alındığında güçlerini yeni yeni kazanıyordu ama l kalmadı ve çoktan kontrolden çıkmıştı. Her gün mücadele ediyordu, sizin gibi kabuslarla boğuşuyordu ve insanlara dokunduğunda onların geleceğini görüyordu. Tüm dalgalardan daha tatlı şarkı söyleyebiliyor, hem erkekleri hem de kadınları kontrol edebiliyordu. Elbette daha fazlası var ama fazla vaktimiz yok. Yedisini bulmak zorundasınız. Birlikte karanlığı durdurma, dünyayı kurtarma şansınız var. Ayrı olursanız, başarısız olursunuz."

Başımı sallıyorum, hepsi çok fazla. "Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama bu senden daha büyük bir şey Alejandra, her zaman yleydi. İlk canavarlar doğduğundan beri... onlara nasıl diyorsun, canavarlar mı?" Başını ne eğiyor. "Ne iğrenç bir isim, çünkü herkesin canavar olma yeteneği vardır ama bu onları canavar yapmaz." bir hüzün geçmesine neden olan bir i çekişle bunu geçiştiriyor. "Yakında ne göreceksin. Eğer söylersem

Şimdi her şeyi öğrenirsen, bu senin seçimlerini etkileyebilir ve bu korkunç olur. Senin inancına ihtiyacım var, çocuğum."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Her zaman sendeydi. Zor olduğunda bile, anlamadığımda bile sana güvendim ve güvenmeye devam edeceğim" diye yemin ediyorum. Bazen inanmak yeterlidir, bazen anlamak için görmek gerekir, ama bazen görmek ve inanmak aynı şey olabilir.

"Güzel." Yanağımlı okşuyor. "Zamanımız doldu, ama bil ki ben her zaman yanında olacağım... Diğerlerinin de onları gözetleyenleri var, bundan asla şüphe etme. Asla yalnız değilsin. Şimdi git çocuğum, kurdunun sana ihtiyacı var. Ona güven, kalbine güven. Bu artık senin seçimin Alejandra. Halkınla kal ya da kendi geleceğini seç. İkisi de seni bekliyor. Kader ve ben seni izliyor olacağız. Git çocuğum ve sevgiyle git."

Elini tuttuğumda etrafımdaki dünya solmaya başlıyor ve yatağımda dik oturmadan önce gördüğüm son şey umut dolu o gözler oluyor.

Amaç beni dolduruyor. Önümde iki yol uzanıyor ve bir seçim yapmam gerekiyor. Her iki kader de acıyla dolu, ama biri aynı zamanda aşkla da dolu. Bunu hissedebiliyorum, acıtacak ve çok fazla ölüm olacak... ama eğer hayatta kalırsak, gerçek mutluluğu bulacağız.

KAYRAK

Iartık sevgilimi hissedemiyorum. Kendimi tekrar tekrar parmaklıklara atarken onun için endişeleniyorum. Kurtulmalıyım, ona ulaşmalıyım. Bir hırıltı onun paniğini hissettiğimi hatırlarken boğazımdan kaçıyor. Kaçmaya çalışırken aldığım birçok yaradan kan akarken bile beni teşvik ediyor.

Kafamı çok fazla çarpmanın verdiği hezeyanı üzerimden atıp parmaklıklara doğru bir sıçrayış daha yapmak için geri çekilirken ayak sesleri bana doğru geliyor. Başımı eğmiş ve ağzımda bir hırıltıyla bekliyorum. Parmaklıklarda iki fae beliriyor, yüzleri sert. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor, kulaklarının uçları saçlarının arasından görünüyor. Birinin yeşil, diğerinin mavi gözleri var. İkisi de solgun ve uzun boylu, mükemmel fae'ler. Aynı zamanda soğuk ve zalimdirler, tüm kıvrımları, yumuşaklığı, sevgisi ve saf ruhu olan benim parlayanımın aksine.

Mavi gözlü olan ellerini sallıyor ve parmaklıklar kayboluyor. Sıçıyorum ama yeşil gözlü olan elini bana doğru savuruyor ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla duvara uçuyorum. İnleyerek yere kayıyorum, patilerime ulaşmaya çalışıyorum ama sanki baskı bizi orada tutuyor.

Sihir.

Birlikte hücreye adım atıyorlar, parmaklıklar arkalarında yeniden beliriyor. "Merhaba kurt," diye selamlıyor mavi gözlü olanı. "Ben Ilron ve bu da kardeşim Dilon." Yeşil gözlü olan bana sırtıyor ama içinde biraz öfke var ve ne için burada olduklarını hemen anlıyorum.

Daha kötülerini atlattım. Bu Fae'lerden kurtulabilirim. Eşim için her şeye dayanabilirim.

"Bizi kraliçe gönderdi. Biz onun kişisel işkencecileriyiz." Bir an için gözlerinde bir öfke parıltısı görüyorum ve neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum - hepsi bu değil. Görünüşe göre kraliçe güçlü adamları toplayıp onları kendi iradesine boyun eğdirmeyi seviyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorlar. "Onun lütfunu kazandık ve size halkımızın nezaketini göstermek ve sizi kollarımızı açarak karşılamak için gönderildik... Başlayalım mı?"

Sonra ikisi de öne doğru bir adım atıyor, büyü ellerinin etrafında kıvrılıyor ve bir patlamayla bana çarpıyor. Geriye doğru yuvarlanıp kıvrılırken acı bedenimi parçalıyor. Sanki derim kemiklerimden ayrılıyor ve kurdum serbest bırakılıyor gibi hissediyorum.

Her kemik kırılır ve iyileşir. Her kas kopar ve yeniden büyür.

Tekrar ve tekrar, döngü tekrarlanıyor, ta ki boğazımdan acı dolu bir çığlık kopana kadar, yarı insan, yarı kurt.

İşkence saatlerce sürüyor ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Boğazım artık çalışmadığında ulumalarım azalıyor ve ilk kez yakalandığımda öğrendiğim gibi kafamın içine çekiliyorum. Bunların hiçbirini hissetmemesi için kendimi eşimle etrafına sarıyorum. Endişelenmesini ya da acı çekmesini istemiyorum.

Bedenimi kırabileceklerini ama beni kıramayacaklarını anladıklarında taktik değiştiriyorlar.

"Kraliçenin senin için ne planladığını biliyor musun küçük kurt?" diye soruyor etrafımda dolaşırken. "Belki de umurunda değil... Peki ya koruduğun o küçük fae ne olacak? Onun kraliçe olacağını söylüyorlar ama bu asla olmayacak. Kraliçe buna asla izin vermez. Önce ona işkence edecek. Bizi ya da Dagero'yu bile kullanabilir. Vücudu parçalara ayrılacak ve tekrar bir araya getirilecek ve ardından kraliçenin tüm muhafızları tarafından kullanılacak. Sahip olduğu her bir deliği sikmelerini izleyecek.

Kanayan, döl dolu bir pislikten başka bir şey kalmayacak. Sonra tekrar iyileşecek ve kraliçe sırasını alacak..." Çömelmiş, beni izlerken kıkırdıyor.

"Kraliçenin çalışmasını görmediniz. Hareket halindeki şiir gibidir. Acıya karşı bir yakınlığımız var, ama o? O acının ta kendisi. O kadar kolay kullanır ki, işkence onun için eğlencelidir. Kan ve çığlıklara bayılır, bunlar onu teşvik eder, onu deli bir kadın yapar. Senin ufacık tefecik sahte kraliçenin hiç şansı yok," diye fısıldarken, yanındaki diğer adam küfürler savuruyor ve elleri beni tekrar patlatmak için havaya kalkıyor. Tehditlerini görmezden gelmeye çalışıyorum ama Alejandra'mın incinmesi, benim dışımda birinin ona dokunması fikri, neden olduğu acıya rağmen kurdumun öne atılmasına neden oluyor.

Onlara hırlıyorum ve ellerini koparmak için hamle yapıyorum. Geriye düşüyor, bir inilti ve kahkahayla yaralarından kan pompalanmasını izliyor. Hasta piçler.

"Güçlerimizin sadece beden için olduğunu mu sanıyorsun? Kraliçenin bizi neden bu kadar sevdiğini görmek ister misin?" diye mırıldanıyor mavi gözlü olan ve sonra başımı kavrayıp acıdan sonra bedenimin sahip olmadığı bir güçle beni sabit tutuyor. Gözlerini kapatıyor ve bir an sonra beynimde bir yangın başlıyor, düşüncelerimi ve anılarımı parçalıyor.

Kendi kafamın içinde bana işkence ediyor.

ALEJANDRA

Ionu artık hissedemiyorum. Bu beni panikletiyor ama bir plan yaparken sakın kalmaya çalışıyorum. Tanrıça bunun benim seçimim olduğunu söyledi ama Kraliçe onu öldürmeden önce Slate'i buradan çıkaramazsam. Kim bilir ona ne yapıyor olabilir?

Pişmanlık içimi dolduruyor. Keşke ona nasıl hissettiğimi anlatsaydım ve göğsümü dolduran aşkı açıklasaydım. Tereddüt etmişim. Sevgi, içinde büyüdüğüm bu dünyada özgürce verilen bir şey değil, ama o bana sevgisini verdi. gözlerinde gördüm, bana her sarılışında, benimle her seviştiğinde her dokunuşunda hissettim. O beni seviyor, ben de onu seviyorum.

O benim eşim. Birlikte bir hayat planlıyorduk, ama şimdi bu çok uzak görünüyor.

Theo'nun gittiğini duyduktan sonra, gizlice çıkmadan önce annemle babamın odalarına çekilmelerini bekliyorum. Kapılarda nöbetçiler olacağını biliyorum ama eminim tekrar kaçmaya çalışmamı beklemiyorlardır, bu yüzden aşağıya, arka kapıya doğru sürünüyorum ve dışarı bakıyorum. Haklıydım, burada hiç nöbetçi yoktu. Gerçekten o kadar itaatkâr olduğumu mu düşünüyorlar?

Dikkat çekmeden evin yan tarafına doğru ilerliyorum ve dışarıdaki kraliyet muhafızlarını görmek için etrafı kolaçan ediyorum. Sert ve boyun eğmez, geleceğin kraliçesini koruyor gibi görünüyorlar ama ben gerçeği biliyorum. İçeride kalmamı ve geleceğin küçük iyi bir Fae kraliçesi olmamı için buradalar.

Fısıldaştıklarını duyduğumda uzaklaşmaya başlıyorum, bu yüzden donup kalıyorum. Sırtımı duvara dayayarak dikkatle dinliyor, rüzgârın sesini yakalamaya çalışıyorum. "Bu gece başka bir kraliyet balosu olacağını duydun mu?"

"Kraliçe bu sefer kimi öldürecek merak ediyorum," diye cevap veriyor içlerinden biri. Siktir, biliyorum.

Aklımdan bile küfürler geçiyor ve Slate'i ve onun beni ne kadar değiştirdiğini düşündükçe gülümsüyorum. O olacak, onu ibretlik bir hale getirecek ve beni öldüremese de itaatsizliğim için beni kesinlikle cezalandıracak. Bunun olmasına izin veremem, sadece bugünüm var.

Hücreye girip onu serbest bırakabilmek için rüşvet verebileceğim bir gardiyan bulmalıyım. Bir an orada duruyorum ve sonra gecekondü mahallelerinde devriye gezen bazı gardiyanlara kolayca rüşvet verilebildiğini hatırlıyorum. Küçükler bunu yapıyor ve bir keresinde beni ihtiyacı olanları iyileştirirken yakaladıklarında ben de yapmıştım.

Çenemi kaldırıp eğiliyor ve ısıltılı avlunun gölgelerine doğru koşuyorum. Her adımda kararlılıkla gecekondü mahallelerine doğru ilerliyorum. Eşime zarar veremeyecek. O benim, onu benden alamaz. Bu uzun hayatta yeterince şey kaybettim ve şimdi nihayet uğruna savaşmaya değer bir şey buldum.

Herhangi bir sorunla karşılaşmadan alt katlara ulaşıyorum ama sonra bir muhafızı nasıl bulacağımdan emin olamıyorum. Etrafta dolaşıp birini ararsam, yanlış biri tarafından yakalanıp eve geri sürüklenebilirim ve o zaman ceza daha kötü olur. Kulübelerin arasından geçip ormanın yakınında duraksıyorum, tarlalarda ve toprakta tanıdığım bir muhafız arıyorum.

Tarlada birini görüyorum, ama çok ve istekleri genellikle adice, ama tam o sırada kulübelerin arasında yürüyen birini görüyorum, gülüyor ve çocuklarla şakalaşıyor. Yakalanırsa kafası kesilir, ama iyi biri, her zaman öyleydi - ihtiyacım olan kişi o.

Kulübenin arkasına saklanıp bana ulaşmasını bekliyorum. Bir ses kaşlarımı çatmama ve bir zamanlar her şeyden çok korktuğum ama şimdi kurdumla birlikte gölgelerine kaçmak için can attığım karanlık ormana bakmama neden oluyor. Ses tekrar geliyor, dalların çatırdaması ve seslerin fısıltısı, ama onlar ormanın içinde... Bu imkansız, değil mi?

Kraliçenin muhafızı değilse tabii? Panikle etrafıma bakıyorum ve yakınımnda bir varil görüyorum, hemen oraya koşup çömeliyorum, elbisem çamur içinde, umurumda değil. Nefesimi tutarak görmek için etrafına bakıyorum. Sesleri yükseliyor ve sonra onları görüyorum.

Ormanın kenarında iki kadın çömelirken gözüme ilk olarak kırmızı ışıklar çarpıyor. Biri koyu, kan kırmızısı saçlara sahip ve tamamen deri giyiyor; arkasında takım elbiseli bir adam duruyor ve sanki onu rahatsız etmiş gibi toprağa bakıyor. Diğer kızıl saçlı kadın ise neredeyse transparan bir elbise giymiş, parlak yeşil gözlü ve soluk tenli. Uzun saçlı, esmer, düşünceli görünümlü bir adamla karşı karşıyadır. Adamın arkasında iki kişi daha beliriyor; diğerlerinden daha uzun boylu, gözlerinde korkudan ürpermeme neden olan bir karanlık olan bir adam ve uzun kahverengi saçlı küçük bir kız.

Kim bunlar? Burada ne yapıyorlar?

Onlar Fae değil. Onları birleştiren büyüü hissedebiliyorum, tıpkı Slate ve benim birbirimize bağlandığımız gibi. Gerçek, güçlü bir büyü, daha önce hiç hissetmediğim bir güç. Etraflarında bir amaçla dönüyor. Onlar halkımı incelerken bile başka tarafa bakamıyorum. Muhafızları uyarmalıyım. Ya bize saldırmak için buradalarsa? Ama kötü niyet hissetmiyorum, daha çok şaşkınlık ve merak hissediyorum.

Kim onlar?

Ve neden... neden bana kurdumu hatırlatıyorlar?

Onlar tarlaları izlerken, ben ağaç sınırına kadar olan kısa mesafeyi kat ediyorum ve sessiz adımlarla ormana geri dönüyorum. Ağaçlar beni koruyor ve toprak adımlarımı yumuşatarak sessiz olmamı sağlıyor. Onların arkasına geçtiğimde gücüm artıyor ve tenim uyarı verircesine parlıyor.

"Kimsin sen ve neden benim topraklarımdasın?" Çenemi kaldırıp gözlerimi kısarak talep ediyorum. Halkıma zarar vermek için buradalarsa saldırmaya hazırım - mahkemedekilere değil, dışarıda çalışan masumlara.

Hepsi dönüyor ve iri adam hırlıyor, kadın onu durdurmadan önce vücudu titriyor gibi görünüyor. Deri giysili kadın öne çıkıp merakla beni izliyor ama beni durduran soluk elbiseli kızıl saçlı diğer kadın oluyor. Elini tutan adamın yanından ayrılırken yeşil gözleri bana kilitleniyor. Yerde dans ediyor gibi görünüyor ve birkaç santim ötemde durup başını geriye eğerek gözlerimle buluşuyor. Solgun eli uzanıyor ve nedense yanağımı kavrarken onu durdurmuyorum.

"Sensin," diye mırıldanıyor. "Kalbinin kırıldığını hissediyorum, parlayan kişi, beni çağıran sensin. Bulmak için burada olduğumuz kişi sensin."

"Bu o mu?" diye soruyor kahverengi saçlı kız, ilerliyor ve bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

"," diye tersliyor uzun boylu adam, o da gözlerini deviriyor. "Aldırma onlara, onlar koruyucu."

Diğer kızıl saçlı kadın eldivenlerini çıkararak yaklaşıyor ve bana bakarken avucunu kolumun üzerinde gezdiriyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor.

Aralarında bakışıyorum, ne istediğinden emin değilim, ama toplum kabul etmemi gerektiriyor, bu yüzden başımı eğiyorum. Sırtıyor ve gözlerini kapatıyor, elini gürültülü bir şaplakla koluma bırakıyor ve hepimizin nefesi kesiliyor. Zihnim aramızda uçuşurken biz kızlar dizlerimizin üzerine çöküyoruz. Anılar paylaşıyor, acı içimizden akıyor ve sevgi de bizi bir çemberde birleştiriyor - tamamlanmamış bir çember, bunu hissediyorum.

Geriye doğru sarsılıyorum ve yerde hiç de hanımefendiye yakışmayan bir pozisyondan onlara bakıyorum. "Hepiniz kimsiniz?" Nefes nefese soruyorum.

"İyi misin, baştan " diye soruyor uzun saçlı adam, transparan elbiseli kızıl saçlıya yardım ederken, sanki ben yapmışım gibi bana bakıyor. Tepemde gök gürültüsü duyuyorum ve ürperiyorum.

Diğer kızıl saçlı kadın ayağa , takım elbiseli olan "Aşk," diye homurdanıyor.

Bana bakarken gözleri yaşıyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, gözlerimiz buluştuğunda onu el sallayarak uzaklaştırıyor. "Özür dilerim," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Yaşadığın her şey için, yalnız kaldığın ve bu kadar uzun süre acı çektiğin için. Hissettiğiniz acıyı hayal bile edemiyorum. Çok şey kaybettin, hepsine katlandın..." İlerliyor. "Hepimizin var." Diğerleriyle bakışlarını paylaşıyor. "Artık yalnız değilsin, sana söz veriyorum Alejandra, tanrıça doğumlu."

Geri adım atıp büyümü çağırmaya çalışıyorum ama sanki hiçbir tehdit algılamıyormuş gibi bedenimde dönüp duruyor, bu da beni sakinleştiriyor. "Kimsin sen?" Tekrar soruyorum. "Bunu nasıl yaptın?" Soruyu sorarken tökezliyorum ve o da yüzünü buruşturuyor.

"Tanrıçadan bir hediye," diye alay ediyor. "Korkarım sizin hediyeleriniz kadar havalı değil." Diğerlerine bakıyor. "İyileştirebiliyor, ama bu yüzeyde, ihtiyacımız olan kişi o."

O zaman uzun saçlı adam dikkatimi çekiyor. "Eğer o kızsaa, o nerede? Kardeşim nerede?" diye hırlıyor.

"Kardeşim mi?" Kendimi aptal gibi hissederek ama konuşmanın içinde kaybolmuş bir halde tekrarlıyorum.

İlk uzun adam etrafına bakar. "Burada olmaz. Güvenli bir yere gitmeliyiz." Bana baktı. "Konuşabileceğimiz bir yer biliyor musun?"

"Bu ormanın ötesi güvenli değil," diye mırıldanıyorum ve ellerime bakıyorum. "Yakalanır ve öldürülürsünüz. Kraliçe..."

"Amcık mı?" Deri giyen kadın güler.

Sonra göz kırpyorum, dudaklarımda bir gülümseme. "Bu kelimeyi sevdim." Sihrimin yükseldiğini hissediyorum ve iç çekiyorum. "Bizi yalnız bırakabilirim... lütfen bunu yaptığımı kimseye söyleme."

Yapabileceğimi nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece yapıyorum. Mahremiyete ihtiyacımız var, bu yüzden şansımı deniyorum. Büyüm benden akıyor, solgun ve hepsi bakarken bir mücevher gibi parlıyor. Etrafımızda bir baloncuk oluşturup başımızın üzerinde buluşmasını izliyorum. Bir kez orada, parıldayan bir sessizlik küresi yaratarak yerine kilitleniyor. "Bizi görmeyecekler ya da duymayacaklar," diye mırıldanıyorum.

Takım elbiseli adam güldüğünde hepsi bana bakakalıyor. "Ondan hoşlandım. Bahse girerim Slate'in eline su dökemez."

"Slate?" Aniden öne çıkarak soruyorum.

"Kardeşimiz," diye açıklıyor uzun boylu adam, beni izleyerek. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, yani o benim-" Elimi salladım. "O burada değil, başı belada."

"Sorun mu?" diye tekrarlıyor fırtınalı olan. "Kahretsin, onu buradan çıkarmalıyız."

Transparan elbiseli kızıl saçlı kadın sırada beni izliyor ama kahverengi saçlı kadın öne çıkıyor. "Bize güvenmeni istiyorum, sana zarar vermek istemiyoruz. Eğer başı dertteyse her şeyi açıklayacak vaktimiz yok. Lütfen Alejandra, bize güvenmelisin. Yardım etmek için buradayız."

Tam o sırada esen rüzgâr bana tanrıçanın kokusunu getiriyor ve ben de onu içime çekiyorum. Benim seçimim... "Tamam." Başımı salladım.

", bize inanıyor musun?" diye alay ediyor takım elbiseli adam.

"Evet." Kaşlarımı çatıyorum. "Tanrıça konuştuğunda dinlerim. Sen söylediğin . Zaten eşim Slate'i özgürlüğüne kavuşturmaya çalışıyorum, eğer yardım etmek istiyorsan ben kimim ki seni reddedeyim?" Etrafıma bakıyorum. "Canavarlar burada pusuda bekliyor, haklısın, güvenli bir yere ihtiyacımız var. Sanırım orada neler olduğunu tartışabileceğimiz bir yer biliyorum. Slate'i henüz serbest bırakamayız, mahkeme bitene kadar olmaz."

Onları tarlaların kenarına kadar GÖTÜRÜYORUM ve tanıdık bir kapıya koşuyorum. Kapı açıldığında, yakalanmadan önce iyileştirdiğim kadın karşıma çıkınca endişeyle bekliyorum. Bana gülümseyerek bakıyor ama arkamdaki insanları fark edince gülümsemesi kayboluyor. Bizi aceleyle içeri aldı. "Gelin, çabuk," diye tıslıyor ve kapıyı kapatıp bana dönmeden önce takip edilmediğimizden emin olmak için arkamıza bakıyor.

"Geri dönmemeliydin." Elimi tutarak üzgün bir şekilde iç geçirdi.

"Başka seçeneğim yoktu, beni buldular. Kaçmama yardım ettiğin için sana teşekkür borçluyum-" Elinin tersiyle itiyor.

"Elbette. Bizim için çok şey yapıyorsun, hepimiz sana hayatlarımızı borçluyuz, o aptal sürük kraliçeye değil. Aç görünüyorsun, biraz çay ve yemek yapayım, bu evi istediğin gibi kullanabilirsin. Burada olduğunuzu kimse bilmeyecek," diye teklifte bulunuyor, açıkça ne düşündüğümü kastediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, eğilip elini öpüyorum. "Sana minnettarlığımı borçluyum."

Yüzü kızarıyor ve mutfığa doğru koşturuyor, ben diğerlerine bakarken bize mahremiyet sağlamak için bilerek arkasını dönüyor. "En baştan başla," diye talimat verdim.

"Ondan hoşlandım." Deri giyen kızıl saçlı kadın gülüyor. "Otoriter biri. Ben Bella'yım." Parmağını yanındaki takım elbiseli adama doğru salladı. "Bu salak benim dostum Ciar." Kadın ona doğru yaslanırken bile adam gözlerini deviriyor. "Bunlar Dabria, Mishal, Calder ve Mira."

Hepsine başımla selam veriyorum. "Ben Alejandra, adının baş harfi Bloom," diye teklif ediyorum. Mira bir kahkaha atıyor. "Ben de böyle havalı bir isim istiyorum."

"Soyadım sende var, daha fazlasını istemeyi bırak, baştan çıkarıcı." Uzun saçlı adam kıkırdar ve onu yakalar.

"Biz Slate'in kardeşleriyiz, yani bazılarının. Onu ve seni bulmamız gerekiyordu. Bir kehanet, bir tanrıça ve dünyanın sonunu içeren uzun bir hikaye ama hepimiz bir sebepten dolayı bir araya geldik ve ikinize de ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Tanrıçayla konuştum, benzer bir şeyi ima etti." İç çekiyorum. "Saraydan kaçtıktan sonra Yasak Orman'da onunla karşılaştığımda kardeşin kurt formuna hapsedilmişti. Onu iyileştirmeyi ve kurt halinden geri getirmeyi başardım. Çiftleştikimizi öğrendik." Bu itiraf karşısında yüzüm kızarıyor ve takım elbiseli adam eğilip Bella'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve gülerken Bella'nın onu dirseklemesine neden oluyor. "Halkım bizi bulduğunda ormandan ayrılmaya ve dünyaya açılmaya hazırlanıyorduk. Onlar

ikimizi de aldı ve uyandığımda Slate gitmişti. Onu kalenin altında kilitli hissedebiliyorum."

"O zaman neden seni kilitlemiyoruz?" Mishal hırlıyor.

Kadın mutfaktan ters ters bakıyor. "Kraliçemizle böyle konuşmayın."

Ona gülümsedim. "Sorun yok." Onlara geri dönüyorum. "Beni evime kilitlediler. Geleceğin kraliçesi olarak seçildiğim için beni öldüremezler ve beni zindana kapatmaları da pek hoş karşılanmaz ama şu anki kraliçe... çok acımasız. Bu gece bir balo olacağını duydum, şüphesiz cezam için ve-" Bir an için yere bakıyorum, dehşetimi yutuyorum. "Slate'i öldürmek için," diye fısıldıyorum. Öfkeli gözleriyle karşılaşıyorum, benimkilerdeki kararlılığı ve gözyaşlarını görmelerine izin veriyorum. "Bu olmayacak. Onu kurtaracağım."

Dabria gururla, "O zaman yardım alacaksın," diye ilan ediyor. "Seninleyiz," diye teklif ediyor Calder. "Slate için."

"Ah, siktir et, eğer herkes öyleyse..." Bella gülüyor ve bana göz kırpmıyor. "Daha önce bir Fae kraliçesi öldürdüğümü söyleyemem, bu iyi olmalı."

"Bir plana ihtiyacımız var," diyor Mishal ve ben de başımı sallıyorum. "Bir tane oluşturmaya başladım, şöyle başlıyor..."

Saatler sonra bir planımız var ve kendime güveniyorum. Onları, ihtiyaçları olanı getireceğine söz veren insana bırakıyorum. Ona hoşça kal diyorum, misafirperverliği için teşekkür ediyorum ve kayıp olduğum anlaşılmadan önce kendi evime dönmek için acele ediyorum. Planın işlemlerini istiyorsak bu henüz gerçekleşemez. Şimdilik görünüşümü korumalıyım.

Sadece bu geceye kadar.

Balonun duyurusu öğleden sonra geç saatlerde geliyor, ben pencерemde oturmuş Slate'in kollarının sıcaklığını, bana gülümseyişini ve bakışlarında gördüğüm sevgiyi hatırlıyorum. Gözlerimi kapatarak alnımı cama dayıyorum ve tekrar ona uzanıyorum. Onsuz geçen her an kalbimdeki boşluk daha da büyüyor. Onun fısıltılarını istiyorum, onun dudaklarından yeniden 'sevgilim' sözünü duymak istiyorum, onun öpücüklerini, onun sevgisini, onun her şeyini istiyorum.

Sonsuza kadar.

Tam o sırada kapı kırılarak açıldı. Theo hışımla içeri girerken dönüp ayağa kalkıyorum. Odanın içinde adım adım ilerliyor, boğazımı sıkana kadar durmuyor, gözleri vahşi. "Beni aptal mı sanıyorsun? Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. İyi bir küçük gibi cezayı çekeceksin-"

Tepki veriyorum, elimde değil. Bu zavallı adamın önünde sinmekten yorulduğum için büyüm içimden fıskırıyor. Onu geriye ve kışının üstüne fırlatıyor. Saçlarım kendi büyülü rüzgârımla etrafımda dalgalanırken korku içinde bana bakıyor. Tenim parlıyor ve ona doğru adım atarken ayaklarım yere zar zor değiyor. "Bana bir daha asla dokunmayacaksın, beni duyuyor musun?"

Gözleri kısılıyor ve ben de büyümle saldırıyorum. Bir çatırtı duyuyorum ve sonra burnu kırılıp kan akarken uluyor. "Beni duyuyor musun dedim?" Ayaklarımın dibindeki adama dik dik bakarken sesim yüksek ve güç dolu bir şekilde talep ediyorum.

"Seni zavallı kaltak," diye tükürüyor ve misilleme yapmak için ayağa kalkıyor. Saldırıya hazırlanırken birden odayı daha fazla büyü dolduruyor ve Theo'yu benden uzaklaştırıyor.

Annemin kapıda durduğunu görünce ağzım açık kalıyor, öfkeli ve çok asil görünüyor.

"Evimden defol!" diye bağıyor annem, gücü artıyor. Tekrar.

Theo kanayan burnunu tutarak ayağa kalkıyor ve bana ters ters bakarak annemin yanından geçip gidiyor. "Büyük bir hata yaptın," diye tısladı.

Çenesini kaldırıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Tek hatam kızıma yaklaşmana izin vermemdi," diye tersliyor.

O gidiyor ve ben orada dururken kapı kapanıyor, gözlerimiz çarpışıyor. İkimiz de ne söyleyeceğimizden emin değiliz. Bu kadın bir yabancı, annem kavga etmez, sesini yükseltmez. Ama o ikisini de yaptı. Sonra yere yığıldı. "Alejandra, özür dilerim, onun ne kadar zalim olduğunu görmeliydim. Sadece seni koruyabilecek birini istedim... ama bu bir mazeret değil. Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, o da üzerimdekilere ve boynumdaki madalyona bakıp yüzünü buruşturuyor. "Seçimini yaptın, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum, nutkum tutuluyor. Yaklaşıp ellerimi sıkıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Seni kaybetmekten hep çok korktum. Sana sahip olmanın ne demek olduğunu unuttum. Sadece seni korumak istedim, umarım bunu biliyorsundur." Elimi sıktı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin? Bu yol kolay olmayacak."

"Biliyorum ama onu seviyorum anne. O benim için doğru kişi, o benim geleceğim ve bu benim yolum. Ben seçtim," diyorum kararlılıkla.

Başını sallıyor, yanağımlı okşamadan önce bir süre bana bakıyor. "Benim güzel ve güçlü kızım. Hayal edebileceğimden çok daha güçlüsün, bu dünyayı kurtaracaksın, bundan asla şüphe etme." Elini bıraktı ve elbisesini düzelterek geri çekildi. "Peki o zaman, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Elimde olmadan gülümsüyorum. Hatalar yapmış olabilir, ihtiyacım olan anne olamamış olabilir ama şu anda çabalıyor. Yardımını kabul ediyorum ve makyajımı yapmama, saçımı yapmama ve elbisemi giymeme yardım ederken ona neye ihtiyacım olduğunu .

Şimdi tek yapmam gereken beklemek.

OceanofPDF.com

KAYRAK

I Bir başlangıçla uyanıyorum ve bana gelen daha fazla ayak sesi duyuyorum. Güçlkle hareket edebildiğim için halsizce inliyorum. O şeytani fae ikizleri ben bayılana kadar kaldılar, bedenimi ve zihnimi tekrar tekrar parçaladılar, artık nefes alamayana kadar, neyin gerçek olduğunu bilemeyene kadar. Hayaller yerleştirdiler

Kafamın içinde, beni iliklerime kadar hasta eden korkunç hayaller.

Eşimin tecavüze uğradığını görüyorum.

İncindim.

Öldürüldü.

Tekrar tekrar onları izlemek zorunda kaldım. Zihnim parçalanacakmış gibi hissettim ama bunu ona yapamazdım, bana ihtiyacı var. Tam bir ıstırap olsa da hayatta kaldım ve daha fazlası için geri geliyorlar. Patilerimin üzerinde tökezleyerek ayağa kalkıyorum ama geldiklerinde yatmayı reddediyorum.

Ben bir tanrıyım!

Kırabilecekleri zayıf bir fae değil.

Başımı eğerek, kurumuş kanım altımdaki betonu lekeleyerek saldırmaya, hayatım ve eşimin hayatı için savaşmaya hazırlanıyorum. Ben orijinal kurdum, dünyayı yiyen. O kadar kolay ölmeyeceğim. Ben yaşamadım

Mutluluğa bu kadar yakınken, binlerce yıl Tanrı'nın unuttuğu bir zindanda yok olmak.

Alejandra'nın adı bir savaş çılgılığı gibi kafamda yankılanırken, onlar görüş alanıma giriyor ve parmaklıklar iniyor.

Onlara saldırıyorum ve büyülerini beni bağlamadan önce iki tanesini öldürmeyi başarıyorum. Bir adam bana elini uzatırken olduğum yerde donuyorum, gerçekten donuyorum, vücudumu buz kaplıyor. Bir diğeri ortaya çıkıyor, bana şöyle bir bakıyor ve gözlerini deviriyor. Diğerleri ölümlerini sürükleyerek götürmek için acele ederken o önümde çömeliyor ve beni homurdanmaya itiyor. Gözleri seğiriyor ve ondan başka kimse kalmadığında eğiliyor.

"Savaşma kurt, kaderin seni bekliyor. O orada olacak, tanrıçaya güven, eşine güven," diye mırıldanıyor diğerleri dönerken ayağa kalkmadan önce.

O da orada olacak mı? Alejandra mı? Beni kaldırıp koridorda sürüklerken ve o da arkamdan gelirken şaşkınlıkla fae'ye bakıyorum. Ne demek istiyordu? Ve neden bana bir şey teklif ediyor? Kraliçe için çalışmıyor mu? Boş hücrelerin yanından geçip merdivenlerden yukarı çekiliyorum. Vücudumu kaplayan buzla savaşmaya çalışırken iki çift kapının dışında duruyoruz. Yavaşça erimesini izlemek başlı başına bir işkence, saldırmaya hazırım.

Ama sonra kapılar açılıyor ve bizi kabul ediyor.

olmadan bakıyorum. Burası bir taht odası ve bir parti veriliyor. Elbiseli ve mücevherli kadınlar, takım elbiseli erkekler ve köşede bir müzik grubu var. Yiyecek ve alkol serbestçe akıyor. En yakındakiler bizi gördüklerinde nefesleri kesiliyor. Aralarından geçip boş tahtın önüne getirilirken bazıları heyecanlı, bazıları ise endişeli görünüyor. Kraliçe geldiğinde girişini gösterişli bir şekilde yapmak için olduğuna şüphe yok. Gözlerimi etrafa dikip her şeyden çok görmek istediğim yüzü arıyorum, içimi umut kaplıyor.

Onu kalabalığın içinde buluyorum, berrak bir gecede ay gibi göze çarpıyor. Uzun, siyah, sade elbisesi içinde bile diğerlerinden daha parlak parlıyor. Gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüp dağılıyor ve boynundaki gümüş kolye dışında diğerleri gibi mücevher takmıyor. Gözleri bana kilitlenmeden önce etrafına bakarken yüzü ciddi ve soğuk.

Kalbim yerinden fırlıyor, kükremek, özgürlüğe kavuşmak ve ona koşmak istiyorum ama yapamıyorum. Yutkunuyor, gözleri bir anlığına eriyip yumuşak, tatlı eşimi ortaya çıkarıyor, sonra sertleşip arkasını dönüyor. Kalbim o anda parçalanıyor, onun adını ulurken göğsümde paramparça oluyor, kurdumun içinde kilitleniyorum.

Benden vazgeçti mi?

Ya da daha kötüsü... Benim yerime kendi halkını mı seçti? Onlar bana işkence edip öldürürken onları mı izleyecek?

Onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Gözümden bir damla yaş süzülüyor ve donmayan boğazımdan bir sızlanma kaçıyor. Onun bu ses karşısında irkildiğini görüyorum ve içimde bir öfke kabarıyor. Ürkmeli. Eğer eşim halkı için beni gerçekten terk ettiyse...

Ölüm şu anda hissettiğim acıdan daha hızlı olurdu, sanki kalbim göğsümde parçalanmış gibi. Acının ikizleri bile şu anda hissettiğim kadar veremezdi.

Zihnimde ona tekrar tekrar ulaşıyorum ama o beni görmezden geliyor. Elinde bir kadeh şarap tutuyor ve diğer yüksek fae soylularından oluşan bir çemberin içinde durup başını sallıyor. Gerçekten benim yerime bu hayatı mı seçiyor?

Bana fısıldayan adamın kalabalığın arasından geçerek eşime doğru ilerleyişini izliyorum. Kulağına fısıldıyor ve kıskançlık ve sahiplenme duygusu içimde kabarıırken hırlıyorum, ama o gümüş gözler bana doğru titrettiğinde yığılıyorum, eşime bu kadar yakın ama bu kadar uzak olduğum için sızlanıyorum.

Tekrar arkasını dönmeden önce göz kırptıyor ve ben biraz sakinleşiyorum. İnsanlarını seçmiyor. Bir şeylerin peşinde, benim kurnaz küçük dostum. Buz hala beni yerimde tutuyor ve hava değişip bana acı veren tanıdık bir koku getirdiğinde gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum. Beynimle bu kadar çok mu oynadılar? Burada olması mümkün değil.

Kalabalığın arasında kaybolmadan önce kızıl saçlı birini görüyorum ve karanlık, tanıdık bir kafa gördüğüme yemin edebilirim, ama gözümü kırptığımda gitmişlerdi. Tam o sırada kalabalık sessizleşiyor ve dizlerinin üzerine çökmeye başlıyorlar. Kapılar açılıyor ve kraliçe odaya giriyor. Etrafını saran güçten onun olduğunu anlıyorum ama bu güç eşimin ya da benimkiyle kıyaslanamaz bile. Güçlü görünmeye çalışmak için gösteriş yapıyor. Başında bir taç var ve odada gezinirken gözleri bana kilitleniyor ve elbisesini bir hareketle arkamdaki tahta oturuyor.

Gücü etrafımı sarıyor, bir zayıflık bulmaya çalışıyor ama ben onu kolayca uzaklaştırıyorum. Gözlerimi tekrar eşime odaklıyorum, o da gözlerini kırpmadan önce kraliçeye bakıyor ve yüzü hoş bir ifadeye bürünüyor. Müzik yeniden başlıyor ama herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken konuşmalar durgunlaşıyor. Ya da ne olacağını.

Bir saatten fazla sürer ve kraliçe ayağa kalkana kadar buz neredeyse tamamen erir. Konuşmak için boğazını temizlediğinde herkes tekrar sustu. "Bu geçmiş

Bu hafta, sarayda dedikodular dolaşıyor ve ben de bu dedikodulara değinmek istedim. Bu doğru, müstakbel kraliçemiz kaçtı, görevinden, sorumluluklarından kaçtı ve değer verdiğimiz her şeyi hiçe saydı" diye konuştu.

Herkes Alejandra'ya bakıyor ve etrafındakiler uzaklaşarak onu, yanımdan geçip eşime doğru ilerleyen kraliçenin iğrenç tehditleriyle yüzleşmesi için yalnız bırakıyor. Tüm bunların altında dimdik duruyor, çenesi yüksek, gözleri meydan okuyor, artık boyun eğmek istemiyor.

"Yasak Orman'a kaçtı. Halkımızı terk etti." Kraliçe onun önünde durup eğiliyor ve dönmeden önce ona bir şeyler fısıldıyor. Elbisesi Alejandra'ya tokat atıyor, Alejandra darbenin etkisiyle solmuyor, aksine daha da dikleşiyor. Eşim için içimden gurur akıyor, gücü beni hayrete düşürüyor. Ona yapması gerekeni yapmasını, kendini kurtarmasını ve zarar görmesini engellemesini söylemek için yanıp tutuşuyorum, bu benim ölümüm anlamına gelse bile.

Sırf o iyi ve güvende olsun diye ölebilirdim.

"Müstakbel kraliçemiz haince davranışları nedeniyle cezalandırılmaktan muaf değildir. Onları düzeltereğiz ve sonuçlarının tamamen farkında olmasını sağlayacağız. Ama önce müstakbel kraliçemizi bizden çalan canavarla, kurtla ilgilenmeliyiz." Tüm gözler bana çevrildi ve ben hırladım.

"Bu gece kurt ölecek!" diye bağırıyor, gücü odaya yayılıyor ve herkesin gücü karşısında nefesini tutmasına neden oluyor.

Arkadaşım hariç hepsi, cesur küçük arkadaşım, o öne çıkıyor.

Gümüş gözleri parlıyor, vücudu ay gibi parlıyor, gözleri avına kilitlenmiş, gururla sesleniyor, "Ben, Bloom Hanesi'nden Alejandra, tanrıça doğmuş, tanrıça seçilmiş... sana meydan okuyorum."

ALEJANDRA

My Meydan okuma kalabalığının içinde dalgalanıyor, ama onlara bir bakış bile atmak için kraliçeden başımı çevirmiyorum. Onlar vefasız yaratıklar, görevime ve saygıma layık değiller. Slate benim seçimim ve bu gece onun için savaşacağım. Kraliçeyi öldürüp onu serbest bırakacağım.

Kraliçe gülüyor, bana dönerken gerçekten gülüyor. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun, küçük kraliçe?" diye alay ediyor.

Dudaklarımda bir sırıtışla öne çıkıyorum. "Evet. Kraliçe ben olacağım, sen değil. Ben seçildim, sen değil. Tahtta oturan yılanın önünde diz çökmekten bıktım usandım. Kendi oğlunun ölmesine izin verdin ve hiçbir şey yapmadın." Her dikenle birlikte bir adım daha öne çıkıyorum. "Halkımızın acı çekmesine izin verdin, onları öldürdün, eğlence için işkence ettin ve hepimiz senin kontrolün altında solup ölürken onları vahşi büyüye terk ettin. Ve şimdi? Şimdi de eşimi mi öldürmek istiyorsun?" Ona ulaştığımda hırıliyorum. Başımı arkaya eğip gözleriyle buluşuyorum ve bir an için orada bir korku titreşimi görüyorum. "Buna karşılık, sana meydan okuyorum, seni yeneceğim ve hepsine ne kadar sahte bir kraliçe olduğunu göstereceğim. Yönetmek için kullandığın tüm bu kabadayılık, güç ve korku, küçük bir fae'nin korkusundan kaynaklanıyor.

onun derinliği. Bizi mahvetmene izin vermeyeceğim. Onu öldürmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum ona, sonra başını aşığı çekiyorum ve bu yemini bir öpücükle mühürlüyorum.

Dudaklarında dehşetin ve sözlerimin gerçekliğinin tadını alıyorum. Bizi kontrol etmek için korkuyu kullanıyor ve bu yüzden kimse ona karşı çıkmaya ya da meydan okumaya cesaret edemiyor... şimdiye kadar. Ağzımı geri çekiyorum, gözlerim hâlâ onun kırpışmayan gözlerinde, dudaklarımı elimle siliyorum, ona daha fazla saygısızlık ediyorum. "Ölümüne, kraliçem," diye ilan ediyorum eğilirken.

Gözlerim onun arkasından kayıyor ve Slate'inkilerle buluşuyor, anlaması ve bana güvenmesi için yalvarıyorum. Gözleri kısılıyor ama hırlamayı kesiyor. Kardeşleri de buradalar, gerçi fae büyüsu kullanarak kılık değiştirmişler, daha aşığı kabul edilen fae kılığına girmişler ve odanın etrafında hizmet ediyorlar. Bunu onlar için de yapıyorum, özgürlükleri için, umarım çocukları onlardan daha iyi bir hayata sahip olurlar. Boş boş durmaktan bıktım. Bunlar benim halkım ve o artık onlara zarar vermeyecek.

Kalabalığa dönüyorum, onlar şaşkınlıkla izlerken gözlerimi üzerlerinde gezdiriyorum. Bakışlarım Bella'ya takılıyor ve göz kırpıyorum. Slate'in serbest kalmasını sağlamak için buradalar. Dövüş sırasında herkesin dikkati dağılmışken onu arka kapıdan çıkarıp ormana götürecekler. Kraliçe bana bağlı. Onu öldüreceğim... Ondan sonra bana ne olacağından emin değilim ama o özgür olduğu sürece umurumda değil.

Bella bilmiş bir bakışla beni izlerken Mira'ya deneyeceğime söz verdim. Dabria anlamıştı. Kazanamayacağımı, ölebileceğimi biliyordu ama Slate burada ölmek için çok önemliydi. Ben olsam da olmasam da bir görevleri var. Bunun için bana ihtiyaçları olduğunu düşünseler bile, aslında tek ihtiyaçları olan şey aralarındaki bağ. Umarım bunun farkına varırlar ve eğer tanrıça bu gece benimle birlikteyse... bir gün eşime yeniden kavuşmama izin vermesi için dua ederim.

Kraliçe kendine güvenini yeniden kazanıyor ve yüksek sesle gülüyor; ben beklerken saraydan bazıları da endişeyle katılıyor. "Bana meydan okumak mı istiyorsun çocuğum? Güzel. Gece bitmeden mermer kanınla kırmızıya boyanacak ve yıllar önce ölmen gerektiği gibi öleceksin," diye alay ediyor.

Dönüyorum ve mücadelenin başlamasını bekliyorum.

Danışmanları hızlı bir şekilde meydan okumayı çözmeye çalışırken o karşımda dimdik duruyor. Normalde bu günler öncesinden kabul edilir ve hazırlık için zaman tanınırdı ama ben onlara bu lüksü tanımadım. Etrafımıza içinde düello yapabileceğimiz kaba bir sihirli çember çizdiler. Kaleyi ve topraklarımızı yok etmemizi ve diğer fae'lere zarar vermemizi engelleyecek. Ne zaman

Çember tamamlanır, bir danışman seçilir ve kan yeminimizi etmek üzere çemberin ortasına gelir.

Gözlerimiz kilitli, ellerimizi uzatarak ona yaklaşıyoruz. Daha önce üç kez meydan okumaya maruz kaldım, hepsi de küçük şeylerdi ama bu... bu ölümüne. Bunu hissedebiliyorum. Rakibimizi bir daha peşimize düşmeyecek kadar yendiğimizi düşünürsek yaşamasına izin vermeye karar verebiliriz. Ama sadece birimiz bu çemberden çıkacak ve diğerimiz çemberin içinde ölecek.

Aksi takdirde, ikimiz de diğerinden asla tam anlamıyla özgür olamayacağız.

"Bu meydan okumaya saray şahittir. Işıltılı Tahtın Kraliçesi, öne sürülen şartları kabul ediyor musunuz? Ya ölümü ya da yenilgiyi kabul ediyor musunuz? Meydan okumanın kurallarına uyacağınıza yemin ediyor musunuz?" diye endişeyle sorar.

"Biliyorum," diye hırılıyor ve sonra tırnaklarını eline geçiriyor. Kanı adamın tuttuğu bardağa sıçırıyor ve göz temasını kesmeden, iyileşirken yalayarak temizliyor.

Bana dönüyor ve tekrarlıyor. Bıçağı alıyorum, elimi kesiyorum ve kanımın damlayıp onunkiyle fıncanda karışmasına izin veriyorum. "Yapacağım," diye söz veriyorum ve sonra hızlı bir büyü gösterisiyle elimi iyileştiriyorum. Pahalıya mal olabilir, ama mırıltıları duyduğumda ve gözlerinin öfkeyle parladığını gördüğümde buna değer.

"Tanrıçamızın gözleri altında, meydan okuma mühürlendi." Beyanı söyler ve kadehi kraliçeye uzatır. Bir yudum alıyor, dudaklarından kanımız damlıyor. Bana uzatıyor ve ben de aynısını yapıyorum, kanın tadı içimde oluşan büyüün tadını bastırıyor.

Bu sadece mücadele bitene kadar bizi birbirimize bağlar. Ben onun kanının içimde dolaştığını hissediyorum, o da benim kanımın onun içinde dolaştığını hissedecek. Geri adım atarak fae'nin çemberden çıkmasını bekliyoruz ve bir nefesle çember yerine oturup bizi birbirimize kilitliyor.

Artık sadece o ve ben varız.

Kraliçe tanrıçaya karşı doğdu.

Başını kaldırdı ve sınır boyunca gezinerek beni izledi, gözümü korkutmaya çalıştı. "Gerçekten beni yenebileceğini mi sandın? O küçük şirin iyileştirme büyüyle mi? Sen bir hiçsin. Senin kanınla yıkanacağım ve diğerlerine bana meydan okumaları için meydan okurken onu bir elbise olarak giyeceğim." Gülüyor, sesi odanın içinde yankılanıyor. Büyüsünün dalgalandığını hissettiğimde kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken oluyor.

Konuşmuyorum, bunun zamanı geçti.

"Yani şu vahşi küçük kurt senin mi?" Kıkırdıyor ve ona bakıyor. "Belki seninle işim bittikten sonra onu canlı tutarım. Hatta seni onun büyüsü altına sokan şeyi test edebilirim." Bana sırtıyor. "Yatakta iyi mi?" İrkiliyorum ama tepki vermemeye çalışıyorum, büyülerim derimin altında akarken bile kendimi savunmaya hazırım. Ama bu savunmadan daha fazlası... Saldırmam gerekiyor. Kazanmam gerekiyor. Slate'e dönüp bakıyor ve ben de kardeşlerin onu kurtarmak için kalabalığın içinde ilerlediğini görüyorum. Dikkatinin benim üzerimde olduğundan emin olmalıyım,

O değil.

"Oğlun seni şimdi görse ne derdi acaba?" diye düşünüyorum ve başını çeviriyor, gözleri öfkeden çılgına dönmüş. "Benimle evlenmek istediğini biliyor muydun?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum. "Ben daha gençken bana sordu. Beni kraliçe yapmadan önce senden izin bile istemeyecekti."

Çığlık atıyor ve büyüsünü bana doğru fırlatıyor, ama elimin bir hareketiyle onu engelliyorum ve aramızdaki toprağa karışıyor. Bunu izliyor ve sonra ne kadar güç sakladığımı fark ederek korku içinde bana bakıyor.

"Sihrimi herkese gösterme ihtiyacı hissetmiyorum. İnsanların benden korkmasını istemiyorum. Tek istediğim mutluluktu ama bu güçlü olmadığım anlamına gelmez. Kendi açgözlülüğün, öfken ve nefretin yüzünden gözlerin kör olduğu için fark etmedin bile," diye çıktım ve büyümü ona geri fırlattım. Altında ama düşmedi. Ondan gelen bir hırıltıyla meydan okuma gerçek anlamda başlıyor.

Kendimi savunmaktan başka çarem yok, saldırının altında tökezliyorum. Büyüsünü bana fırlatıyor ve yer güçten yuvarlanıyor. Buz içime saplanıyor, ateş ayaklarımın yakınından geçiyor ve hayaletleri çemberin içinden kayarak beni kesiyor ve gücümnden ve ruhumdan parçalar çalarken neredeyse bir çığlıkla düşmeme neden oluyor.

Kaybediyorum, her saldırıda geri itiliyorum. Ayaklarım altımdan kayıyor ve bunun sonum olacağını biliyorum. En azından Slate'i dışarı çıkarmaları için onlara bir şans verdim, ama ona baktığımda hâlâ burada olduğunu ve kardeşleriyle savaştığını görüyorum. Dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Alejandra! diye bağılıyor
zihnimde. "Git!" Ona
bağıriyorum.

Ama o beni terk etmeyi reddediyor.

Slate kendini bariyere atıp bana ulaşmaya çalışıyor. Bariyer onu geriye savuruyor ve sert bir şekilde yere düşüyor, kurt formunda hareketsiz yatıyor. Çığlık atıyorum ve gücüm benden fışkırıyor. Ona çarpıyor, onu durduramayan bariyerden bile daha güçlü ve kürkünün eriyerek deriye dönüştüğünü görüyorum, ama kraliçe çığlık atıyor.

Ona döndüğümde kalbinde bir hançerle dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum - derimdeki rünlerle parlayan gümüş bir hançer, güçten yapılmış bir hançer.

Benim gücüm.

Yere yığılmasını dehşet içinde izliyorum. Saraydakilerin tepkisini duyuyorum ama onları görmezden gelerek yanına koşuyorum ve hançer havada eriyip büyü bana dönerken onu sırt üstü çeviriyorum. Şok içinde gözlerini kırıştırıyor, yaradan kan pompalanırken kendi büyü de dağılıyor. Bu sihirle açılmış bir meydan okuma yarası... yani iyileşme yok.

Ona bakıyorum, anında pişman oluyorum. Öldürmek hafife alınacak bir şey değildir... içinizden bir parça koparır. Şimdi çatladığını hissediyorum, yumuşak kalbim yaptığım şeyin altında soluyor. Ya o ya ben, ya eşim ya da o, ama bu tek seçeneğimin bu olduğu gerçeğinden nefret etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Kanaması devam ederken elini tutuyorum ve ona tekrar bakıyorum. "Üzgünüm," diye fısıldıyorum ve gerçekten de üzgünüm, bu şekilde ölmeyi hak etmiyor. Kimse hak etmiyor. Bu mahkemede çok fazla ölüm, acı ve ıstırap yaşandı.

"En azından oğlumla tekrar birlikte olacağım," diye mırıldanıyor.

Elini tutuyorum, dudaklarından akan kanı izliyorum.

"Seni iyileştirmeye çalışmama izin ver," diye yalvarıyorum sessizce. Hikâyemdeki kötü adam o olabilir ama şeytan değil. Oğlunun ölümünden kırıldığını, zarar gördüğünü şimdi görebiliyorum. Bu onu zalim ve umursamaz yaptı ve kötü şeyler yaptı. Suçlar işledi ve korkunç bir kraliçe oldu ama kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar vermiyorum. Herkes ikinci bir şansı hak eder.

"Hayır, lütfen, bırak gideyim, bırak onunla tekrar birlikte olayım." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ben bunu kalabalıktan saklıyorum, ondaki bu zayıflığı görmelerini istemiyorum, o bunu hak ediyor. "Benden daha iyisini yap... Çok soğuk davrandığım için özür dilerim. Benim yerime seni seçtiğinde rahatlardım. Artık bir şansları var." Derin derin öksürüyor, hafifletiyorum ama güçlerimle iyileştirmiyorum ve iç çekiyor. "Sen bana benim sana sunduğumdan daha fazla iyilik sunuyorsun."

"Göze göz işe yaramaz kraliçem. Sizi en başta incitenleri affetmek ve onlara yardım etmek gerçek büyümedir... Nedenini anlamak ve bunun için onlardan nefret etmek yerine onları affetmek de öyle. Olmak istediğim kişi bu, harika bir kadının olması gereken şey bu. Henüz o noktada değilim ama olacağım..." Eğiliyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Benim için ona merhaba de," diye yalvarıyorum.

"Yapacağım, dinle-" Gözleri yeniden açılmadan önce bir saniyeliğine kapandı. "Kalbini dinle. Dinlemedim ve pişmanım," diye hırıldıyor.

Ölümü korkunç ve yavaş. Kanında boğuluyor. Ona elimden geldiğince yardım ediyorum ve sonunda öldüğünde büyük bir güç patlaması oluyor. Bu gece burada büyük bir varlık öldürüldü. O kişinin kendisine verilen sihir ve fırsatlarla ne yapmayı seçtiğinin bir önemi yok, çünkü iş başa düştüğünde önemli olan tek şey bir insanın ölmüş olması. Bir hayat kaybedildi ve her hayat, her bir hayat değerlidir.

Gözlerini kapatıp ellerini göğsüne koyuyorum ve topuklarıma yaslanmadan önce bir sonraki hayata geçmesine yardımcı olması için bir dua fısıldıyorum. Orada, balkon kapısında ailem duruyor - eşim, kardeşleri ve zaman içinde bana bağlanan kadınlar.

Gitmediler ve şimdi beni izliyorlar, kollarını açmış beni karşılamak için bekliyorlar. Slate'e bakıyorum ve o da elini uzatarak öne çıkıyor. Toplanan fae'lere bakıyorum, hepsi kaybolmuş, hepsi başlarına ne geleceğinden emin değil.

Onu seçtim ve yine seçiyorum.

Yanıliyordu. Benden iyi bir kraliçe olmaz, çünkü bir kraliçenin iyileştirebildiği kadar öldürebilmesi de gerekir. Ben kraliçe olmayacağım, sadece gerçek hükümdarın yolunu açmak için buradayım. İçimdeki güç dalgasını ve ardından gelen sevgiyi hissettiğimde, bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Ayağa kalktım ve onlara döndüm. "Kraliçe öldü," diye duyuruyorum. "Onun yasını tutacağız ve hak ettiği saygınlıkla gömülecek. Topraklarımız yeni bir kraliçe seçti." Odayı taradım. "Ama o ben değilim. Onu hissedebiliyor musun? Gece havasında bizi, bu toprakları ve atan kalbimizi çağırıyor. O geliyor ve onunla birlikte değişim de geliyor. Onu kabul edin ve gelişin ya da reddedin ve yöntemlerimiz ve yaşamımız ölsün." Geri çekilip Dagero'ya bakıyorum. Tanrıçanın verdiği bilgileri aktarma sırası bende.

"Onu dışarıda bırakmayın. O senin kurtuluşun ya da lanetin olacak. Unutma çocuğum, aşk her haliyle aşıktır, ister tek ister çok kişi arasında olsun." Göz kırıyor ve ben gülümsüyorum, tanrıça beni terk ediyor. "O zamana kadar, onun için sıraya girdiklerinden emin ol." Göz kırıyorum.

Geniş ve rahatlamış bir gülümsemeyle aileme dönüyorum. Önümüzde bir sürü insan duruyor- "Hain!" diye bir tıslama geliyor ve havanın hareket ettiğini hissediyorum. Döndüm, ama

Slate zaten orada. Gücün etkisiyle geriye doğru savruluyorum ve dostumun tehditle yüzleşmesini izliyorum. Bıçağıyla üzerime atlamaya çalışırken eli Theo'nun boğazına dolanıyor. Slate kolayca boynunu kırıyor. "Hak ettiğin şey için çok hızlıydı," diye hırlıyor onu fırlatıp atarken.

Mesafeyi koşarak geçip Slate'in elini tutuyorum ve içimi bir doğruluk hissi dolduruyor. Her zaman olmam gereken yer burası; onun yanında, birlikte. Beni kendine yaklaştırıp havaya kaldırıyor ve dudaklarımız umutsuz bir öpücükle buluşurken bacaklarımı beline doluyorum.

"Seni seviyorum dostum," diyorum ona hırsla. "Bunu bildiğim zaman söylemeliydim, aptalın tekiydim, ama eğer beni kabul edersen hayatımızın geri kalanında sana söyleyeceğim."

"Her zaman, sevgilim. Benden bu kadar kolay kaçamazsın. Seni seviyorum," diye yanıtlıyor ve bir öpücükle mhrlyor.

Biri boğazını temizleyene kadar birbirimizin kucağında kilitli kalıyoruz, vücutlarımız sadece birlikte olması gereken gerçek bir çiftin yapabileceği şekilde birbirine şekil veriyor.

"Bu çok sevimli, gerçekten öyle, ama sanırım gitmeliyiz," diye araya giriyor Bella kuru bir sesle.

Slate'in ağzına doğru kıkırdayarak beni yere bırakmasına izin verdim, onlara dönerken parmakları benimkilere dolanıyordu. "Hadi gidelim. Tamamlamamız gereken bir gemberimiz var." şaşkınlıkla göz kırıyorlar ve ben gülüyorum. "Konuşacak çok şeyimiz var, hadi."

Gözlerim açıkça ağlayan anneme takılıyor, ama başını sallayıp gülümsüyor, gitmem için beni cesaretlendiriyor, kaderimi kabul etmem için beni cesaretlendiriyor.

Bu sefer benim şeimimdi.

KAYRAK

W Korttan hızla ayrıldık ve eşimin zihninde herhangi bir pişmanlık olup olmadığını araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece mutluluk ve ilk defa özgürlük görüyorum. Ormana vardığımızda tekrar kurduma dönüşüyorum ve onun deyimiyle yasak bölgede yolumuzu bulurken sırtıma . Hiçbir canavar bize saldırmaya cesaret edemez, ne dört orijinal tanrı ne de eşleri. Güneş yükselirken, ormanın kenarındaki araçlarına ulaşıyoruz ve ancak o zaman Onlara baktıkça rahatlıyor ve değişiyor muyum?

Kardeşlerim.

Burada olduklarına inanamıyorum. Benim için geldiler ve bir şekilde eşimle birlikte çalıştılar. Ormandaki yolculuğumuz sırasında bana telepatik olarak bundan bahsetti ama insan formumda onlara bakarken hâlâ kelimelerimi bulamıyorum.

"Kardeşler," diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Seni görmek güzel," diyor Calder ve sonra kucaklaşıyoruz.

"Her zamanki gibi başını belaya mı sokuyorsun?" Ciar bana sarılırken kıkırdıyor. "Mishal." O gülerken ben de onu kucaklıyorum. Geri çekildiğimde Alejandra yanıma yaslanırken elini tutuyorum. Arkadaşlarına bakıyorum. Kim

Bunu düşünebilir miydin? Biz, çiftleştik. Yine de beni mutlu ediyor, bunu hak ediyorlar.

"Diğerleri nerede?" Sorguluyorum.

Mishal, "Onları bulacağız," diye yemin ediyor.

"Neler oluyor?" Soruyorum. Hepsini bir araya getirecek bir şey olmuş olmalı.

Bakışırılar ve Calder iç çeker. "Bu uzun bir hikâye."

"Başka acıkan var mı?" Ciar garip sessizliği bozarak "Aç olan var mı?" diye soruyor. Yanındaki kadın, Bella, Alejandra bana haber veriyor, ona dirsek atıyor. "Yemek demek istemiştım canım, ama madem teklif ediyorsun..." Kaşlarını oynatıyor, kız ona yumruk attığında gülüyor.

"Hadi, gidip dinlenecek ve yemek yiyecek bir yer bulalım, sonra bize her şeyi anlatabilirsin," diye karar verdim.

Alejandra dizimde otururken arabaya doluyoruz. Kollarımızı birbirimize dolamış, kelimeler olmadan konuşurken bakışlarımızı paylaşıyoruz. Arabayla uzaklaşırken ikimiz de dönüp ormana bakarken başımı onun omzuna yaslıyorum. Uzun zamandır burası benim ve onun da eviydi ve şimdi ayrılıyor. Ama etrafımız ailemizle çevrili ve ev bir yer olmak zorunda değil, bir kişi olabilir ve Alejandra da öyle.

Seni seviyorum, sevgilim.

Ben de seni seviyorum, kurdum.

"Onlarınkinin yanındaki odada kalmayacağım," diye homurdanıyor Calder. "Onlar zaten birbirlerini hissediyorlar."

Alejandra kızarıyor ama gülüyor ve bu ses hepimiz tarafından duyuluyor. Arabayı ve kalbimde ailemi kaybettiğimden beri var olan boşluğu dolduruyor. Bu dünyada tek başıma yürüdüm ve şimdi isteyebileceğim her şeye sahibim.

Bir dost, kardeşlerim ve gelecek için bir şans. Ne yanlış gidebilir ki?

O GECE BİR OTEL ODASINDA hepimiz bir araya toplanmış her şeyi tartışıyoruz. Her şey diğerlerinin önüne seriliyor. Kardeşlerimin bulduğu aşkı görüyorum, mutluluklarını görüyorum. Mishal'ın gözleri eşi Dabria'yı izliyor,

Bakışları o kadar sevgi dolu ki taşmamasına şaşırıyorum.

Ciar gülüyor ve Bella'ya takılıyor, bakışlarını ve şakalarını paylaşıyorlar. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

Kardeşlerimin en huysuzu olan Calder kıkırdarken genişçe gülümsüyor, Mira'yı kendine yakın tutuyor ve onu seviyor.

Onların aşkı odayı dolduruyor ve ben dönüp kendi aşkıma, Alejandra'ya bakıyorum, o da kardeşlerimle birlikte gülüyor. Mükemmel bir yapboz parçası gibi birbirine uyuyor, sanki hepimiz çağlar boyunca birbirimizi bekliyormuşuz gibi. Çektiğimiz onca acının bizi buraya getireceğini kim bilebilirdi? Ona ulaşana kadar daha hızlı koşabilirdim.

Bakışlarımı hissediyormuş gibi dönüyor ve gülümsemesi aşıkların paylaştığı gizli bir şeye dönüşüyor. Eğiliyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. "Benim kurdum," diye mırıldanıyor.

"Oh, madalyonu unuttuk! O aptal tılsımın sırası başkasında," diye mırıldanıyor Bella. Boynundan bir kolyeyi çözdüğünü görmek için ayrılıyoruz ve kaşlarımızı çatıyoruz.

"Ne oldu?" Alejandra sorar.

"Büyü, kara büyü. Mira buldu onu. Yolculuğumuz için bir şekilde önemli ama o kara büyü tenimizde korkunç bir his uyandırıyor ve onu öylece ortalıkta bırakamayız." Bella titriyor ve eşimin görmesi için onu uzatıyor.

Kaşlarını çatıyor ve onu alıyor ve elinde gibi görünüyor. Başını öne eğiyor. "Bu sadece büyü değil, bu birinin özüyle aşılınmış. Birinin ruhu bununla birlikte burada kilitli." Onu boynuna doluyor ve tüm kadınlar ona bakıyor.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayatım boyunca kara büyüyle uğraştım. Büyü karanlık değildir, sadece kullanan karanlıktır. Şu anda bana karşı, bu yüzden kendi saf iyileştirici büyüm içine sızıyor, onu yatıştırıyor. Bu beni rahatsız etmiyor."

Göz kırıyorlar. "," diye Bella.

Kahretsin, dostumu seviyorum.

"Yani, diğerlerini bulmamız mı gerekiyor?" Onu ait olduğu yerde, kollarımın arasında sıkıca tutarken arkama yaslanarak soruyorum.

Dabria, "Evet. Sonrasını bilmiyoruz ama avlanıyoruz ve saldırıya uğruyoruz ve dünyada karanlık bir şey dolaşıyor," diye yanıtlıyor.

Alejandra kaşlarını çatıyor, kollarımda kaskatı kesiliyor. "Benzer bir şey görüyorum. Karanlıkla dolu, cesetleri yeniden canlandıran bir kadın. O

Sanırım yanında bir iblis var. Bunun bir kabus olduğunu sanmıştım..."

Bella iç geçirir. "Muhtemelen hayır. Eminim yenmek için toplandığımız kişi odur. Ama o ne istiyor... ve şu anda ne yapıyor?"

birbirimize bakıyoruz. "Kardeşlerimizi bulmamız gerek," diyorum. "Kyro'yu bulalım," diye gürlüyor Ciar.

"Nerede olacak?" Mira soruyor.

"Sıcak bir yere." Calder homurdanıyor ve hepimiz aynı bakışı paylaşıyoruz.

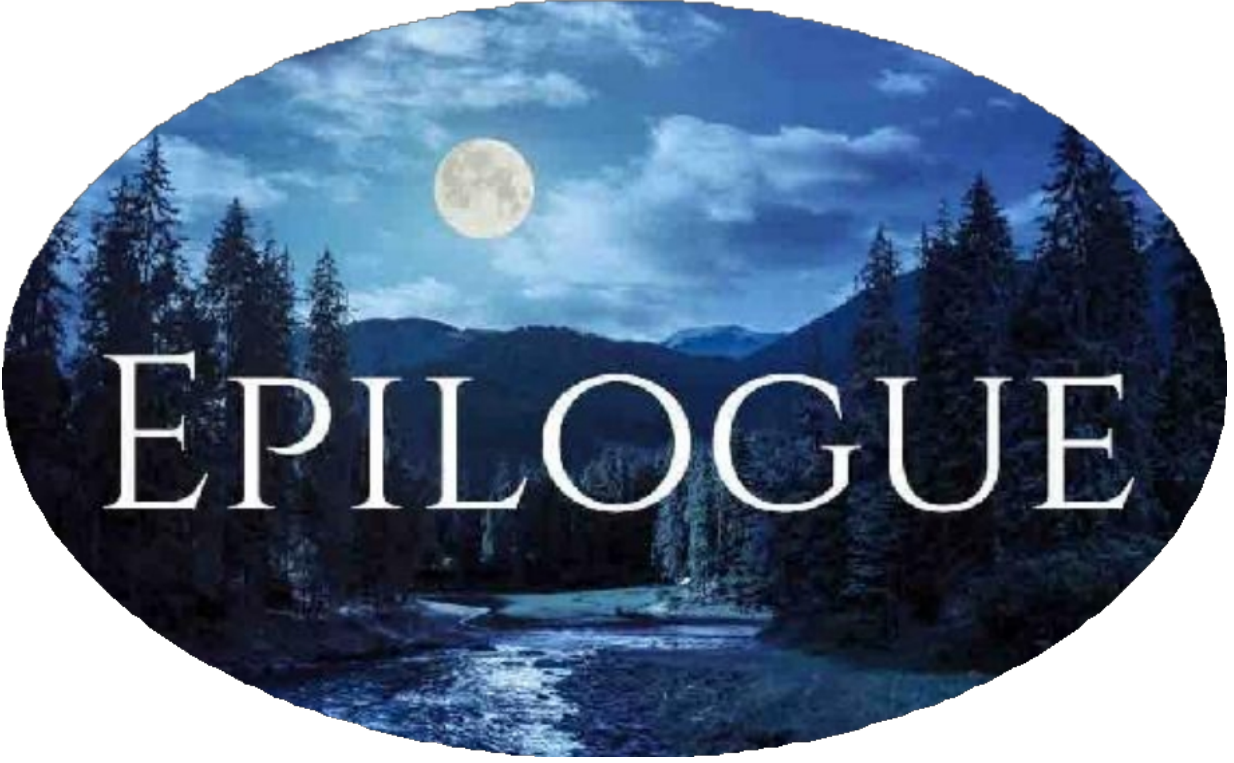
Bu doğru.

Kardeşimiz güneşin olduğu her yerde olacak, muhtemelen iyi bir şey yapmayacak.

Ama kardeşlerim ve dostum yanımdayken, önümüze çıkan her yenebiliriz.

Artık yalan yok, gerçek özgür bırakıldı.

OceanofPDF.com

KYRO

I Güneşleniyorum, sıcak günün tadını çıkarıyorum. Kum sırtımın altında sertleşiyor ve güneş ışınlarını içime çekip sihrimi yeniden şarj ederken güneş gözlüklerim yerinde duruyor.

Su kıyıya vuruyor, çocuklar gülüyor ve kadınlar konuşuyor. Kendimi bulduğum bu küçük kasabanın sahilinde güzel bir gün, güneyin kıyı şeridini keşfederken buraya çekildim.

Burası küçük bir kasaba ama bu eğlenilmeyeceği anlamına gelmiyor. Bir sarışın koşarak yanımdan geçerken başımı kaldırıyorum ve gözlüklerimi indiriyorum, göğüsleri sallanıyor. Kahretsin, güneşe bayılıyorum. Herkese çekingenliğini kaybettiriyor, sadece duygularını değil, kıyafetlerini de ve eğer güneşten daha çok sevdiğim bir şey varsa...

Çıplak ten.

Bir çığlık havayı böldüğünde tekrar uzanmaya gidiyorum. Gözlerimi devirerek, kum, deniz ve memelerle dolu mükemmel günümü mahvetmeye kimin cüret ettiğini görmek için etrafıma bakıyorum. Sahildeki diğerleri oturup bakıyor ve çığlık tekrar duyulduğunda telefonlarını kapıp polisi aramaya başlıyorlar, özellikle de bir çocuk kararmış bir ceset için ağlayarak aralarına koştuğunda.

İlgimi çekti, ayağa kalktım ve parmağını takip ettim. Sahile yakın ağaçların arasında, elli adım bile atmadan bahsettiği cesedi buluyorum ve ıslık çalıyorum. Oh, kadın ölmüş. Gözleri yok ve ağzı sessiz bir çılgılla açık - tüyler ürpertici bir manzara - ama kaşlarımı çatmama neden olan şey tüm vücudunu kaplayan siyah damarlar.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" Mırıldanıyorum, gücümün biraz dışarı akmasına izin veriyorum. Onun tadına bakıyorum ve kaşlarımı daha da çatıyorum - bir cadı.

Bulunduğum sahilde ölü bir cadı mı var? Bu bir tesadüf olabilir mi?

Kurutulmuş gibi görünüyor. Ağabeyimin insanların yüzlerini yıpratmak için yaptığı gibi değil, sanki ruhu bedeninden çekilmiş, arkasında karanlık ve boş bir kabuktan başka bir şey bırakmamış gibi. Bağırışları duyduğumda hala kalbi var mı diye bakmak için uzanıyordum.

Başımı çevirdiğimde polisin bana doğru geldiğini görüyorum ve iç çekiyorum. Harika, insanlar. Ayağa kalkıp onlara sırtıyorum ama cesede bir kez bakıp benim yaptığımı karar veriyorlar. Aptallar. Silahlarını çekip bana doğrultuyorlar ve emirler yağıyorlar.

"Dinleyin, insanlar, ben-"

Ama beni görmezden geliyorlar.

Lanet olası insanlar. Ben ellerimi iki yana açıp sırtırken polis silahlarını bana doğrultmaya devam ediyor. "Merhaba çocuklar, korkarım bu ben değildim-" Tekrar deniyorum, ama bana hücum ediyorlar, beni çeviriyorlar, ellerimi arkamdan çarpıyorlar ve ben gözlerimi devirirken onları birbirine kelepçeliyorlar.

Başımı eğdiğimde, kayaların arkasından beni izleyen kadını yakalıyorum. Uzun mavi saçlarını topuz yapmış, rüzgarda savrulan tutamları bana çok uzaktaki suyu hatırlatıyor. Gözleri elanın inanılmaz bir tonunda ve ışık onları yakaladığında yanıyorlar.

Ateş ve su.

Merhaba.

Beni uzaklaştırmaya çalışan polislere bir bakış attıktan sonra tekrar kayalığın içine saklanıyor ve arabalarına götürülürken içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Tutuklanmamı izleyen gizemli güzelliği bir kez daha görebilmek için boynumu geriye atıyorum.

Kimdi o?

Ona bir kez bakınca sikim kalkıyor ve kalbim küt küt atıyor. Ölüm ve arzu, ne eğlenceli bir gün oluyor.

"Umarım o hücrelerde iyi yemek vardır, acıktım," diye yorum yapıyorum arabanın içine itildiğimde, yankılanan bir klik sesiyle.

Yerel istasyona götürölürken o kadının görüntüsü aklımdan çıkmıyor ve özgür kaldığımda onu avlayacağımı ve vücudunun başka herhangi bir parçasının benim için o muhteşem gözler gibi yanıp yanmayacağını keşfedeceğimi biliyorum.

Senin için geliyorum, mavi.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.A Knight, tüm hikâyeleri ve karakterleri kafasından atmaya çalışan bağımsız bir yazar. Okumayı seviyor ve eline her kitabı yutuyor, ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLOj>

OceanofPDF.com

AYRICA K.A KNIGHT TARAFINDAN

ŞAMPIYON SERİLERİ

- ♦ Çorak
- ♦ Topraklar Zirve
- ♦ Şehirler
- ♦ *Uluslar (Çok yakında!)*
- ♦ Unutulmuşlar
- ♦ Kayıplar

DAWNBREAKER SERİSİ

- ♦ Ayama'ya Yolculuk
- ♦ Ayama'yı Düşlemek

KAYIP CADI MECLİSİ SERİSİ

- ♦ Aurora'nın Cadılar
- ♦ Meclisi Aurora'nın
İhaneti

ONUN CANAVARLAR SERİSİ

- ♦ Öfke
- ♦ Nefret

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ

- ♦ Oldukça Acı
- ♦ Oldukça Kanlı
- ♦ Oldukça
- ♦ Fırtınalı
- ♦ Oldukça Vahşi

- *Pretty Hot (Çok yakında!)*
- *Pretty Faces (Çok yakında!) Pretty*
- *Spelled (Çok yakında!)*

STANDALONLAR

- Scarlett Limerence
- Nadia'nın Kurtuluşu
- The Standby
- Engerekler İni
- *Divers Heart (Çok Yakında!)*
- *Daddy's Angel (Çok Yakında!)*

ORTAK YAZAR PROJELERİ

- Sirk Kurtar Beni
- Ring Şefini Ehlileştirmek
- Dark Temptations Volume One (One Night Only ve Circus Saves Christmas'ı içerir)
- Vahşi Röportaj
- Kahraman
- Kompleksi Gemi
- Enkazı Ruhları
- Korku Mağazası Carmen'i
- Yakalamak Shiloh'u
- Çalmak Harlow'u
- Barındırmak

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

